

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

SOMEBODY to *Love*

"SHARON SALA
IS A CONSUMMATE STORYTELLER."
—DEBBIE MACOMBER,
#1 *New York Times* bestselling author

A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİRİLERİ to *Love*

SHAR**N
SALA

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

Bölüm 16

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Bölüm 1

Hunter Knox Blessings'e geri dönmeyi hiç planlamamıştı, bu yüzden gecenin bir yarısı Ana Cadde'de at sürüyor olması hayatının tipik bir örneğiydi. Hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti.

Harley'ini bir sokak lambasının altına çektiğinde saat gece yarısını biraz geçiyordu, kaskının vizörünü kaldırıp direkte asılı duran Noel çelengine bakarken arabayı rölantide bıraktı.

Kasabadan gelen seslere bakılırsa, pek çok insan yeni yıla giriyordu. Havai fişekleri, kilise çanlarını ve uzaktan birinin "Mutlu Yıllar" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Bu ziyareti dört gözle beklemiyordu ve önce biraz uyumayı planlamıştı ama yapamadı. Çok fazla zaman geçmişti ve çok geç olmadan görmesi gereken biri vardı. Bu yüzden Blessings Bed and Breakfast'taki rezervasyonu ve üzerinde adının yazılı olduğu yatak beklemek zorundaydı. Vizörü tekrar indirdi, bisikleti vitesine taktı ve kendisini hastaneye götürecek sapağı kollayarak Ana Cadde'de ilerlemeye başladı.

* * *

Knox ailesi yeni yıla tam bir sessizlik içinde girmişti - annelerinin hastane odasındaki koltuklarından birbirlerine bakarak - anneleri Marjorie henüz son nefesini vermeden önce aile evinin ne olacağını merak ediyorlardı.

Uğruna savaşıacağı bir serveti yoktu. Peach Sokağı'nın en ucunda, şehir parkına bakan üç yatak odalı küçük bir evdi sadece. Çatısı eskiydi. Akıtmıyordu ama bu haliyle de satılmazdı. Mutfaktaki zeminin ortasında bir çukur vardı ve mobilyalar otuz yaşın üzerindeydi ama şu anda bu, annelerinin hâlâ nefes almakta zorlanmasını izlemekten daha büyük bir sorun gibi görünüyordu.

Marjorie altı çocuk doğurmuştu. En büyüğü, Shelly adında küçük bir kız, okula başlayamadan astımdan öldü.

Çocuklarından dördü -Junior, Emma, Ray ve Birdie dedikleri Bridgette- Marjorie ile birlikte hastane odasında oturuyorlardı. Sadece ikinci çocuk ve en büyük oğul Hunter kayıptı. Kimse onun şu anda nerede olduğunu bilmiyordu ve herkes onun adını anmaktan kaçınıyordu.

Babaları Parnell Knox altı yıl önce amfizemden ölmüştü. Marjorie her zaman onun ölene kadar sigara içtiğini söylerdi ve hayatı boyunca bir gün bile sigara içmemiş olmasına rağmen, şimdi akciğer kanserinden ölüyordu

başka birinin bağımlılığından. Teşhis şok etkisi yaratmıştı, sonra sinirlendi. Pasif içicilik yüzünden ölüyordu.

* * *

Marjorie bazen yatağın yanında bir hemşirenin olduğunu hayal meyal fark ediyor, bazen de çocuklarının konuştuğunu duyduğunu sanıyor, sonra yine dalıp gidiyordu. Az ileride gün ışığını ve bir kapı aralığını görebiliyordu ve oraya gitmek istiyordu. Nedenini hatırlamıyordu ama henüz gidememişti. Bir şey bekliyordu. Sadece ne olduğunu hatırlayamıyordu.

* * *

Ava Ridley, Marjorie'nin yatağının başucundaki hemşireydi. Ava Knox'ların çocuklarıyla birlikte büyümüştü çünkü Marjorie küçüklüğünden beri onun bakıcısıydı. Çocukluk hayali büyüüp Hunt'la evlenmekti. Ama Hunt lise son sınıftayken, Ava onun erkek kardeşi Ray ile aynı sınıfta birinci sınıftaydı.

Hayatının yarısını onların evinde geçirmiş, küçükken Ray'e oyuncak bebekler yapmış, onlara ayak uydurabilmek için takla atmayı ve çocuklardan kaçmayı öğrenmişti. Büyüdükçe kardeş gibi birlikte takıldılar ama o, Hunt'ın orada olduğu anlar için yaşadı. O zamanlar Hunt onun varlığını neredeyse hiç fark etmemişti ama bunun bir önemi yoktu. İki kişiye yetecek kadar seviyordu.

Ve sonra evlerinde büyük bir şey -kimsenin bahsetmediği korkunç bir şey- oldu ve Hunt gitti.

Ondan sonra kimse onun adını anmadı, bu yüzden çocukluk hayalini kaybetmenin üzüntüsünü yaşadı, insanlarla ilgilenmeyi misyon edinmiş bir kadın olarak büyüdü ve hemşire olmaya devam etti. Savannah'daki bir hastanede birkaç yıl çalıştıktan sonra evine, Blessings'e döndü ve o zamandan beri de buradaydı. Ava hemşirelik yaptığı yıllar boyunca pek çok insana bakmıştı ama çocukken Ava'ya bakan Marjorie Knox'a bakıyor olmak acı vericiydi.

Ava Emma'ya baktı. O artık Emma Lee'ydi. Gordon Lee adında iyi bir adamla evliydi. Bakışları Junior'a, Ray'e ve Birdie'ye kaydı.

Junior liseyi terk etmiş ve boşanmıştı.

Ray bir çatı kaplama şirketine çalışıyordu ve Susie adında bir kız arkadaşı vardı.

Hayatı boyunca Birdie diye çağrılan Bridgette bebektir ama zekiydi ve hayatta kardeşlerinin başaramadığını başarmak için azimliydi. Truesdale'in Yem ve Tohum Dükkânı'nda muhasebeciydi ve hâlâ kendi Beyaz Atlı Prens'ini bekliyordu.

Ava ailenin endişeli görüldüğünü düşündü, ki bu normaldi, ama aynı zamanda birbirlerine karşı mutsuz görünüyorlardı, bu da tuhaftı. Ancak, sevdiği biri vefat ettiğinde ailelerden gelen pek çok farklı tepki görmüş ve yargılamamayı ya da varsayımda bulunmamayı öğrenmişti. Kendisini ilgilendirmese de Knox ailesini bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu. Onun işi Marjorie'nin hayati fonksiyonlarını izlemektir, başka bir şey değil.

Marjorie'nin odasının kapısı açıldı ve Ava Marjorie'nin serumunu ayarlarken koridordaki sesler içeri süzülüyordu. Bu yüzden metal uçlu botların kesik kesik sesi içeri süzülürken hepsi kapıya doğru baktı.

Adımları ağırdı, muhtemelen erkekti; nereye gittiğini bilen biri gibi ağır ve ölçülüydü. Ses giderek yükseliyordu ve gecenin bu saatinde oradan geçen kim olduğunu merak ederek izlemeye devam ettiler.

Sonra aniden kapıda motorcu derisi giymiş ve kask taşıyan bir adam belirdi. Onlara onaylamayan bir bakış attıktan sonra doğruca Marjorie'nin yattığı yatağa gitti.

Ava'nın kalbi çarpmaya başladı. Hunt Knox az önce içeri girmişti ve onu son gördüğünden bu yana geçen yıllar nazik olmaktan çok daha fazlasıydı. Yüzü daha zayıf, hatları daha keskindi. Daha uzun boylu ve daha kaslıydı, siyah saçları daha uzundu ve deri ceketinin yakasından sarkıyordu ama gözleri hâlâ deliciydi ve inanılmaz derecede maviydi.

Ne yaptığını unuttu ve adam yaklaşırken ona bakakaldı. Adamın onu tanımadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

"Hanımefendi. Ben Hunt Knox, onun en büyük oğluyum. Bilinci yerinde mi?"

"Hanımefendi değil, Hunt. Benim, Ava Ridley. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, bilinci gidip geliyor. İstersen onunla konuşabilirsin."

Hunt'ın gözleri büyüdü. Bu güzel kadının yumuşak sesi ve kara gözlerinde hatırladığı genç kızı görmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim. Biraz büyümüşsün. Seni tanıyamazdım," dedi Hunt. "Ağrısı var mı?"

"Doktor onunla ilgileniyor," dedi Ava.

Dört kardeşi nihayet yaşadıkları şoktan kurtulduklarında, Junior ayağa kalktı. "Sen nereden geldin? Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Hunt döndü, onlar başlarını eğip başka tarafa bakana kadar baktı, sonra odağını tekrar annesine kaydırdı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Hastalık bir vücuda bunu yapardı. Kaskını bir kenara bıraktı ve annesinin eline uzandı.

"Anne... benim, Hunt. Tıpkı istediğin gibi eve geldim." Bekledi ve tam onun duyamayacak kadar uzaklaştığını düşündüğü anda parmaklarını sıkıldığını hissetti. İçini bir rahatlama kapladı. O kadar da geç kalmamıştı. "Mesajının bana ulaşması bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama artık buradayım."

Gözleri açıldı. Onu tanıdığını biliyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama aynı anda hem nefes alıp hem de konuşmak için yeterli akciğer kapasitesi yoktu.

Sonunda tek bir kelime söyleyebildi. "Üzgünüm," ve sonra, "aşkım."

İçindeki her şey paramparça oluyordu ama belli etmiyordu. Zayıflığını belli etmektense kendini vurmayı tercih ederdi.

"Sorun değil anne. Ben de seni seviyorum. Sana bir söz verdim ve bunu tutacağım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

buraya gelmek için. Bir süreliğine eyalet dışındaydım ve dönene kadar son mektubunu alamadım ama şimdi buradayım ve istediğin her şeyle ilgileneceğim."

Marjorie'nin göz kapakları dalgalandı. Hunt bekledi.

Kardeşleri ayağa kalktı ve yatağın etrafında dolaşarak beklemeye başladı. Günlerdir hiçbir şeye tepki verdiğini görmemişlerdi ve aniden bilinci yerine geldi. Sonra dudakları aralandı.

Son sözlerinin bir anını bile kaçırmak istemedikleri için daha yakına eğildiler. Sonra "Avlanın." dedi.

"Buradayım anne. Buradayım," dedi Hunt ve nazikçe elini sıktı. "Ne istediysen yapacağım."

Dudakları tekrar aralandı. "Söz mü?"

Eğildi ve kızın kulağının dibinde usulca konuştu. "Söz veriyorum. Artık buradayım.

Gitmekte özgürsün."

Marjorie nefes verdi. Işık daha parlaktı ve artık kalbinin üzerinde bir ağırlık yoktu. Oğlunu bıraktı ve Tanrı'nın onu eve götürmesine izin verdi.

Şimdi dört kardeş de şaşkınlıkla bakıyor, az önce ne olduğunu merak ediyorlardı. Anneleri neredeyse bir haftadır bu şekilde hayata tutunmaya çalışıyordu ve müsrif oğul içeri girip ona gitmesinde bir sakınca olmadığını söylemişti. Ve öldü mü? Öylece öldü mü?

Ava nabız bulmaya çalışıyordu ama nabız yoktu.

Marjorie'nin kalp atışları monitörde düzleşmişti.

Emma'nın sesi bir oktav yükseldi. "Öldü mü?"

Junior'ın yüzünden yaşlar süzülüyor, Ray de gözlerini siliyordu. En

küçük kız Birdie yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Birkaç dakika sonra bir hemşire aceleyle odaya girdi. Nabız yokladı, sonra saate baktı. "Ölüm saati, 1:15."

Ava'nın yanaklarında gözyaşları vardı.

"Çok üzgünüm. Hepinize başsağlığı diliyorum."

Emma ona sarıldı. "Anneme bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim," dedi.

Hunt henüz hiçbir kardeşiyle konuşmamıştı ve hâlâ annesinin elini tutuyordu. Eşyalarını toplayıp odadan çıktıklarını biliyordu ama şu anda hiçbirine söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu daha sonra gelecekti.

Omzunda bir el hissetti. Ava'ydı.

"Çok üzgünüm Hunt, ama başardığın için minnettarım. Son günlerinde tek konuştuğu sendin."

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi, sonra annesinin elini bıraktı, kaskını aldı ve dışarı çıktı.

Ava onun ses tonundan acı duyduğunu anlamıştı ama onun ilgisine ya da bakımına ihtiyacı yoktu. Bir hastayı kaybetmek hemşire olmanın en zor yanıydı ama bu olayda Ava huzurluydu. Marjorie

Knox uzun süre acı çekmişti. Artık hasta ya da acı çekmiyordu ve bu bir lütuftu.

Hunt koridordan yukarı çıkıyordu ki kardeşlerinin asansöre bindiğini gördü. Onların alt kattaki lobide durup kendisinin aşağı inmesini beklediklerini hayal etti ve merdiven boşluğuna yöneldi.

* * *

Onlar nihayet binadan çıktıklarında o çoktan otoparka girmiş ve Harley'ine binmişti. Hiçbirini tanımadan uzaklaşmasını izlediler.

"Kahretsin, işte gidiyor," dedi Ray.

"Aranızda Hunt'ın kasabadan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilen var mı?"

Birdie sordu. "Ben bilmiyordum," dedi Emma.

Ray başını sallarken Junior, "Ben de," dedi. "Annem

biliyor olmalıydı," dedi Birdie.

Diğerleri sessizce birbirlerine baktılar, annelerinin böyle bir sırrı bu kadar uzun süre sakladığına inanmakta güçlük çekiyorlardı ama üçü de bunun nedenini biliyordu.

"Acaba annem ondan ne yapmasını istedi?" Junior

dedi ki. "Ne demek istiyorsun?" Ray sordu.

Junior kaşlarını çattı. "Onu duydun. Anneme sözünü tutacağını ve ondan ne isterse yapacağını söyledi."

"Evet," dedi Ray.

"Acaba nereye gidiyor?" Junior sordu. "Sence annemin evinde mi kalacak?"

Emma omuz silkti. "Bilmiyorum. Neden eve giderken evin önünden geçmiyorsun ve orada olup olmadığına bakmıyorsun? Eğer öylece taşınacağını düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir. Ben istiyorum-"

"Sizin ne istediğiniz ve ne olacağı iki farklı şeydir," dedi Junior. "Burada dört kişiyiz."

"Ama beş mirasçı var," dedi Birdie. "Annemin evinin satışından gelecek para dörde değil beşe bölünecek. Ev çok eski. Uğruna kavga etmeye değecek bir şey getirmeyecek."

Ray, "Hiçbir şey için kavga etmeye değmez," dedi.

Emma hepsine ters ters baktı. "Annemin cenazesi ve diğer şeyler hakkında zaten konuştuk ve annemin banka hesabında sadece onu gömmeye yetecek kadar para var, başka bir şey yok. Hadi eve gidelim ve biraz dinlenelim."

"Annem vasiyet bıraktı mı?" Birdie sordu. Hepsi durdu.

"Bilmiyorum," dedi Emma.

Junior omuz silkti. "Ben de bilmiyorum."

"Nasıl öğreneceğiz?" Ray sordu.

"Belki Hunt biliyordur. Annem hakkında bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyordur," dedi Birdie.

"Ben eve gidiyorum. Hunt'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan, git kendin ara onu," diye

mırıldandı Junior.

Ray arabasına binip gitti ve Junior da aynısını yaptı.

Emma onu görmezden geldi. "Annem öldüğü için üzgünüm ama acı çekmediği için de mutluyum."

Sonra Birdie'ye baktı. "Hunt'ın bunca yıldır nerede olduğunu merak ediyorum."

"Bilmiyorum ama yakışıklı bir adama dönüştüğü kesin," dedi Birdie.

* * *

Hunt, muhtemelen uyumakta olan diğer konukların farkında olarak, bir Harley'in üzerinde olabildiğince sessiz bir şekilde pansiyona doğru ilerledi. Motosikletini kilitledi, çantasını ve kaskını aldı, sonra kapıya yöneldi ve zili çaldı.

Bud Goodhope hâlâ ayaktaydı ve son misafirlerinin gelmesini bekliyordu; kapı zilini duyunca aceleyle koridordan geçip kapıyı açtı.

"Blessings Yatak ve Kahvaltı'ya hoş geldiniz," dedi

Bud. Hunt başıyla onayladı. "Ben Hunt Knox.

Rezervasyonum var."

"Evet, içeri gelin Bay Knox. Kaydınızı yaptırayım ve size odanızı göstereyim. Çok yorulmuş olmalısınız."

Kısa bir süre sonra Hunt üst kata çıkarıldı ve koridorun sonunda bir odaya yerleştirildi.

"Burası daha sessiz," dedi Bud. "Kahvaltı sabah 6:00'dan 10:00'a kadar servis edilecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa ev telefonundan yediyi tuşlayın, ya eşim Rachel ya da ben cevap veririm."

"Teşekkürler," dedi Hunt. "Şu anda tek istediğim bir duş ve bir yatak."

Bud, Hunt'ın çantasını yatağın üzerine koyarken, "O zaman iyi dinlen," dedi. "Sabah kahvaltıda görüşürüz."

Hunt kapıyı kilitledi, ceketini ve kaskını bir sandalyenin üzerine koydu, sonra oturdu ve botlarını çıkardı. Oda iyi döşenmişti ve sıcak, ev gibi bir havası vardı. Böyle bir yerde bulunmayalı uzun zaman olmuştu.

Etrafı karıştırdı ve tek tek paketlenmiş, ev yapımı çikolatalı kurabiyelerden oluşan bir sepetin yanı sıra soğuk içeceklerden oluşan bir mini buzdolabı buldu. Öğleden beri bir şey yememişti ve zaten yarın olmuştu, bu yüzden bir kurabiye ve soğuk bir kola seçti ve karnındaki boşluk hissini hafifletmek için yedi.

İşi bittiğinde soyundu ve banyoya girdi. Boy aynası, hayatın vücudunda bıraktığı kilometre taşlarını yansıtıyordu. Savaşın izleri sadece içinde değildi. İyileşen yaralardan geriye kalan ince gümüş ipler gibi bazıları da görülebiliyordu.

Yorgun kaslarını gevşetmek için suyu dayanabileceği kadar sıcak hale getirdi ve sonra kendini yıkamadan önce saçlarını yıkadı. Çıktığında tek düşünebildiği temiz çarşafın arasına girip bir hafta boyunca uyumaktı. Ama uyumak diye bir şey yoktu. Verdiği sözü tutmak için uzun bir yoldan gelmişti ve bunu yatakta kalarak başaramayacaktı.

Ava'nın vardiyası sabah 7:00'de bitti.

Normalde biraz kahvaltı edip uyumayı dört gözle beklerdi ama eve giderken aklında Hunt Knox vardı. Evli olup olmadığını, çocukları olup olmadığını, nerede yaşadığını merak ediyordu. -Ne yaptığını. Ama görünüşe göre karanlıkta kalan tek kişi o değildi. Kulak misafiri olduğu kadarıyla erkek ve kız kardeşleri de bilmiyordu. Bir kez daha ailelerinin arasını bu kadar açacak ne olduğunu ve ölmeden önce annesine ne söz verdiğini merak etti.

Ava arabasını garajın altına çekerken hâlâ onu düşünüyordu. Sabah soğuktu ve gökyüzü kapalı görünüyordu. Ama hava onun gününü etkilemeyecekti. Kendini içeri bıraktı ve sonra evin içinden geçerek ceketini ön dolaba, çantasını da koridordaki masanın üzerine bıraktı.

Üniformasını çıkarmak her zaman çok önemliydi. Doğruca çamaşırhaneye gitti, sonra da duş almak için banyoya girdi. Baştan aşağı yıkanma ritüeli hem fiziksel hem de duygusal bir temizlikti - dün gece baktığı hastaların tüm üzüntü ve hastalıklarını gündüz vardiyasının becerikli ellerine bırakıyordu.

Önümüzdeki iki gün izinliydi ve sonra gündüzleri geri dönecekti. Hemşirelerden biri bir aile cenazesi için şehir dışındayken onun yerine bakmakta bir sakınca görmemişti ama acil servisteki normal vardiyasına dönmeye hazırdı.

Dışarı çıkar çıkmaz pijamalarını giydi, çamaşırlarını kurutucuya attı, lavabonun başında bir kase mısır gevreği yedi ve sonra yatağa girdi. Uykuya daldığında hâlâ Hunt Knox'u düşünüyordu.

* * *

Rachel Goodhope, kahvaltı için aşağı inen son misafirleriyle tanıştı. Onu motorcu kıyafetleri içinde görmemişti ama giydiği siyah Levi's ve gri chambray gömleğiyle çok şıktı. Siyah deri montunu bir sandalyenin arkasına astı, motorcu kaskını yanındaki sandalyenin koltuğuna yerleştirdi ve sonra büfeye gitti.

Rachel, "Blessings'e hoş geldiniz," dedi ve neredeyse boşalmış bir reşo tabağına taze bir parça çıtır domuz pastırması ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Hunt. "Her şey iyi görünüyor."

"Keyfini çıkarın," dedi. "Sıcak çay ya da kahve dışında bir şey içmek isterseniz, bana haber vermeniz yeterli." "Bu iyi," dedi Hunt. "Oh... Butterman Hukuk Bürosu'nun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Adliyenin tam karşısındaki binada bir ofisi var. Önünde bir tabela var. Bunu kaçıramazsınız."

"Teşekkür ederim," dedi Hunt ve tabağını doldurmaya başladı.

Rachel fırından bir parti sıcak bisküvi çıkarmak için mutfığa geri döndü. Onları sıcak tutmak için bir ısı lambasının altındaki tezgâha koydu ve cep telefonu çaldığında biraz daha waffle pişirecekti. Ellerini sildi ve sonra cevap verdi.

"Merhaba, ben Rachel."

"Günaydın Rachel. Bu Ruby. Kilise çan komitesindeyim, bu yüzden sana

yaklaşan bir cenaze hakkında uyarı."

"Olamaz! Kim öldü?" Rachel sordu.

Ruby, "Marjorie Knox sonunda vefat etti, Tanrı onu korusun," dedi.

"Ah, tabii ya! Aileyi çağırdıklarını duydum," dedi Rachel ve sonra nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Şu ana kadar ikiyle ikiye bir araya getirmemiştim. Bu sabah çok ama çok erken saatlerde bir misafirimiz geldi. Adı Hunter Knox. Eminim ailedendir."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Bu en büyük oğlu! Liseden hemen sonra ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi."

"Eh, artık burada," dedi Rachel. "Ve çok da yakışıklı bir adam."

"Umarım Marjorie'yi görmek için zamanında gelmiştir," dedi Ruby.

"Az önce bana Peanut'ın ofisinin nerede olduğunu sordu," dedi Rachel.

"Tatil olduğu için Peanut'ın ofiste olup olmayacağını bilmiyorum. Sanırım tüm bunların nasıl sonuçlanacağını zaman gösterecek," dedi Ruby. "Bu arada, yakın gelecekte kilisede bir aile yemeği olacağı konusunda sizi uyarmak istedim."

"Anlaşıldı," dedi Rachel. "Biraz daha waffle yapmam gerek. Seninle sonra konuşuruz." "Aramam gereken başka insanlar da var," dedi Ruby. "İrtibatta olacağım."

* * *

Hunt yumurta, bisküvi ve sosla karnını doyurduktan sonra waffle yemek için geri döndü. Uzun süredir gerçek yemek yemediği için telafi etmeye çalışıyordu ve günün ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden önündekileri yemek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Annesinin evini kontrol etme fırsatı bulana kadar en azından birkaç gece için buradaki odayı tutmuştu. Onarımı sırasında içinde kalabileceği kadar yaşanabilirse, orada kalacaktı. Ev onarıldıktan sonra müzayedeye bakmak ve ödenmemiş faturaları ödemek ona kalacaktı.

Mektubu aldığı anda Hunt, annesinin kendisini mirasının vasisi olarak atadığını öğrenince şok olmuştu. İrtibatta kalmalarına rağmen, kardeşlerinden hiç bahsetmemişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Onun umursamayacağını biliyordu. Mektup ona ulaştığında, posta damgası neredeyse iki haftalıktı ve yazdığı mektubun üzerindeki tarih bundan bir ay önceydi. Günlerinin sayılı olduğunu itiraf ettiğinde paniğe kapılıp onu aradı ama asla cevap alamadı. İstedikini yapacağını bilmeden öleceği düşüncesi onu Houston'dan Blessings'e on altı saatlik çılgın bir yolculuğa çıkarmıştı. Artık onun gelmesini beklediğini biliyordu. Ona bekleyecek kadar güvenmişti. Şimdi işi yapmak ona kalmıştı.

Bölüm 2

Hunt kahvaltıdan sonra odasına çıktı. Annesinin mektubunda avukatın numarası vardı. Bugün kimsenin işte olacağını sanmıyordu ama yine de her ihtimale karşı bir mesaj gönderdi.

Çok geçmeden bir yanıt aldı.

Öğlene kadar ofiste olacağım. İstedığınız zaman uğrayabilirsiniz.

Hunt mesajı geri gönderdi.

Yakında orada olacağım. Teşekkür ederim.

O noktada ceketini giydi, kaskını aldı ve B and B'den ayrıldı. Kardeşlerinin, mal varlığının kontrolünü ona verdiği için kızacaklarını biliyordu ama umurunda değildi. Ona yıllar önce ihanet etmişlerdi. Onlara hiçbir şey borçlu değildi, hele saygı hiç.

Ana caddeden aşağı inerken meraklı bakışları hissetti ve Nimetler'den ayrıldığı günü hatırlamadan edemedi. O zamanlar kimse gittiğini fark etmemişti bile, çünkü geri döneceğini varsaymışlardı. Bu anı şimdi de ilk günkü kadar canlıydı.

* * *

Üniversiteye gitmek üzere yola çıkacağı gün kıyamet kopmuştu. Kavga bittiğinde, dünyası ve geleceği mahvolmuştu - kendi ailesi tarafından ihanete uğramıştı.

Annesi, Birdie'yi okula bıraktıktan sonra döndüğünde ailesini kargaşa içinde bulana kadar onun gittiğini ya da neler olduğunu bilmiyordu. Olanlar hakkında gerçeği anlatmaları için hepsine yalvarmaya başlamıştı ama Emma, Junior ve Ray susmuş, babası Parnell de karısına Hunt'a söylediklerinin aynısını söylemişti.

"Olan oldu, aş artık bunu."

Hiçbirinin bilmediği şey ise Hunt'ın evden çıkıp doğruca Savannah'ya, ordunun asker alma bürosuna gittiği ve kaydolduğuydu. Testlerde uçmaya yatkın olduğu ortaya çıkınca liseden uçuş okuluna geçti ve ABD Irak'ı işgal ettiğinde hala uçuş okulundaydı.

İlk görev yeri Felluce'ydi, Apaçi helikopterlerini uçuruyordu ve sonraki yedi yıl boyunca nereye görevlendirilirse oraya gitti. Neredeyse her uçtuğunda vuruluyordu ama bir şekilde her zaman geri dönmeyi başarıyordu. Tam olarak anlamadığı bir savaşta savaşıyor, uğradığı bir ihanetten

kaçuyordu.

unutamadım.

Ve sonra kaçınılmaz olan gerçekleşti. Onca yıl ateş altında kaldıktan ve topallayarak üsse döndükten sonra vuruldular.

Nişancısı öldü ve Hunter'ın aldığı yaralar onu Amerika'ya gönderdi. Tamamen iyileşmesi sekiz ay sürmüş ve sonra askere alınmış.

Helikopter uçurmayı bildiği tek işi yapmak için bir iş bulması altı ay daha sürdü. Ama artık Hellfire füzeleri taşımak yerine petrol sahasındaki işçileri açık denizdeki kulelere götürüp getiriyordu ve o zamandan beri de bunu yapıyordu. Eve gelip annesinin mektubunu bulmadan önce de bu işi yapıyordu. Ve şimdi buradaydı, annesinin son arzularını yerine getiriyordu.

Avukatın ofisini kolaylıkla buldu, önündeki kaldırıma park etti, sonra atından inip içeri girdi.

* * *

Yabancı içeri girdiğinde Betty Purejoy masasındaydı. Adamın taşıdığı bisiklet kaskını görünce, dışarıda duyduğu motosikletin sürücüsü olduğunu tahmin etti.

"Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Betty sordu.

"Günaydın hanımefendi. Adım Hunt Knox. Marjorie Knox benim annemdi." Betty onun gençliğini hatırladığını sanıyordu ama kesinlikle değişmişti.

"Bay Buttermann sizi bekliyor ve anneniz için çok üzgünüm. Ona burada olduğunuzu haber vereceğim."

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Hunt ve sekreter telefonu açarken yerine oturdu.

Birkaç dakika içinde, kırk yaşlarında, uzun boylu, kumral saçlı bir adam elini uzatarak ortaya çıktı.

"Bay Knox, ben Peanut Buttermann. Kaybınız için başınız sağ olsun. Lütfen ofisime gelin."

"Bana Hunt deyin," dedi ve Peanut'ın masasının önüne oturdu.

Peanut sekreterine bir el salladı.

"Betty, lütfen bana Marjorie Knox'un dosyasını getirir misin?"

Betty, müşterilerin dosyalarının basılı kopyalarının tutulduğu bitişik odaya girdi ve Marjorie Knox'a ait olanı çekip masasına koyduktan sonra onları yalnız bıraktı.

Peanut, bir ön yazı ve birkaç yıl önce onun için yazdığı vasiyetnameyi içeren evrakları hızla taradı.

"Tamam... Seni vasi tayin ettiğini biliyorsun, değil mi?" Peanut sordu.

Hunt başını salladı. "Onun mektubunu alana kadar bilmiyordum. Bana ulaşması birkaç hafta sürdü," dedi ve mektubu cebinden çıkarıp okuması için Peanut'a uzattı.

Peanut okudu, sonra geri verdi.

"Tabii ki burnumu sokmayacağım ama kardeşlerinizle aranızda bir kırgınlık olduğunu ima ediyor. Ancak vasiyetname gayet açık. Mülk satılacak ve geliri beşe bölünecek, yani bu bir sorun olmamalı."

"Sanırım buna kırgınlık da diyebilirsiniz," dedi Hunt. "İçlerinden biri, belki de üçü birden -hiçbirini kabul etmediler- üniversiteye gitmek için biriktirdiğim parayı çaldılar. 8,000 dolardan fazla. Bu parayı biriktirmek için dört yıldan fazla bir süre bahçe biçtim, yaprakları tırmıkladım ve yiyecekleri çuvalladım. Ve okula gideceğim sabah, o para gitmişti. Bu konuda çok kavga ettik. Ama tüm kardeşlerim birbirini destekledi ve kimse kimin yaptığını söylemedi. Babam unutmamı ve başka bir şey bulmamı söyledi. Annem orada değildi. Küçük kız kardeşimi okula götürmüştü, bu yüzden eve geldiğinde ben yoktum ve herkes ne olduğu konusunda susuyordu. Annemle görüşmeye devam ettik ama bir daha geri dönmedim. Ta ki bugüne kadar."

"Aman Tanrım," dedi Peanut. "Bu çok yıkıcı olmalı. Sen ne yaptın?"

"Orduya katıldım. Vurulana kadar Irak'ta Apache helikopterleriyle uçtum. Şimdi çoğunlukla petrol sahası işçilerini açık deniz sondaj kulelerine götürüp getiriyorum."

Peanut sandalyesinde arkasına yaslandı ve karşısındaki adama yeni bir saygıyla baktı.

"Satılmadan önce evin onarılmasını istediğini biliyorum. Annenin isteğini yerine getirmeye niyetli misin?"

Hunt başını salladı. "Ölmeden önce onu görmek için zamanında geldim. Ona sözümü tutacağımı söyledim." "Bu vasiyetinin bir kısmını açıklıyor. Eğer kardeşlerinde kopyaları varsa, o zaman zaten

biliyorum. Sizde bir kopyası var mı?" Hunt, "Evet, bana bir tane gönderdi," dedi.

"Güzel. Mektupta, mülkü satıldıktan sonra sekiz bin dolar alacağınızı ve sonra kalanın beşe bölüneceğini belirtiyor. Bu yüzden tadilat için harcadığınız paranın makbuzlarını saklayın, satıştan sonra bu parayı ve sekiz bin doları geri alacaksınız, sonra da kalan para beşiniz arasında paylaşılacak."

"Bunu yapmasından hoşlanmayabilirler," dedi Hunt. "Ama bu konuda benimle kavga etmezler. Artık hepsi büyüdüğüne göre, bunun herkes tarafından bilinmesini isteyeceklerinden şüpheliyim."

Peanut başını salladı. "Evet, anlıyorum. Ve vasisi olarak onun çek hesabına erişimin olacak, her ne kadar içinde fazla bir şey olmasa da... muhtemelen sadece onu gömmeye yetecek kadar. Bunun için tüm evrak işlerini başlatacağım. Üzerinde çalışırken evde yaşamayı planlıyor musun?"

"Evet," dedi Hunt.

"Anahtarınız var mı?"

Hunt, "Mektupta bir tane vardı," dedi.

"İlk iş olarak kilitleri değiştirmenizi tavsiye ederim," dedi Peanut. "Eğer herhangi birinde anahtar varsa ve daha önce hırsızlık yapmışlarsa, satış yapılmadan önce bunu tekrar yapmak isteyebilirler."

"Bunu zaten düşünmüştüm," dedi Hunt ve cebinden bir kartvizit çıkardı. "Bunun üzerinde tüm iletişim bilgilerim var. Vasiyetnameyi ne zaman okuyacağınızı ve yapmam gereken diğer şeyleri

bana bildirmeniz yeterli. Daha önce hiç bir mirasın vasiyetini yerine getirmediim, bu yüzden prosedür konusunda biraz bilgisizim."

"Seni ararım, merak etme," dedi Peanut.

"Burada işimiz bitti mi?" Hunt sordu.

"Evet," dedi Peanut.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Hunt. "Tatilde beni kabul ettiğiniz için teŖekkür ederim." Saniyeler içinde ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Peanut onu dıŖarı kadar takip etti ve Hunt'ın kartını Betty'ye verdi.

"Bu bilgiyi saklayın. Onunla daha sonra tekrar temas kurmamız gerekecek," dedi. "Evet, efendim," dedi Betty. "HoŖ görünümlü bir adam ama çok sert görünüyor."

"Savaş ve ihanet insana bunu yapar. İşini bitirir bitirmez evine git ve bu sabah geldiğin için teŖekkür ederim," dedi Peanut ve ardından ofisine geri döndü.

* * *

Hunt atını kasabanın karşısına sürdü, parkın yanından geçti ve Ŗeftali Sokağı'nın batısına, sokağın sonundaki küçük eve gitti. Bu evi rüyalarında milyonlarca kez görmüŖtü ama hiç bu kadar üzgün ve harap görünmemiŖti.

Otoparkın altına siyah bir pikap park edilmiŖti, o da arabayı sürüp yanına park etti. Cebinden evin anahtarını çıkardı ama arka kapıya doğru yöneldiğinde tüyleri diken diken oldu. Hayaletlere inanmıyordu ama bu ev onu orada istiyormuŖ gibi hissettirmiyordu. Adil olan da buydu.

O da burada olmak istemiyordu ama söz sözdür.

Kapının kilidini açtı ve mutfağın hemen dıŖındaki hizmet odasına girerek ışıkları yaktı. Bütün mobilyalar buradaydı. Her Ŗeyin üzerindeki belli belirsiz toz tabakası olmasaydı, annesinin bir işi halletmek için dıŖarı çıktığını ve birazdan döneceğini düşünebilirdi.

Mutfak zemininin ortasında alçak bir nokta vardı - muhtemelen döŖeme kırıŖlerinde sorun vardı. Eski parke döŖeme yara bere içindeydi ve yıpranmıŖtı, mobilyalar da yıpranmıŖtı. Bu bakımsızlığı görmek Hunt'ı öfkelen-dirmiŖti. KardeŖleri bunun olmasına nasıl izin verebilmiŖlerdi? Hepsi burada, aynı kasabada birlikteydi.

Hunt'ın liseye baŖladığı yıl, tavan arasını yatak odası olarak kullanılacak kadar yenilemiŖlerdi ve hayatında ilk kez kendine ait bir odası olmuŖtu. Ŗimdi neye benzediğini merak ederek koridorun sonundaki dar merdiven boŖluđundan yukarı çıktı ve çatı katının kapısını açtı. Tek pencerenin perdesi ya da gölgesi yoktu ve o, yıllar önce dinlenmeye bırakılmıŖ olması gereken eski anıların kutularıyla dolu alanda ilerlerken havadaki toz zerrecikleri kıpırdadı.

Uyuduğu yatak yoktu. Dolabın kapısı yoktu, dolap boŖtu. Eskiden giysilerinin asılı olduğu çubuk bile yoktu. Sanki onunla ilgili tüm anıları silmiŖlerdi. KeŖke o da aynısını yapabilseydi.

AŖađıya indi, annesinin odasına bir göz attı ve uyumak için yeterince uygun olan tek odanın orası olduğunu kabul ettikten sonra tamir edilmesi gereken her Ŗeye bakmaya baŖladı.

Aletleri kontrol etmek için mutfağa geri döndü. Gaz ocağının brülörleri yanıyor, fırın çalışıyordu. BulaŖık makinesi temizdi ve üst raftaki tek bardak ona yakın zamanda kullanıldığını ve muhtemelen çalışır durumda olduğunu söylüyordu - daha sonra öğreneceği bir Ŗey.

Su basıncı iyi-ydi ve çamaŖır makinesi ile kurutma makinesi çalışır durumda görünüyordu. Odalar

Buzdolabı evdeki en yeni cihazdı ama içindeki neredeyse her şeyin atılması gerekiyordu. Annesinin ne kadar süredir hastanede olduğundan emin değildi ama bir kutu sütün tarihi bir ayı geçmişti ve tek kap şeftalili yoğurdun son kullanma tarihi çoktan geçmişti.

Buz yapıcının altındaki bölmedeki buzların hepsi birlikte donmuştu, bu da elektriğin bir ara buzları eritecek kadar uzun süre kesik olduğu anlamına geliyordu. Sonra elektrik geldiğinde tekrar donmuş. Bu yüzden kutuyu çıkarıp buzı lavaboya döktü, sonra taze buz yapmaya başlamak için tekrar buz yapıcının altına koydu, sonra da dondurucu ve buzdolabındaki her şeyi çöpe attı.

Merkezi ısıtma ve havalandırma hâlâ çalışıyordu ve hatırladığından daha yeni görünüyordlardı ki bu iyiydi. Bu işi doğru yapmak için önünde büyük bir iş vardı ama uzun vadede evin satışında büyük bir fark yaratacaktı. Ancak, bu iş için aletlerin yanı sıra malzeme de gerekecekti, bu yüzden geriye ne kaldığına bakmak için alet deposuna gitti.

Kulübenin ampulü yanmıştı, bu yüzden etrafa bakmak için içeri girerken kapıyı açık bıraktı ve tam da korktuğu gibi oldu. İçeride birkaç eski çekiç, bir el testeresi ve eski bir çuval çatı çivisinden başka bir şey kalmamıştı. Çivileri görünce çatının durumunu da kontrol etmesi gerektiğini hatırladı. Alet kiralayabilir ve yardım tutabilirdi. Dünyanın sonu değildi ama bu sırada ailesiyle uğraşmak başını ağrıtacaktı.

Mutfakta bir kancaya asılı bir araba anahtarı buldu ve bunun kamyonete ait olduğunu tahmin etti. Eğer çalışıyorsa, tamirat yapmak için eve eşya taşırken kullanmak için kullanışlı olacaktı, bu yüzden kontrol etmek için dışarı çıktı. Torpido gözündeki sigorta belgesi Marjorie'nin adınaydı. Çalışıp çalışmayacağını görmek için anahtarı çevirdi ve motor hemen çalıştı. Böylece evi kilitledi ve eşyalarını toplayıp çıkış yapmak için pansiyona gitti.

Bud odanın ücretini ödemek için Hunt'ın kartını okutuyordu ki Hunt'ın aklına değiştirmesi gereken kilitler geldi.

"Hey, Bud, kasabada hala çilingir var mı?"

"Evet, kesinlikle var. Mills Locks, Ana Cadde'de Bloomer's Hardware'in yanında. Sahibinin adı Cecil, ama muhtemelen bugün her yer kapalıdır."

"Tamam... Onu hatırlıyorum," dedi Hunt. "Teşekkürler ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi ve çantasını kamyonete taşıdı. Meraktan doğruca çilingire gitti, kapıdaki Açık yazısını gördü ve içeri girdi.

Tezgâhtaki adam başını kaldırdı.

"Mills Locks'a hoş geldiniz. Ben Cecil Mills. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tadilatını yapacağım bir eve birkaç yeni kilit taktırmam gerekiyor. Bugün bunu yapmak için müsait misiniz?"

"Evet, tabii. Burada, kasabada mı?" Cecil sordu.

"Evet, Marjorie Knox'un yaşadığı yer. Ben onun en büyük oğluyum, Hunt. Satışa çıkarılmadan önce orayı biraz onaracağım."

"Yaşamak mı?"

Hunt başını salladı. "Bu sabah erken saatlerde vefat etti."

Cecil kaşlarını çattı. "Duymamıştım. Bunun için gerçekten üzgünüm. Çiftlikten gelen bir müşteriyi bekliyorum ama öğle yemeği saatinde gelmemin bir sakıncası yoksa öğlen gibi gidebilirim."

"Herhangi bir programım yok. Yılbaşı günü çalışmak istediğine emin misin? Yarına kadar bekleyebilir," dedi Hunt.

Cecil omuz silkti. "Bugün zaten iki kez acil durumlar için çağrıldım ve karım evde ve gripten hasta. Ben de burada olmak isterdim."

"O zaman öğlen iyi. Adresi biliyor musun?" Hunt sordu.

"Şeftali Sokağı'nın sonunda sağdaki son ev, değil mi?"

Hunt başını salladı. "Evet. Benim Harley'im ve onun siyah pikabı garajın altında olacak." "O zaman öğlen görüşürüz."

"Tamam," dedi Hunt ve dükkândan ayrıldıktan sonra bakkala uğradı. Artık Piggly Wiggly olmadığını, yeni bir dış cepheye ve yeni bir isme sahip olduğunu görünce şaşırdı. The Crown.

Kimse onu tanıımıyordu, bu da alışverişi kolaylaştırıyordu, ta ki ödeme yapmak için öne geçene kadar. Onu kontrol eden kasiyer ona bakmaya devam etti ve kredi kartını okuyucuya yerleştirdiğinde nihayet konuştu.

"Kesinlikle tanıdık geliyorsun. Buralardan mısın?" diye sordu.

Hunt kartını cüzdanına geri koyarken başını salladı. "Ben Hunt Knox. Burası hala Piggly Wiggly iken burada alışveriş yapardım. Sen Millie'sin, değil mi?"

"Evet! Ben Millie Garner! Tanıdık geldiğini biliyordum. Annenizin vefatını yeni duydum. Ailenize başsağlığı diliyorum" dedi.

"Teşekkürler," dedi ve poşetlerini alışveriş arabasına geri koymaya

başladı. "Burada kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Sadece açık artırmada satılabilmesi için aile evini onaracak kadar uzun bir süre. Bunu yapacağıma dair ona söz verdim," dedi Hunt ve alışveriş arabasını iterek dışarı çıktı.

Eve dönüp yiyecekleri indirdiğinde saat öğlene yaklaşıyordu. Ceketini çıkardı, sonra çuvaları boşaltmaya ve yeni aldığı şeyleri yerleştirmeye başladı.

İşini bitirdiğinde Cecil Mills kapısını çalıyordu. Cecil'i içeri aldı ve ardından yeni kilitlere ihtiyaç duyulan yerleri işaret etti.

"Sadece ön kapı var, bir de mutfakta arka kapı var."

Cecil başıyla onayladı. "Bunları senin için değiştireceğim ve her iki kilidi de tek anahtarla açılacak şekilde senkronize edeceğim.

Kaç tane anahtar istiyorsunuz? Bir sette iki anahtar var, yani dört anahtarınız olacak."

"Bu yeterli. Burada bir tane kullanan tek kişi ben olacağım ama satıldığında yeni sahipleri için kullanışlı olacak."

Cecil, "O zaman hemen işe koyulayım," dedi.

"Bana ihtiyacın olursa seslen," dedi Hunt, sonra bir not defteri ve kalem alarak mutfağa gitti,

düzeltilmesi gereken şeylerin bir listesini yapıyordum.

* * *

Emma uyumuştı ama nihayet uyandığında kocası Gordon'un yatağın ucunda oturmuş kendisine baktığını görünce irkildi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye mırıldandı, parmaklarını saçlarında gezdirirken.

"Uykunda konuşuyordun," dedi adam.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bütün gece kâbus gördüm," dedi. "Annem öldü. Çok üzgünüm."

"Uykunda ağlıyordun. Bir sır hakkında bir şeyler mırıldanıyordun ve anneme söyleme."

Bir iniltiyi bastırdı. "Artık bir önemi yok, değil mi? Annem öldü ve benim eve gidip onu gömmek için kıyafet almam gerekiyor."

Gordon ayağa kalktı. "Sen ve Birdie'nin bunu bir hafta önce yaptığınızı sanıyordum. Birdie'nin onları evine götürdüğünü söylemiştin."

Emma ellerini yüzüne sildi. "Ah. Evet. Haklısın. Kafam çok karışık. Bu hepimiz için korkunç bir zaman... Hunt'ın geri dönmesi falan."

Kaşlarını çattı. "En büyük kardeşinin annesinin cenazesi için dönmüş olması neden önemli? Gelmemiş olsaydı daha tuhaf olurdu."

Emma kendini kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştı. "Şey, çünkü o bizi çok uzun zaman önce terk etti ve şimdi-"

Gordon ellerini ceplerine sokmuş, karısının yüzündeki kızarıklığa bakıyordu. Yalan söylediğini biliyordu ama nedenini merak ediyordu.

"Neden gitti ki zaten? Ne zaman sorsam biri konuyu değiştiriyor."

"Bu konuda konuşmayacağım," dedi Emma ve kalkıp banyoya giderek kapıyı arkasından çarptı.

"Doğru! Tıpkı senin şimdi konuyu değiştirdiğin gibi," diye bağırdı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kardeşinle tanışmaktan memnun olacağım. Belki bana Ray ve Junior'dan daha iyi davranır."

Emma onu duydu ve inledi, sonra duşu açıp spreyin altına girdi, gözlerindeki uykuyu yıkadığı gibi geçmişindeki şeytanları da kolayca yıkayabilmeyi diledi.

* * *

Birdie Knox, Blessings'te Main'in hemen dışındaki Truesdale's Feed and Seed'de muhasebeci olarak çalışıyordu. Liseyi bitirir bitirmez orada çalışmaya başlamıştı ve bu kadar küçük bir yerde iş olmadığı düşünülürse, sayılarla arası bu kadar iyi olduğu için kendini şanslı sayıyordu.

Yeni Yıl Günü olduğu için yem dükkânı kapalıydı ama yarın maaş günüydü ve son iki gün annesiyle birlikte olmak için izin aldığı için işlerini aksatmıştı. Sadece dört saatlik uykuyla, soğuk ve sessiz bir apartman dairesine çıkmış, tost ve jöle yemiş, sonra da kahvesini almıştı

mağazaya giderken onunla birlikte.

Gece lambaları dışında bina karanlıktı ve o da koridordan ofisine doğru ilerlerken bu şekilde bıraktı. İçeri girdikten sonra tepe ışıklarını yaktı, termostatu açtı ve çalışmaya başladı.

İlk başta odaklanması zordu, çünkü sürekli annesini düşünüyordu. Artık tavsiye almak için arayabileceği kimse, ağlayabileceği bir omuz yoktu.

Annesinin durumu kötüye gidiyordu ve hepsi kendi hayatlarına o kadar dalmışlardı ki, o kilo vermeye başlayana ve mutfak tezgahındaki hap şişeleri ikiden yediye, sonra da daha fazlasına çıkana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişlerdi. Sonra onlara öleceğini ve kendisini rahat bırakmalarını söylemişti. Düşene kadar evinde kalmak istemişti.

Kendini bile besleyemeyecek kadar güçsüz olduğu günler olduğunda hepsi inkâr ediyor ve kararları onun vermesine izin veriyorlardı. Ev bırakıldı. Çamaşırlar yığıldı. Tozu görmezden geldiler ve durum kendiliğinden çözülecekmiş gibi davrandılar.

Aptaldılar... ve bencildiler ve Birdie kendini korkunç hissediyordu.

Annelerinin varlığını hafife almışlardı. Onu hafife almışlardı. Ve bu yüzden annesi Hunt'ı çağırmıştı. Annelerini ve kardeşlerini hayal kırıklığına uğratmış olmaları Birdie'yi üzüyordu ve bunun neden olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştı.

Sonra saate baktı ve işe koyuldu. Emma cenaze evine gitmeye hazır olduğunda onu arayacaktı ama o zamana kadar Birdie'nin yapması gereken işler vardı.

* * *

Telefonu çaldığında Junior Knox hâlâ uyuyordu. Aniden uyandı, hastaneden anneleri için aradıklarını düşündü ama sonra onun çoktan gitmiş olduğunu hatırladı. Yuvarlandı ve telefonu eline aldı.

"Alo?"

"Junior, benim. Uyandırdım mı seni?"

"Merhaba, Emma. Evet, ama sorun değil. Ne var ne yok? Dün gece anneme gittin mi? Hunt orada mıydı?" "Gittim ama orada değildi. Motosikleti pansiyondaydı," dedi Emma.

"Oh, peki o zaman," dedi Junior. "Peki, ne yapmamız gerekiyor?"

"Emin değilim. Ama az önce annemin vasiyetinin okunmasıyla ilgili bir mesaj aldım. Bay Butterman yarın sabah saat dokuzda ofisinde yapacakmış. Hepimizin orada olması gerekiyor."

"Evet, tamam. Sanırım bu Hunt anlamına da geliyor." "Sanırım."

"Ona söylememiz mi gerekiyor?" Junior sordu.

"Butterman sadece üçünüze haber vermemi istedi ve ben de sadece bunu yapıyorum. Hunt benim sorumluluğumda değil."

Junior biraz fazla uzun süre sessiz kaldı. Emma onun ne düşündüğünü hemen anladı ve bu onu çılgına çevirdi.

"Bu kadar geç bir zamanda vicdan azabı çekmeye kalkma," dedi. "On beğ yıl önce de vicdan azabı çekmiyordun, Ğimdi de çekmeyeceksin. Ray'e okumadan bahset. Ben Birdie'ye söylerim."

"Evet, evet, yapacağım. Sakin ol," diye mırıldandı Junior.

"Sakinleşmek mi? Gerçekten mi?" Emma tersledi, sonra da telefonu kulağına kapattı.

Artık canı sıkındı ve bu halde cenaze evine gitmek istemiyordu, bu yüzden mutfağı gitti, kahve makinesine bir kahve kapsülü yerleştirdi ve Başlat düğmesine bastı. Bu günle yüzleşmeden önce karnını doyurması gerekiyordu, bu yüzden ekmek kızartma makinesine birkaç donmuş waffle koydu.

Gordon bugün işten eve gelen diğer çocuklarla takılmak için Granny's Country Kitchen'a gitmişti. Futbol maçları başlamadan önce öldürecek zamanları vardı ve bir süreliğine ev Emma'ya kalmıştı. Eğer şanslıysa, Gordon arkadaşının evine gidecek ve maçları Noel için kendilerine aldıkları yeni 65 inç HDTV'de izleyecekti. Gordon öğrendiğinden beri tek konuştuğı şey buydu ve Emma onun da bir tane alana kadar mutlu olmayacağını biliyordu. Erkekler bebek gibiydi. Kadınların da farklı olmadığı aklına gelmemişti. Sadece farklı istekleri vardı.

Waffle'ları ortaya çıktı. Kahvesi bitmişti. Onları masaya götürdü ve yaklaşan cenazeyi düşünerek sessizce yedi. Hunt'ın hayatlarına geri dönmesini düşünüyordu. Hunt'ın nerede olduğunu bilmiyordu ama bu onu değiştirmişti. Sert, hatta acımasız görünüyordu. Tek bildiğı bir şeyleri yeniden karıştırmak istemediğiydi, çünkü bu Hunt Knox kaçmazdı.

* * *

Birdie az önce maaş bordrosunu bitirmiş ve Gönder tuşuna basarak parayı çalışanların ilgili banka hesaplarına doğrudan yatırmıştı. Bir günlüğüne bile olsa kimsenin maddi sıkıntı çekmesine neden olmayacağını bilmek iyi hissettiriyordu. Ama artık rakamları düşünmüyordu. Yine annesini düşünüyordu.

Ray sonunda evden taşınıp onu ve annesini evde yalnız bıraktığında o bebektir ve hâlâ evde yaşıyordu ve yirmi bir yaşına kadar evde kaldı. Yirmi birinci yaş gününün sabahında, annesi onu özel doğum günü kahvaltısıyla uyandırmak için gelmişti - jöleli çörek.

Birdie gözlerini kapadı, hâlâ o sabahı ve annesinin onu uyandırırken çıkardığı tatlı sesi dün gibi hatırlıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun şekerim. Bu sabah bir yetişkin oldun ve bilmeni isterim ki, eğer kendi başına dışarı çıkmak istersen, burada benimle kalmanı beklemiyorum. Olduğın kadınla gurur duyuyorum ve kanatlarını açıp uçmanı istiyorum. Bu ev senin sonsuza dek kalacağın yuvan değil. Benim yuvam. Şimdi seni ne mutlu ediyorsa onu yap. Seni sonsuza dek sevecek bir adam bul, ama asla seni kontrol etmesine izin verme."

Birdie iç çekti. Annesinin şimdi ona ne söyleyeceğini neredeyse duyabiliyordu.

Yas tutmak sorun değil ama kendinizi benim mezarıma gömmeyin. O bana ait.

Birdie gözyaşlarını sildi. Tanrım, onu çok özleyecekti. Sonra bilgisayarını kapattı, ceketini ve

Çantasını alıp çıktı, giderken ofisinin ışıklarını da kapattı. O sadece

cep telefonu çaldığında arabasına biniyordu. Arayan Emma'ydı.

"Alo."

"Merhaba abla, neredesin?"

"Ofisten çıkıyordum. Maaş bordrosu yapmam gerekiyordu," dedi Birdie.

"Sanırım cenaze evine gitme vaktimiz geldi. Annemin kıyafetlerini almak için seninle dairende buluşacağım.

Oradan birlikte gidebiliriz."

"Tamam, şimdi oraya doğru yola çıkıyorum. Yakında görüşürüz," dedi Birdie.

Bölüm 3

Bu alışkanlık Birdie'nin eski evlerinin önünden geçen sokağa dönmesine neden oldu. Ama orada Hunt'ın motosikletini ve Mills Locks'tan gelen minibüsü görünce yavaşladı, sonra ani bir fren yaptı ve neler olduğunu görmek için eski kamyonetin arkasındaki yola yanaştı.

Cecil Mills ön kapıda dizlerinin üzerine çökmüş, kapı kolunu değiştiriyordu ki kadın merdivenlerden çıktı.

"Merhaba Cecil," dedi.

"Merhaba Birdie. Hunt içeride."

"Teşekkürler," dedi ve içeri girerken yanından geçip gitti, sonra oturma odasında durdu ve seslendi. "Alo?"

"Mutfakta," dedi Hunt.

Hastanedeki öfkeli yabancıyla yüzleşmekte tereddüt ediyordu. O gittiğinde ancak on yaşındaydı, bu yüzden onunla ilgili anıları belirsizdi. Kapı aralığında durakladı, adamın ne söyleyeceğinden emin değildi.

Hunt bu Birdie'yi küçük kız kardeşi olarak tanıyamazdı. Büyüyüp genç ve güzel bir kadın olmuştu ama yine de *onlardan* biriydi ve artık onlardan herhangi biriyle nerede durduğunu bilmiyordu.

"Neler oluyor?" Birdie söyledi.

Hunt, "Burayı satmak için tamir etmeye hazırlanıyorum," dedi. "Kilitleri de mi değiştiriyorsun?" diye sordu.

Hunt, "Annemin avukatının tavsiyesi üzerine," dedi. Kadın gözlerini kırptırdı.

"Neden?"

"Sanırım insanlar gelip kendilerine ait olmayan eşyaları alıp gidemesinler diye."

"Bizden mi bahsediyorsun?"

Omuz silktili.

"Ama bunlar annemin eşyalarıydı. Bizden başka kime ait olabilir ki?" Birdie sordu.

"Ve şimdi beş kişiye ait. Sadece bir kişiye değil. Hazır sorular soruyorken, hastalandıktan sonra

buraya gelip temizlik yapan kimse olmadı mı? Ve mutfak zemininin ortasına ne oldu? Sarkıyor. Hem de çok."

Birdie'nin yanakları öfkeyle kızardı. "Onu kontrol ettik. Ve neden eleştirme hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun? On beş yıl önce herkesi bırakıp gittin ve bir daha geri dönmedin. Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Hunt'ın gözleri kısıldı. "Hatırlamıyor musun? Hiçbirini mi?"

"Neyi hatırlıyorsun? Annem beni okula götürmek için ayrıldığında sen buradaydın ve o akşam eve geldiğimde gitmiştin ve herkes kötü bir şey olmuş gibi davranıyordu."

"Oh, kötü bir şey oldu. Bu evdeki biri üniversite paramı çaldı. Dört yıl boyunca çalışıp biriktirdiğim sekiz bin dolar, üniversiteye gideceğim sabah gitmişti. Bu evden biri aldı. Hepsi kimin yaptığını biliyordu, ama suçluyu örtbas ettiler ve babam bana olan olmuştu... bunu aşmamı ve başka bir şey bulmamı söyledi, ben de öyle yaptım. Annem de ne olduğunu bilmiyordu ama nereye gittiğimi biliyordu. Her zaman biliyordu. Bunu hiçbirinizle paylaşmamış olması çok anlamlı."

Birdie afallamıştı.

"Oh, Hunt. Aman Tanrım. Bilmiyordum. Nereye gittin?"

"Savaş. Şimdi, verdiğim sözü tutmak için yapmam gereken çok şey var. İşim bitene kadar burada kalacağım ve sonra annemin vasiyetinde belirtildiği gibi ev satışa çıkacak."

"Vasiyeti gördün mü?"

"Bana bir kopyasını, evin anahtarıyla birlikte gönderdi ve satmak için tamir ettirmemi istedi." Birdie'nin gözleri doldu. "Çok özür dilerim."

Hunt omuz silkti. "Sen almadın. Onlardan biri aldı. Yani özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Ve bilginiz olsun, buraya sıcak bir karşılama bekleyerek gelmedim. Ben başkasının günahının kötü bir hatırlatıcısıyım."

Sonra ona sırtını döndü ve mutfak zeminini ölçme işine geri döndü.

Birdie'nin kalbi onun için kelimelere dökemediği bir şekilde acıyordu. Ama bildiklerini anlattı.

"Zemin hakkında. Blessings'i bir süre önce bir kasırga sırasında su bastı. Su hiç içeri girmedi Ama evin altındaydı. Bu yüzden sarkmış olabilir. Sanırım hiç fark etmedim." Hunt iç çekti. Sesi titriyordu. Lanet olsun.

"Sorun yok, evlat.

Düzelteceğim," dedi. Birdie topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Hunt kısa bir süre gözlerini kapadı, kendini ve duygularını toparladı ve sonra işine geri döndü. En azından şimdi hepsi onun evde olduğunu ve nedenini biliyordu.

Patronundan üzüntülerini bildiren bir mesaj aldı ve mesajı yanıtladıktan sonra avukat Buttermann'dan da bir mesaj geldiğini fark etti. Vasiyetin okunması yarın sabah dokuzda olacaktı. İlginç olacak.

Birdie evine kadar yol boyunca ağladı, sonra içeri girip götürmeleri gereken eşyaları topladı.

Cenaze evine. Emma kapıyı çalıp içeri girdiğinde hâlâ gözyaşları içindeydi. "Benim!" dedi ve çantasını kanepenin üzerine fırlattı.

Birdie yatak odasından çıktı, gözleri kıpkırmızıydı ve ters ters bakıyordu. "Aman Tanrım, tatlım! Neyin var?"

"Hunt annemin evindeydi, Cecil Mills de oradaydı. Evin kilitlerini değiştiriyor. Hunt satılığa çıkarılmadan önce evi onarmak için orada kalacak."

Emma kaşlarını çattı. "Neden kilitleri değiştirmeye ve bizi kendi annemizin evinden uzak tutmaya hakkı olduğunu düşünüyor?"

Birdie öfkeyle ona döndü. "Belki de annem onu çağırdığı içindir? Belki de annem ona vasiyetinin bir kopyasını gönderip bunu yapmasını istediği içindir? Belki de kendilerine ait olmayan şeyleri çalmamaları konusunda kimseye güvenmediği içindir? Belki de ailemizden biri zaten onun üniversite parasını çaldığı ve bizim ahlaklı ya da vicdanlı olduğumuza inanmak için hiçbir nedeni olmadığı içindir?"

Emma dondu kaldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Kasıtlı olarak değil... Ona bu konuda meydan okudum ve o da zaten bildiğimi düşünerek bana zaten gerçekleşmiş olanları hatırlattı."

"Tanrım," diye mırıldandı Emma.

Birdie yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Kim yaptı bunu? Ve kutsal olan her şey aşkına, neden geri kalanınız bir hırsız koruyor? Şu anda o kadar şaşırmış ve onun için o kadar incinmiş durumdayım ki size bakmak bile istemiyorum. Annemin kıyafetleri kanepenin üzerindeki çantada. Onları al ve git."

Emma çuvalı aldı. "Bil diye söylüyorum, yarın sabah Peanut Buttermann'ın ofisinde vasiyetin okunması var. Sabah dokuzda hepimizin orada olması gerekiyor," diye mırıldandı ve kapıdan çıkmaya başladı.

Birdie onu takip etti, sonra da kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Emma irkildi ve Birdie'nin kilidi çevirdiğini duyunca boğazındaki yumruyu yuttu. Bu daha iyiye gitmeyecekti. Annesi artık Hunt'la aralarındaki duvar olmak için burada değildi. Artık iyi davranmak zorunda değildi.

Arabasına geri döndü ve onlara kıyafetlerini vermek için cenaze evine doğru yola çıktı. Yine de cenazeyi aile bütünlüğüne benzer bir şekilde atlatmak zorundaydılar - ya da değil.

* * *

Ava saat 15:00'ten hemen sonra uyandı, bugünün neden farklı hissettirdiğini hatırlamaya çalışıyordu ve sonra hatırladı.

Hunt Knox eve geldi ve Marjorie öldü.

Sırt üstü yuvarlandı, yorganının altına girdi ve önümüzdeki iki günü düşünmeye başladı. Sık sık

iki gün üst üste izin almazdı ve kendine biraz zaman ayırmayı dört gözle bekliyordu. Hunt'ın eski evinde kalıp kalmayacağını merak etti ve eğer kalıyorsa ona cevizli turta pişirmeye karar verdi. Bu süre zarfında ailesine basit bir nezaket jesti olacaktı ve o da

eskiden onun favorisi olduğunu hatırladı.

Ayrıca yıkaması gereken çamaşırları, alışveriş yapması gereken yiyecekleri ve ödemesi gereken faturaları vardı, bu yüzden kalktı ve duşa girdi. Giyinir giyinmez yatağını sıyırdı, nevresimleri çamaşır makinesine attı ve güne alışveriş listesi yaparak başladı.

Daha sonra kendine bir sandviç ve bir bardak tatlı çay yaptı ve yemek yerken yerel gazeteyi okudu, mutfağın dışındaki küçük oyukta çalkalanan çamaşır makinesinin sadece belli belirsiz farkındaydı. İşini bitirir bitirmez ceketini ve çantasını aldı, listeyi cebine doldurdu ve kapıya yöneldi. Marjorie'nin evine uğramaktan zarar gelmezdi. Hunt'ın motorcu kaskıyla içeri girdiğini görmüştü, o yüzden motosiklet kullandığını tahmin etti. Eğer eski evine park etmişse, orada kaldığını biliyordu.

Birkaç dakika sonra Şeftali Sokağı'na döndü ve siyah kamyonu gördü. Ama yaklaşıp kamyonla evin arasına park etmiş siyah ve gümüş renkli büyük bir Harley görünce adamın orada olduğunu anladı. Artık onu nerede bulacağını biliyordu ve durmadan yanından geçip market alışverişi için Crown'a doğru yola koyuldu. Acele ederse, akşam yemeğinden önce turtayı yapıp Hunt'a götürebilirdi.

* * *

Junior Ray'i aradı ama Ray'in kız arkadaşı Susie cevap verdi.

"Selam, Junior. Ray telefonunu evde unutmuş ama burada değil. Maç için atıştırmalık bir şeyler almaya gitti. Yakında başlayacak. Geliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım, eğer sorun olmazsa," dedi Junior.

Susie güldü. "Tabii ki sorun yok. Komşulardan ikisi ve eşleri de geliyor." "Bir şey getirmeme gerek var mı?" Junior sordu.

"Bir paket cips ve istediğiniz içecekten altılı bir paket boşa gitmez. Marjorie için gerçekten çok üzgünüm," diye ekledi.

"Evet, teşekkürler. Sonra görüşürüz," dedi Junior.

Hepsinin bir araya gelmesi olağandışı değildi, çünkü anneleri yeni vefat etmişti. Ama futbol maçı izlemek için bir araya geliyorlardı, onu anmak için değil. Yine de bugün onun için yapabilecekleri başka bir şey yoktu ve bugün Yeni Yıl Günü'ydü. Futbol Güney'de bir dindi. Annelerinin bunu anlayacağını düşündüler.

Junior boş evinin sessizliğinde oturmuş, Hunt gittikten sonra hayatındaki her şeyin nasıl ters gitmeye başladığını düşünüyordu. Liseyi bırakmış, sonra da düzgün bir iş bulamamıştı. Evlendikten sonra bile, karısı bıkıp terk edene kadar bir işten diğerine atlamıştı. Şimdi işsizlik parası alıyordu ama bu daha fazla sürmeyecekti. Bir şeyler yapması gerekiyordu ama suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Annesi son arzularını yerine getirmeleri için onlara güvenmek yerine Hunt'ı gönderdiğinde onlara karşı olan duygularını açıkça ortaya koymuştu. Kendini hiç şu anki kadar ezik hissetmemişti.

Ava yiyeceklerini alıp eve geldi ve turtta hamurunu hazırlamaya başladı, ardından iç malzemeyi karıştırıp fırına koydu ve bir yandan da çamaşırları değiştirdi. Ailesi Las Vegas'ta yeni yılı karşıliyordu, bu yüzden annesi evlerinde Ava'nın da katılmak zorunda kalacağı bir parti düzenlemeden ve annesinin, içlerinden birinin kızını evliliğe ikna edeceğini umarak davet etmeye devam ettiği bekâr erkeklere katlanmadan boş boş oturabilirdi. Güney'de ve yirmi dokuz yaşına girmek üzere olan yirmi sekiz yaşındaki Ava Ridley'nin yaşının geçtiği düşünülüyordu.

Zamanlayıcı sonunda turtayı kapattığında, onu fırından çıkardı. Görünüşünden memnun kalınca soğuması için bir kenara koydu. Ev işlerini bitirdikten sonra temizlenmeye ve üstünü değiştirmeye gitti. Hunt'ı tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu ama pembe önlükten daha güzel bir şey giymişti.

Çilingir gittikten sonra Hunt öğleden sonrayı evi temizleyerek geçirdi. Bir şeyleri tamir etmeye başladığında yine her şeyi berbat edecekti ama kendi rahatı için mobilyaların tozunun alınmasını, yerlerin temizlenip paspaslanmasını ve banyonun fırçalanmasını istiyordu.

Annesinin yatağındaki çarşafı yıkayıp düzeltmiş, sonra da çantasını dolaba bırakmıştı. Orduda geçirdiği onca yıldan sonra, kendini rahat hissetmek için her şeyin düzenli, temiz ve yerli yerinde olması gerekiyordu.

Sonunda işini bitirdiğinde sıcak, terli ve yorgundu ve hızlıca bir duş aldı, kendine bir sandviç yapmak için mutfığa dönerken sadece bir kot pantolon ve çoraplı ayaklarını giydi. Saat neredeyse beşti ve yarın büyük bir gün olacaktı. Önce annesinin vasiyetini okuyacak, sonra da malzeme almak için kereste deposuna gidecekti. Yapılması gereken o kadar çok küçük şey vardı ki, tam olarak neyin yanlış olduğunu görmek için mutfak zeminini yırtmadan önce bütün bir hafta olabilirdi.

Tam jambonlu sandviç ve patates kızartmasını bitirmek üzereydi ki, evin önüne bir arabanın yanaştığını duydu ve kapıda başka bir kardeşin beklemesi için kendini hazırladı. Ancak kapı çalındığında cevap vermeye gittiğinde Ava'yı görünce şaşırdı. Mavi kot pantolonu ve beyaz sweatshirt'üyle, pembe önlüklü hemşireden belirgin bir şekilde farklı görünüyordu. Koyu renk saçları dökülmüş ve görüldüğünden daha uzun bir şekilde başının tepesinde toplanmıştı ve gülümsemesi saçlarına karşılık vermesi için bir davet gibiydi.

Ava, Hunt'ın kaya gibi sert karın kaslarından ve çıplak göğsünden etkilenmeli miydi, yoksa bir yol haritası gibi üzerinde uzanan ince gümüş yara izlerinden dehşete mi kapılmalıydı bilemiyordu. Ama ikisine de yorum yapmak yerine elindeki turtayı uzattı.

"Merhaba Hunt. Umarım rahatsız etmiyordumdur. Sana bir şey getirdim."

"Hiç de değil," dedi ve sonra elinde ne olduğunu gördü. "Vay canına... Cevizli... En sevdiğim."

"Biliyorum. Bu yüzden yaptım."

"İçeri gel," dedi.

"Sanırım yolu biliyorum," dedi ve onun yanından geçip mutfağa doğru ilerlerken gülümsedi.

Tezgâhın üzerine bıraktı, sonra arkasını döndü. "Hayatımın yarısını bu evde geçirdim. Yaşadığım en güzel zamanlardan bazıları burada ailenle geçirdiğim zamanlardı." Sonra sırtıttı. "Çocukken en çok sana aşıktım."

Hunt gözlerini kırptırdı. "Uh... Sanırım bunu bilmiyordum. Umarım senin yanında bir pislik gibi davranmamışımdır." Ava başını geriye atıp güldüğünde, Hunt bunu iliklerine kadar hissetti.

Ava başını salladı. "Tanrıya şükür. Bunu bilmemen gerekiyordu. Birinin ağabeyine aşık olan küçük kızlardan biriydim ve hayır, sen bir pislik değildin. Sen benim kahramanımdın."

Hunt sırtıttı. "Tamam o zaman. Gençken ne kadar kalın kafalı olduğum hakkında konuşurken, bu turtayı kesmeye ne dersin? Benimle bir parça yer misin?"

"Elbette!" Ava öyle dedi.

"Bana bir saniye ver, gidip bir gömlek giyeyim," dedi.

"Benim hesabıma zahmet etme," dedi Ava. "Manzarayı seviyorum."

Başını salladı ve yine de gömleği almaya gitti. Geri döndüğünde, Ava iki parça turta kesip tabaklara koyduktan sonra masaya taşırken o da tabakları ve çatalları çıkardı.

Bekledi, adamın ilk ısırığı alışını izledi ve gözleri kapandığında gülümsedi.

"Mmmm, aman Tanrım, bu çok güzel," dedi Hunt ve sonra yavaşça çiğneyerek her tadın ve dokunun tadını çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Ava, az önce içinde dirilttiği küçük kız aşkının hissettiği kadar açık olmamasını umarak.

Hunt tek kelime etmeden bütün parçayı yedi ve bitirdikten sonra tabağı bir kenara itti.

Ava çelik mavisini bakışların her nüansını üzerinde hissetti ama başını kaldırıp yüzleşmek zorunda kaldı. "Sen bir hemşiresin. Ve bir profesyonel gibi yemek pişiriyorsun. Başka ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, onunla anında rahatladı.

"Fazla bir şey değil. Sadece çalışıyorum, kendime bakıyorum ve biraz daha çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. "Sevgilin yok mu?"

"Hemşirelik okulundayken bir tane. Ama o öyle bir fiyaskoydu ki karşı cinse olan inancımı kaybettim... şimdiki şirket hariç" diye ekledi.

Hunt, "Böyle bir şey olduğu için üzgünüm," dedi.

Omuz silkti. "Hayat dersi. Peki ya sen? Evli misin... yoksa annemin dediği gibi evlendirildin mi?"

"Şimdi değil. Hiçbir zaman da olmayacak. İlişkilere uygun bir işim yok."

"Ne iş yapıyorsun? Nerede yaşıyorsun?" Ava sordu.

"Houston'ın banliyölerinden birinde bir evde yaşıyorum. Helikopter

pilotuyum." Ava'nın gözleri büyüdü. "Saka yapıyorsun! Bunu

yapmana ne sebep oldu?" "Ordu. Blessings'ten ayrıldığımda oraya gittim," dedi.

Yara izleri. Ava afallamıştı. Şimdiye kadar tek konuştuğu şey üniversiteye gitmekti. "Orduda mıydın?"

Başını salladı. "İçecek bir şey ister misin? Su ve kolam var."

"Su iyi," dedi ve adamın ayağa kalkışını izledi. Adam tekrar oturana kadar başka bir şey söylemedi. "Aktif görevde miydin... Irak'ta olduğu gibi?"

Tekrar başını salladı. "Sam Amca için Apaçi uçurdum." Suyundan küçük bir yudum aldı ama zihni hızla çalışıyordu.

"Bunlar... şu... füze taşıyanlar değil miydi?"

"Diğer silahların yanı sıra Hellfire füzeleri ve uygun bir isim. Bu helikopterlerde bir nişancı ve bir pilot var, o da bendim."

Ava, adam nihayet ona bakana kadar bekledi.

"Burnumu sokmayacağım," dedi. "Ama eve dönebildiğine sevindiğimi söyleyebilirim." Onun bu konuda konuşmak istememesine gösterdiği duyarlılık karşısında şaşırmıştı. "Teşekkür ederim. Ben de gelebildiğime sevindim," dedi.

"Bu arada, sanırım eve gidip biraz dinlenmenize izin vermeliyim. Hepiniz evi satacak mısınız yoksa kalmayı mı planlıyorsunuz?"

"Anneme satmak için tamir edeceğime söz verdim," dedi. "O zaman önünde büyük bir iş var."

Kadın ayağa kalktığı anda, adam da onunla birlikte ayağa kalktı ve onu kapıya kadar geçirdi.

"Turta için teşekkür ederim... ve ziyaret için," dedi. "Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi." "Beni tanımamış olsan bile," diye alay etti.

Sırıttı. "Ben gittiğimde sen daha çocuktun ve döndüğümde annemin yatağının yanında çok güzel bir hemşire buldum. Bu konuda izin almalıyım."

"Güzel, ha? Tamam o zaman. Geçiş izni verildi," dedi. "Turta tabağı için endişelenme. Birkaç gün içinde alırım ve umarım yaptığınız değişiklikleri görmek için ara sıra uğramamın bir sakıncası yoktur."

"Elbette. Sorun değil," dedi Hunt. "Ve turta için tekrar teşekkürler."

"Benim için zevk," dedi Ava. "İyi dinlenin ve yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Hunt verandanın ışığını yaktı, onunla birlikte verandaya çıktı, sonra arabasına binip uzaklaşana kadar bekledi. İçeri döndükten sonra bir parça daha turta yedi, sonra mutfakı temizledi ve geceyi noktaladı.

* * *

Emma akşam yemeğini tek başına yemek için mutfak masasına oturduğunda Gordon hâlâ arkadaşının evinde futbol izliyordu. Birdie ona kızdığı için üzgündü ve yarın bitmeden hepsinin

Birdie'nin ölüm listesinde olacağını biliyordu. Ama bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Günün erken saatlerinde birkaç komşu eve yiyecek getirmişti, bu yüzden gerçekten tadına bakmadan onları topluyordu. Yarın vasiyetin okunmasından sonra annemin cesedini görmeye gideceklerdi ve eğer görünüşünden memnun kalırlarsa cenaze evi tabutunu açacaktı.

halka açık.

Bugünün geleceğini biliyordu ama Hunt'ın beklenmedik ortaya çıkışıyla birleşen gerçek, tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı.

Gordon nihayet eve geldiğinde uyuyormuş gibi yaptı. Adamın nefesindeki bira kokusunu alabiliyordu ve sessiz olmaya çalışırken tökezlemesinden çok fazla içtiğini anladı. Ama konuşmak istemiyordu. Adam kelimenin tam anlamıyla yatağa düştüğünde tepki bile vermedi ve birkaç dakika içinde mışıl mışıl uyuyor ve horluyordu. Sırtını ona dönecek şekilde yuvarlandı ve uyuyana kadar ağladı.

* * *

Ava bütün akşam Hunt'ı düşündü ve yatağa girdikten sonra uyuyamadı, çocukluğunda onun kahramanı olduğu ve bunu hiç bilmediği zamanları hatırladı.

Okuldan sonra Marjorie'lere giderken düştüğü ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak eve girdiği, dirseğinden ve dizinden kan damladığı gün gibi. Marjorie sıyrıkları temizlemek için bir bez ve su getirmeye koştu ve Hunt arkasından içeri girip kanı görünce kitaplarını bıraktı ve annesi onu temizlerken Ava'yı kucağına oturttu. Ava sekiz, Hunt ise on iki yaşındaydı. Ona göre neredeyse büyümüştü.

Yastığı boynunun altına yerleştirirken, Junior ve Ray'i ona sataşırken ve saçını çekerken yakaladığı zamanı düşündü. Arkalarından yaklaştı, ikisinin de saçlarından tutmuş ve öyle sert çekmişti ki geriye doğru düşmüşler, bağırarak durması için yalvarmışlardı.

"Acıdı mı?" diye sordu.

"Evet! Neyin var senin?" Junior bağırdı.

"Artık Ava'nın nasıl hissettiğini biliyorsun. Bir daha yaparsan seni tıraş ederim," dedi. On dört yaşındaydı ve onun gözünde neredeyse mükemmeldi.

Ava içini çekti, sonra yan yattı, anlayamadığı matematikte ona nasıl yardım ettiğini ve sonunda anladığında ona tabaktaki son kurabiyeyi ikram olarak verdiğini hatırladı.

Hunt her zaman benim kahramanımdı.

Sonra gözlerini kapattı ve sonunda uykuya daldı.

* * *

Hunt erkenden uyandı ve birkaç dakika boyunca NordicTrack'ini ya da ağırlıklara erişimini dileyerek orada yattı. Her sabah işe gitmeden önce en az iki mil koşmaya alışkındı ve rutindeki bu değişiklik olan bitenin sadece bir başka yönüydü.

Ama yine de egzersiz yapabiliirdi ve bu yüzden yataktan kalktı, bir şort giydi, yere uzandı ve şınav çekmeye başladı. Yüz tane yaptıktan sonra bıraktı ve duş almaya gitti. En azından vasiyetnamenin okunması sırasında ortaya çıkacağı için hissettiği gergin enerjiyi biraz olsun atmıştı. Yine soğuk bir

karşılama beklemiyordu ama şartlar düşünöldüğünde bunu beklemek de normaldi.

Yeni Yıl Günü futbol maçları maratonu ve ardından Ray'in evinde verilen parti sabahın ilk ışıklarına kadar sürmüştü. Junior eve geldikten sonra okumayı kaçırmamak için alarmini kurmuş, kahvaltısını yapıp giyindikten sonra da Ray'i almaya gitmişti.

Ray elinde bir fincan kahveyle evinden çıktı.

"Berbat görünüyorsun," dedi Junior, küçük kardeşinin kan çanağına dönmüş gözlerine bakarak.

Ray yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle hissediyorum. Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırdım... ama güzel bir maçtı, değil mi?"

Junior başını salladı. "Evet. Atlanta Falcons ne zaman bir maç kazansa benim için iyidir."

Birkaç blok boyunca sessizlik içinde yol aldılar ve sonra Ray camdan dışarı, yan aynaya baktı.

Ray, "Hunt arkamızda," dedi.

Junior dikiz aynasına baktı ve annesinin eski siyah pikabını görüp kaşlarını çatı. Hunt'la yüzleşmek için sabırsızlanıyordu. Yine de meydan okuma ihtiyacı hissetti.

"Yani?"

Ray iç geçirdi. "Biliyor musun, o kadar uzun süredir yoktu ve kimse onun adını anmıyordu ki... Neredeyse bir kardeşimiz daha olduğunu unutuyordum."

"Annem belli ki unutmamış," dedi Junior.

Ray fincanından bir yudum daha aldı ve konuşmanın geçmesine izin verdi.

P. Nutt Buttermann, Esq.'in hukuk bürosuna gittiler, arabayı park ettiler ve arabadan indiler.

Hunt arabayı kenara park etti ve onların orada olduğunu bile fark etmeden binaya girdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Junior. "Şu işi bir an önce bitirelim."

Kardeşleri inerken Birdie geldi ve hiç konuşmadan yanlarından geçip gitti. "Ne oluyor be?" dedi Ray.

Emma geldi ve yetişmek için acele etti.

"Birdie'nin nesi var?" Junior sordu.

Emma, "Kayıp parayı dün öğrendi," dedi. Junior kaşlarını çatı.

"Ona kim söyledi? Bahse girerim Hunt söylemiştir."

Emma iç çekti. "Konuşurlarken tesadüfen ortaya çıktı. Kızın bildiğini sanmış. Hepimize çok kızgın. Ama kızdığı pantolonla sevinmesi gerekecek çünkü annemi gömmek ve bunu onurlu bir şekilde yapmak zorundayız. Bir aile kavgası değil. Anladınız mı?"

Başlarını salladılar ve onu içeri kadar takip ettiler.

Betty Purejoy, Hunt ve Birdie'yi çoktan dış ofise oturtmuştu ve diğer üçü geldiğinde hepsini Peanut'ın ofisine götürdü.

"Günaydın," dedi Peanut. "Lütfen oturun. Fazla uzun sürmeyecek, sonra da

yol."

Birdie yere baktı.

Emma gözyaşlarına boğulmak üzereydi, Junior ve Ray'in yüzleri kızarmıştı ama sessizlerdi. Sakin olan tek kişi Hunt'tı.

Peanut odadaki gerginliği hissedebiliyordu ve bunun annesinin vasiyetinden çok geçmişleriyle ilgili olduğunu tahmin etti. Hunt'ın nasıl hissettiğini tahmin edemiyordu ama böyle soğuk bir karşılamayla geri döndüğü için onu takdir etti. Ve ne kadar çabuk işe koyulursa, o kadar çabuk ayrılacaklardı. Boğazını temizledi ve kâğıtları eline aldı.

"Her birinize vasiyetnamenin bir kopyasını vereceğim, böylece daha sonra istediğiniz kadar ayrıntılı ve defalarca okuyabilirsiniz, ama çok açık. Ve zaten bildiğiniz ayrıntılar üzerinde durmayacağım... annenizin adı gibi... evin ve siyah kamyonun sahibi olduğu gerçeği ve şu anda çek hesabında ne kadar para varsa. Gelecek ay Sosyal Güvenlik'ten doğrudan para yatırma yoluyla para gelirse, bunun mirasın bir parçası olduğunu varsaymayın ve harcamayın. Bu yasal olarak onun ölümüyle sona erer ve öldüğü anlaşıldığında parayı geri alırlar. Bildiğiniz ya da bilmediğiniz bir şey varsa o da Hunter Knox'u vasisi olarak atamış olması ve Knox'un ölümünden sadece birkaç hafta önce ondan aldığı ve benim de okuduğum mektuptaki isteği üzerine, evi satışa hazır hale getirmek için gerekli onarımları yapacak kadar uzun süre evde kalacağını bana bildirdi."

Hunt'ın her iki kardeşi de rahatsız bir şekilde koltuklarında kıpırdandılar ama Peanut devam ederken sessiz kaldılar. "Evin onarımı biter bitmez, açık artırmayla satışa sunulacak. O zaman, vasiyetçi

söz konusu evin onarımı için yaptığı masrafların tüm makbuzlarını teslim edecek ve ev satılana kadar bunlar benim tarafımdan saklanacak. Ev ne getirirse getirsin, Hunt onarım masraflarının tamamını ve artı sekiz bin dolar alacak ve bundan sonra gelir beşe bölünecek. Bu, annenizin babanızın ölümünden hemen sonra yaptığı vasiyetinde yer alıyor. Yani tüm bunlar kararlaştırıldığında aklı ve bedeni yerindeydi. Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Peki ya annemin kişisel eşyaları? Mücevherleri... kıyafetleri?" Birdie sordu.

"Bence bu beşiniz arasında halledilmeli," dedi Peanut. "Söz konusu olan mülk ve kamyon."

Birdie şimdi ağlıyordu.

"Ağlama, Birdie," dedi Hunt. "Bana kalırsa, bütün o eşyalar sana ve Emma'ya ait olmalı. Onun giysileri ve mücevherleriyle istediğinizi yapmak için benim oyumu aldınız. Evdeki resimlere gelince, hepiniz istediğinizi alın. Ben hiçbirinde yokum, yani üniversite param kaybolduktan sonra bu ailedeki varlığım sona ermiş gibi görünüyor. Ve hepinizin davranış biçimine bakılırsa, odadaki suçlunun ben olduğum düşünülebilir."

Bölüm 4

Hunt'ın yorumları onları şaşırtmıştı. Oturduklarından beri söylediği ilk şeydi bu ve ne Emma ne de kardeşleri Peanut'a ya da birbirlerine bakmaya cesaret edebildiler.

"Teşekkür ederim, Hunt," dedi Birdie.

"Sorun değil, evlat. Helikopter uçurmak için küpeye ihtiyacım yok," dedi.

Emma'nın nefesi kesildi, kardeşleriyle bakışırken gözleri büyüdü. *Helikopter uçurabiliyor mu?*

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Junior

sordu. "Orduda," dedi Hunt.

"Hiç savaş bölgesinde bulundun mu?" Emma sordu.

"Yedi yıl boyunca," dedi Hunt. "Ama benim hakkımda konuşmuyoruz."

Peanut onun adına konuşma ihtiyacı hissetti. Hunt'ın neler yaşadığını bilmeleri gerekiyordu.

"Apache'lerle uçtu... saldırı helikopterleriyle," dedi Peanut. "Hizmet ettiği için ona sonsuza dek minnettar kalacağım ve vurulmaktan kurtulduğu için gerçekten kutsanmış durumda."

Birdie'nin gözleri büyüdü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emma ve sonra yüzünü kapattı. Junior'ın nutku tutulmuştu. Ray Hunt'a bakamıyordu.

Ama hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Eğer olanlar ve sakladıkları yalan olmasaydı, savaşa değil üniversiteye gidecekti ve hala bir aile olacaklardı.

"Başka bir şey var mı?" Emma sonunda söyledi.

"Ayrılırken Betty her birinize vasiyetnamenin bir kopyasını verecek. Annenizin son arzularının onuruna, en azından toplum içinde edepli davranmanızı öneriyorum," dedi Peanut.

Emma, "Evet, evet, başka türlü olmasını istemezdik," dedi.

"Ve eğer buradaki işimiz bittiyse, cenaze evi bizi bekliyor. Annemi görüntüleme odasına koymadan önce onlara onay vermemiz gerekiyor."

Hunt, "Bu konuda benim fikrime ihtiyacınız yok ve işe gitmem gerekiyor," dedi. "Benimle konuşmak isteyen olursa, nerede olduğumu biliyorsunuz."

Ayağa kalktı, Peanut'la tokalaştı, Birdie'nin omzunu sıvazladı ve sanki orada değillermiş gibi diğerlerinin yanından geçti.

Dışarı çıktıklarında Hunt çoktan gitmişti ve Ray konuyu paraya getirdi.

"Hunt'a ödeme yapmayı bitirdiklerinde, muhtemelen hiçbirimize beş parçaya bölünmüş pek bir şey kalmayacak," dedi.

"Hunt'a hiçbir şey vermiyorlar. Ona zaten borçlu olduğu para geri ödeniyor. Arada çok büyük bir fark var," diye tersledi Birdie. "Kimin çaldığını bilmiyorum ve neden hepinizin kendi kardeşiniz pahasına bir hırsız korumaya karar verdiğinizi de bilmiyorum ama şu anda olan her şey ona yaptıklarınızın karması. Şimdi şu cenaze evi işini halledelim. Aramızda gidecek bir işi olan tek kişi benmişim gibi görünüyor."

Arabasına bindi ve onları şok içinde bırakarak uzaklaştı.

"Bir iş buldum," diye mırıldandı Ray.

"Patronun ne zaman işe gel derse gelersin," dedi Junior. "Junior!

Kimseyi eleştirmeye hakkın yok," dedi Emma.

"Burada nezaket kurallarına uyduğumuzu sanmıyorum," dedi Junior. "Ray, arabaya bin."

Emma arkalarından gelirken cenaze evine doğru yola koyuldular. Şehrin öbür ucuna yolculuk kısa sürdü.

Birlikte içeri girdiler ve kısa süre sonra arka salona götürüldüler.

Soluk mavi tabuta korkuyla yaklaştılar, sanki Marjorie aniden ayağa kalkacak ve hayatlarının içine düştüğü karmaşa yüzünden onları azarlayacaktı.

"Bundan korkuyordum ama çok huzurlu görünüyor," dedi Junior. Ray ağlıyordu. "Ölmüş olması hiç doğru gelmiyor."

Birdie'nin sesi titriyordu. Bebekken, hâlâ anneleriyle yaşadığı zamanların üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti.

"Herkes ölür," dedi. "Annem hastalığından dolayı çok yıpranmıştı. Onu deli gibi özleyeceğim ama yine de hasta ve acı çekiyor olarak dönmesini istemem."

Emma kolunu kız kardeşinin beline doladı.

"Çok güzel görünüyor, değil mi Birdie?"

Birdie iç çekti. "Bu soluk mavi elbise onun favorisiydi. Onu seçtiğimize memnunum." Sonra cenaze müdürüne baktı. "Çok güzel görünüyor. Teşekkür ederim."

Yönetmen, "Bu, ailelerin sevdikleri birinin vefatıyla başa çıkmalarına yardımcı olmak için benim küçük bir parçam," dedi. "Yani, şu andan itibaren, halkın izlemesine açık olacak mı?"

Başlarıyla onayladılar.

"Ve tören yarından sonraki gün için ayarlandı, değil mi?"

"Evet. Saat 14.00'te İlk Baptist Kilisesi'nde," dedi Emma. "Aile görüşü yarın akşam olacak. Cenaze günü de White Dove Mezarlığı'na defnedildikten sonra kilisede aile ve dostlar için bir yemek verilecek. Gazete ofisine bir ilan bırakacağım ama siz de duyurursanız çok memnun olurum," dedi Emma.

Müdür başıyla onayladı. "Elbette ve tekrar, kaybınız için çok üzgünüm."

Sessizce dışarı çıktılar, sonra Emma merdivenlerde durakladı. "İnsanlar evime yemek getiriyor."

Ev. Bu akşam yemeğe gelmek ister misiniz?" İki

kardeş de başlarıyla onayladı.

"Geleceğim," dedi Birdie. "Ama Hunt hakkında tek bir nefret dolu söz söyleme, yoksa giderim." "Sence onu da davet etmeli miyiz?" Emma sordu.

Birdie gözlerini devirdi.

"Sanırım hepiniz hakkında ne hissettiğine dair pişmanlıklarını çoktan gönderdi. Onu daha fazla aşağılamayın. İşe gitmem gerekiyor. Bu gece kaçta?" diye sordu.

"Saat altı senin için uygun mu?" Emma sordu.

Birdie başıyla onayladı. "Evet. Beşte çıkıyorum," dedi ve arabasına binip gitti.

"Tamam o zaman. Bu akşam görüşürüz," dedi Junior. Sonra Ray'le birlikte Emma'yı ayakta bırakarak uzaklaştılar.

Arabaya binerken adımları sürükleniyordu ama yalnız kalmak istemiyordu. Gordon işteydi.

Yapması gereken birkaç işi vardı ve sonra belki de eve gitmeden önce parkta yürüyüşe çıkacaktı.

En büyük kız olarak, annesinin onlar için yaptığı gibi ailenin merkezi olmak için doğuştan gelen bir dürtüsü vardı. Ama onun yerine suç ve sır oradaydı. Sessiz kalmak için verdiği kararı geri alabilseydi, alırdı ama bunu değiştirmek için artık çok geçti. Babalarının da dediği gibi, olan olmuştu.

* * *

Ava, Marjorie'nin vefatından bahsettiğinde anne ve babası Larry ve Karen Ridley ile görüntülü sohbet ediyordu.

"Ah, çok yaşasın," dedi Karen. "Çok kötü bir şey yaşadı." "Evet, acı çekti ama hastaneye kimin geldiğini tahmin edemezsin."

"Kim?" Karen sordu.

"Av."

"Şaka yapıyorsun! Nerelerdeymiş? Nereden biliyor?"

"Fazla bir şey bilmiyorum ama belli ki Marjorie'yle irtibatta kalmış çünkü hastanede söylediklerine bakılırsa Marjorie onu çağırmış. Sanırım bu yüzden dayanıyordu."

"Eskiden ona çok aşıktın. Nasıl biri? Evli mi? Onunla konuştun mu?" Karen sordu.

Ava iç çekti. "O yıllar önceydi anne. İyi görünüyor. Evli değil ve evet, tabii ki onunla konuştum. Hepimiz birlikte büyüdük. Aile evinde, evi onaracak kadar kalacak ve sonra evi satışa çıkaracaklar."

"Vegas'ta dört günümüz daha var ve sonra eve döneceğiz. Gitmeden önce merhaba deme şansımız olacağına eminim ama cenazeyi kaçıracağız. Lütfen aileye taziyelerimizi iletin, tamam mı?"

"Evet, öyle yapacağım," dedi Ava. "Eğleniyor musun? Hiç para kazandın mı?"

"Oh, biraz kazanıyoruz ve biraz kaybediyoruz. Hepsi eğlenceli. Ama gitmeden önce birkaç gösteriye daha gideceğiz. Babanın selamı var. Gitmem gerek. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Ava ve bağlantıyı kestikten sonra çantasını almaya gitti.

Saat onda Curl Up and Dye'da bir saç randevusu vardı ve sonra Emma'ya götürmek üzere Büyükanne'den biraz yiyecek alacaktı.

Gün açık ama serindi, bu yüzden kapıdan çıkarken giydiği kırmızı kazak ve mavi kot pantolonun üzerine kalın bir ceket ekledi. Arabayla uzaklaşırken aklına yine Hunt geldi ve orada olup olmadığını görmek için evin önünden geçti. Harley oradaydı ama pikap orada değildi. Kuaföre doğru giderken, bir erkeğin nerede olduğuyla ilgilenmeyeli yıllar olduğu aklına geldi ama fantezilerin aklını başından almasına izin vermeyecekti. Hunt'ın Blessings'ten bir an önce ayrılmaktan başka bir şeyle ilgilenmediği açıktı. Bu onu üzüyordu ve sevgi dolu bir aileyi parçalayan şeyin ne olduğunu bilmeyi diliyordu.

* * *

Hunt kereste deposundan evin kalafatını değiştirmek için gerekenleri alıyordu. Banyo, mutfak ve tüm pencereler ciddi bir ihtiyaç içindeydi. Bazı pencere camları o kadar gevşekti ki rüzgâr estiğinde takırdıyordu. İhtiyacı olanı aldıktan sonra eve geri döndü.

Diğerlerine karşı duyduğu kinin annesinin bariz ihtiyaçlarına hizmet etmediğini fark etmeye başlamıştı. Aktif görevdeyken ona yardım edemeyecek kadar uzakta olmasına rağmen, Amerika'ya gidip ordudan ayrıldıktan sonra eve dönmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Telefon görüşmelerinin ve mesajlaşmalarının "iletişimde kalmak" için yeterli olmasına izin vermişti, hem sağlığı hem de evin bakımı üzerindeki kontrolünü kaybettiğinin farkına varmadan. Evet, kardeşleri devreye girmeliydi, ama geriye dönüp baktığında, artık onlara güvenmezken neden ona bakacaklarına güvendiğini merak ediyordu.

Ava'nın arabasından inip Curl Up and Dye'a girdiğini gördüğünde eve dönüyordu. Hâlâ annesinin bakıcılık yaptığı küçük kızın böylesine harika bir kadına, hem de çok güzel bir kadına dönüşmüş olmasını aklına sığdırmaya çalışıyordu.

Gülümsemesi gerçektir. Gözlerine kadar uzanıyordu ama onu kalbinden vuran gülüşüydü. Daha fazlasını merak etmesine, daha fazlasını istemesine neden olan bir kadınla birlikte olmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Sonra kendine buraya bir sözü yerine getirmek için geldiğini hatırlattı, geride bırakacağı birine bağlanmak için değil. Eve varıp malzemeleri indirir indirmez eski kalafatı kazımaya başladı ve çalışırken anıların içinde kayboldu.

* * *

Ava Curl Up and Dye'dan adımlarında bir sıçrama ile çıktı. Saç uçlarını kestirmek, şampuanlamak ve şekillendirmek bir kadının tavrında harikalar yaratıyordu.

Ruby saçını yaparken Granny's'e bir sipariş vermişti, bu yüzden onu almak için Ana Cadde'ye doğru yola çıktı. Emma'ya yemek getirdiğini bildiren bir mesaj göndermişti bile. Sevdikleri birini kaybettiklerinde aileyi beslemek Güney'de çok eski bir ritüeldi ve hepsini kişisel olarak tanıdığı için arkadaş ve aile arasındaki çizgiyi aştığını hissediyordu.

Granny's'in park yeri neredeyse doluydu. Ava arka tarafa park etmek ve kapıya doğru ilerlerken gelip geçen arabalardan kaçmak zorunda kaldı.

Hope Talbot kornaya bastı ve sonra durup camı indirdi. "Hey, Ava!

Mutlu yıllar, tatlım!"

Ava sıırttı. Hope'u hastanedeki işinden ayrıldığından beri görmemişti.

"Sana da küçük anne. Bebek işi nasıl gidiyor?"

Hope güldü. "Şey, gittikçe büyüyorum ve bu küçük yaratık bir katır gibi tekmeliyor. Herkesi görmeyi özledim ama şimdilik çalışmayı bırakmaya karar verdiğim için çok mutluyum."

"Aynı fikirdeyim. O zamanlar çok değerli. Yirmi sekiz yaşındayım ve asla evlenmeyeceğim, yalnız kalacağım ve anne olacağım moduna giriyorum," dedi Ava.

"Olması gerektiği zaman olacak," dedi Hope. "Eve gitsem iyi olacak. Jack uzun süre gözünün önünden ayrılırsam endişelenir." Ve sonra arabasını sürerek uzaklaştı.

Ava el salladı ve sonra iç geçirdi. Ne eve döneceği biri vardı ne de onun için endişelenen biri. Ama bu çoğunlukla seçici olduğu için kendi hatasıydı. Yine de bu onu sevecek birini istemekten alıkoymuyordu.

Arkasını döndü ve aceleyle kafenin içine girdi.

Lovey'nin oğlu Sully resepsiyonda duruyordu ve içeri girdiğinde ona gülümsedi.

"Merhaba Ava." "Merhaba Sully. Bir sipariş almam gerekiyor."

Başını salladı. "Bana bir saniye ver. Gidip getireyim."

Tezgâha yaslandı, seslerin mırıltısını ve onlarla birlikte kahkahaların alt tonlarını dinledi. Midesi gurulduyordu, açlık şikayetini henüz gidermemiştir ama bu daha sonra gelecekti. Broyles Dairy Freeze'den acılı bir sosisli sandviç ve patates kızartması yemek istiyordu ve yemeği Emma'ya teslim eder etmez o tarafa doğru yola çıkacaktı.

Sonra Sully elinde büyük bir çuvala yeniden ortaya çıktı. "Pirzola, kuru fasulye ve lahana salatası... Doğru mu?"

"Bu kadar," dedi Ava, sonra parasını ödedi ve fazla oyalanmadan çıktı.

Şehrin öbür ucuna, Emma ve Gordon'un yaşadığı yere gitti ve arabayı park etti. Gordon'un arabası yoktu, Savannah'da çalıştığı için bunu bekliyordu ama Emma'nın arabası oradaydı. Ava çuvalı kaptığı gibi eve koştu ve kapıyı çaldı.

Emma kapıyı açtığında Ava'yı içeri almak için kenara

çekildi. "İçeri gel, tatlım! Bunu yapman çok iyi oldu," dedi

Emma.

Ava, Emma'ya çabucak sarılırken, "İyi olmanın bununla bir ilgisi yok," dedi. "Hepiniz benim

aiiem gibisiniz." Sonra elindeki çuvalı uzattı. "Bunlar pirzola, kuru fasulye ve lahana salatası.

Büyükannemin. Tadı kendi yaptığımdan çok daha güzel olacak."

Emma kıkırdadı. "İyi bir aşçısın ama çok teşekkür ederim. Kardeşlerim ve Birdie bu akşam benimle yemek yemeye geliyorlar. Bütün bunlar hoşlarına gidecek, ben de öyle."

"Hunt da geliyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Emma ve başka bir açıklama yapmadı.

Ava kaşlarını çatı. "Olanlar için üzgünüm. Eskiden hepiniz çok yakındınız. Sizi çok kıskanırdım. Benim de kardeşlerim olsun isterdim ama annem ve babam beni bıraktı."

Emma'nın gözleri doldu ama yorum yapmadı. "Tekrar teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ava başını salladı. "Rica ederim. Bir şeye ihtiyacın olursa, bugün ve yarın izinliyim. Ondan sonra hastanedeki günlerime geri döneceğim."

"Tamam," dedi Emma ve Ava aceleyle arabasına dönerken kapıda durdu.

Arabayla uzaklaşırken hâlâ Hunt ve kardeşleri arasındaki ayrımı düşünüyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ve onun için -hepsi için- üzülmüyordu.

Dairy Freeze'e giderken yine Knox'ların evinin önünden geçti. Düşüncesizce araba yoluna saptı ve park etti, sonra koşarak merdivenleri çıktı ve kapıyı çaldı.

İçeriden gelen ayak seslerini duyduğunda kalbi küt küt atmaya başladı. Sonra Hunt kapıyı açtı.

"Hey! Broyles Dairy Freeze'e sosisli sandviç ve patates kızartması almaya gidiyorum. Burada çalıştığını biliyordum. Aç olabileceğini düşündüm. Senin için birkaç tane almamı ister misin?"

Hunt'ın nutku tutulmuştu. "Ah...evet, kulağa harika geliyor. Bekle de cüzdanımı getireyim." "Gerek yok. Benden," dedi Ava. "İki acılı sosis yeterli mi?"

"Elbette. Teşekkürler," dedi.

"Sorun değil. Birazdan dönerim... Kapınızı açık bırakın. Döndüğümde seslenirim." Ve öylece gitmişti.

Hunt başını salladı ve kız verandadan atlayıp arabasına doğru koşmaya başlayınca sırtıttı. Çocukken onun da aynı şeyi yaptığına dair belli belirsiz bir anısı vardı... basamakları inmek yerine hep verandadan atlardı.

Kapıyı kapattı ve banyoya geri dönerek küvetin etrafındaki eski harcı temizledi. Yaptıklarını temizledikten sonra elini yüzünü yıkadı ve mutfığa yöneldi. Birden acıktı ve Ava'yı tekrar göreceği için mutluydu.

Ava Dairy Freeze'e giderken ve dönerken yol boyunca gülümsedi, gerçekten oturup Hunt'la birlikte yemek yemeyi düşünüyordu. Tıpkı eski günlerdeki gibi olacaktı - Marjorie'nin onlar yemek yerken başlarında sürü gibi dolaşmayacak olması dışında.

Arabayı durdurup park etti, sonra da çuvalı kaptığı gibi içeri koştu. "Geri döndüm!" diye bağırdı.

"Mutfakta," diye yanıtladı Hunt ve kadın içeri girip çuvalı masanın üzerine koyduğunda inledi.

"Çok güzel kokuyor. Georgia'daki en iyi acılı sosisli, değil mi?"

Ava başını salladı. "Biz de hep öyle deriz," diye cevap verdi. Hunt'ın tabağına iki acılı sosisli

koydu ve

bir tane de onunkine koydu, sonra patates kızartmalarını çıkardı ve iki kişilik siparişin yarısından fazlasını ona verdi. "Kolalarım var. Bir tane ister misin?" Hunt sordu.

"Evet, lütfen," dedi ve oturdu.

Hunt masanın karşısındaki sandalyeye oturdu ve büyük bir ısırık aldı.

"Vay canına," diye mırıldandı, çiğnedikten sonra ilk lokmasını yuttu. "Hatırladığımdan daha iyiymiş.

Teşekkürler, Ava."

Ağzı doluydu, bu yüzden sadece başını salladı ve onu onayladı.

Sırıttı, onun yemekten utanmadan zevk almasından ve eski arkadaşlığa ne kadar kolay geri döndüklerinden memnun oldu. Tek fark, kızın artık çocuk olmamasıydı. O bir akranıydı, hem de güzel bir akran.

Patates kızartmalarını ketçaba batırırken bir yandan da savaş hikayelerini anlatıyorlardı - o denizaşırı ülkelerden, o ise bir hastanenin acil servisinden. Yetişkin olduklarında işlerinin onları hayatın daha üzücü ve zor taraflarına götürmesi kaderin garip bir cilvesiydi.

"Nasıl oldu da bir petrol şirketinde çalışmaya başladın?" diye sordu Ava. Hunt başparmağındaki ketçabı yaladı ve omuz silkti.

"Çok fazla pazarlanabilir becerim yok ama bir helikopteri uçurabilirim. Birini tanıyan birini tanıyordum ve gerisi tarih oldu. Petrol sahasında çalışan işçileri açık denizdeki petrol platformlarına götürüp getiriyorum ve oradan gelip giden kodamanları da."

Ava onun yüzündeki değişen ifadeden yaptığı işi sevdiğini anlayabiliyordu.

"Hayat seni Blessings'ten çok ama çok uzağa götürdü, değil mi Hunt?"

Başını salladı. "Planladığım şey bu değildi ama en iyi planlar hakkında ne derler bilirsin." Ava sormak istedi. Ama aralarındaki bu rahatlığı da mahvetmek istemiyordu.

"Gitmeden önce size veda edemediğim için üzgündüm ama bir şeyler olduğunu fark ettiğimde daha da üzüldüm. Hepiniz benim için bir aile gibiydiniz ve birdenbire bir arkadaşımı kaybettim ve nedenini bilmiyordum."

Hunt uzun bir süre sessiz kaldı. Ava neredeyse onu kızdırdığından korkacaktı. "Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım," dedi. "Bana kızma."

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," dedi Hunt. "Sanırım bu konuda konuşmayarak bana ihanet eden bir aileyi korumuş oluyorum ki bu hiç mantıklı değil, öyle değil mi?"

Ava'nın kalbi yerinden fırladı. İhanete mi uğradı? *Aman Tanrım!*

"Özür dilerim. Lütfen. Başka bir şey söyleme. Bu beni ilgilendirmez." Hunt ona baktı ve onun bariz şok tepkisini değerlendirdi.

"Onlarla hâlâ süren dostluğunuzu bozacak bir şey yapmak ya da söylemek istemiyorum, hepsi bu."

Ava şimdi ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Sesindeki incinmişlik çok belirgindi.

"Sen de benim arkadaşımsın, Hunt. Hepinizi seviyorum." "Siğiller ve hepsi mi?" dedi.

Başını salladı. "Siğiller ve her şey."

Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu.

"Teşekkür ederim Ava. Eve gelmeye korkuyordum. Aklımda, diğerlerini zaten kaybetmişim ve şimdi de annemi kaybediyordum. Sahip olduğum tek aile oydu ve şimdi o da yok. Olan oldu. İnkâr etmeyecekler ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil. İçlerinden biri hayatımın akışını değiştiren bir şeyi benden aldı ve diğerleri hırsız için yalan söyledi. Babam bana yapılanın yapıldığını ve başka bir şey bulmamı söyledi. Annem ve Birdie bunun bir parçası değildi. Birdie geçen güne kadar olanları bilmiyordu bile ama o daha çocuktu ve sanırım ona söylemediler."

Ava'nın gözleri doldu. "Marjorie biliyor muydu?"

"Bana ne olduğunu ona daha sonra anlattım. Ona gerçeği söyleyip söylemediklerini bilmiyorum ve artık bunun bir önemi yok. Burayı onarır onarmaz buradan gideceğim."

"Böyle olduğu için üzgünüm ama seni tekrar kaybedeceğim için daha da üzgünüm," dedi ve ayağa kalkıp yemekten kalan çöpleri toplamaya başladı. "İşine dönmene izin vermeliyim."

Hunt ayağa kalktı. "Hayır, hanımefendi. Siz pişirdiniz. Ben temizlerim." Ava gülümsemeyi başardı.

"Ah bekle... Turta tabağını geri vermem gerekiyor," dedi Hunt ve büfeden aldı. "Çok lezzetliydi... öğle yemeği de öyle. Bir dahaki sefere yemek benden."

Ava iç çekti. *Bir dahaki sefere*. Dört gözle beklenecek bir şeydi. Tezgâhın üzerinde bir defter ve kalem gördü ve eline aldı.

"Bu benim cep numaram. Yarın izinliyim ama gündüz vardiyasına geri döneceğim, yani yediden üçe kadar hastanede olacağım."

Turta tabağını almaya başladı ama Hunt onun yerine kollarını ona doladı ve sarıldı.

"Teşekkür ederim. Hiç beklemediğim bir hoş geldin."

Başını kaldırdı, yüz ifadesinde minnettarlıktan başka bir şey aradı ama yoktu. "O zaman ödeştik, çünkü seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Marjorie'nin senin için ölmek zorunda kalmasına üzüldüm.

ama seni tekrar gördüğüme gerçekten çok sevindim." Sonra turta tabağını aldı.

"Ben kendim çıkarım," dedi ve onu yemekten arta kalanlarla birlikte mutfakta bıraktı.

Hunt onun uzaklaştığını duyana kadar durdu, sonra çöpü topladı ve çöp kutusuna taşıdı. Döndükten sonra evi boş hissetti ve daha mutlu bir şekilde ayrılmış olmayı diledi. Ama yalan söylemedi... hiç kimse için.

Bölüm 5

Ava şoktaydı. Doğruca Emma'nın evine gidip gerçeği öğrenmek için büyük bir istek duydu ama yine... O gerçek bir aile değildi. Sadece birlikte büyüdükları bir arkadaştı, o yüzden Hunt ve kendisi için üzülenek eve gitti. Onun hakkında tekrar tekrar hayal kurmanın bir anlamı yoktu. Blessings'ten şehirden çıkış bileti dışında bir şey istemiyordu ve bu da annesine verdiği sözü yerine getirdiğinde olacaktır.

* * *

Hunt yarını ve cenaze töreniyle ilgili güneyli ritüellerini düşünüyordu ama bunun dışında kalıyordu. Geleneksel aile töreni yapılacaktır... herkes gelip tabuta bakacak, Marjorie'nin ne kadar güzel görüldüğünü ve ne kadar tatlı bir kadın olduğunu söyleyecek, sonra da Emma, Junior, Ray ve Birdie ile el sıkışıp başsağlığı dileyceklerdi.

Daha sonra, onun ölümüne en çok kimin üzüldüğüne dikkat çekerler ve eğer geçmiş nesillerde aileyle ilgili bir skandal varsa, kapalı kapılar ardında fısıltıyla bahsedilirdi.

Hunt cenazeye katılacaktır ama kendini gösterecek ve nerede olduğu ve neden eve hiç gelmediğiyle ilgili her zamanki soruları cevaplayacak havada değildi. Kardeşlerinin onun on beş yıllık yokluğuyla ilgili kendi hikâyeleri olduğu açıklı ve uymayan bir şey söyleyerek bunu açığa vurmaya gerek yoktu.

Bir çatı ustasıyla randevuları arasında bütün gün evde çalıştı. Adamın aynı zamanda Ray'in patronu olduğunu öğrendiğinde hiç şaşırmadı. Blessings küçük bir kasabaydı. Burada her zaman başka biriyle kan bağı, arkadaşlık ya da iş bağlantısı vardı.

Daha sonra, birlikte okula gittiği Billy Younger olduğu ortaya çıkan bir tesisatçıyla temasa geçti ve bazı sızıntıları tamir etmesi için bir zaman çizelgesi ayarladı.

Akşam olduğunda, o gün yaptığı dağınıklığı topladı ve akşam yemeği için bir şeyler bulmak üzere mutfağa gitmeden önce etrafı temizledi. Tadına bakmadan yedi, duş aldı ve bir şişe birayla televizyon izlemeye koyuldu. Ailenin yemek için Emma'nın evinde toplandığından habersizdi ve bunu bilse bile umursamazdı.

* * *

Gordon işten eve koşup Emma'nın yaprağı masaya yerleştirmesine yardım etmiş, sonra da komşuların getirdiği yiyecekleri ısıtarak ona yardım etmeye başlamıştı.

Junior elinde bir litre kola ile geldi ve sanki bir şişe kaliteli şarapmış gibi uzattı. Gordon sırtıttı.

"Teşekkürler, Junior. İçeri gelsene. Emma mutfakta."

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler," dedi Junior ve kayınbiraderinin yanından geçip gitti.

Gordon kapıyı kapatmaya başladı, sonra Ray ve Susie'nin geldiğini gördü ve onları da kapıda bekledi.

"İçeri gelin, içeri gelin," dedi gece soğuşunda aceleyle içeri girerlerken. "Hey, Gordon," dedi Ray ve sonra Susie'nin paltosunu çıkarmasına yardım etti.

"Onları ben alırım," dedi Gordon ve ceketlerini koridordaki dolaba astı. "Emma mutfakta." Susie ona hızlıca gülümsedi ve Ray onun elini tutarak evin içinde ona eşlik etti.

En son Birdie geldi ve kapı zili çaldığında Gordon bir kez daha kapıya gitti. "Hoş geldin Birdie. Umarım iştahını da getirmişsindir. Burada bir sürü yemek var."

Birdie ceketini çıkarırken gülümsedi ve Gordon'u mutfığa kadar takip etti.

Onlar içeri girdiğinde Emma dolaptan tabakları indiriyordu.

"Hey, tatlım, onları ben alırım," dedi Gordon ve ellerinden alıp tezgâhın ucuna koydu.

Emma yiyecekleri açık büfe tarzında yerleştirmişti, böylece tabaklarını doldurup masaya oturabileceklerdi. "Sanırım bir tabağımız eksik," dedi Gordon.

Emma döndü ve baktı. "Hayır... işte bu." "Hunt gelmiyor mu?" Gordon sordu.

Emma kaşlarını çatı. "Hunt davet edilmedi çünkü bizimle konuşmuyor," dedi.

"Bu tavırla bu mesele asla çözülemeyecek, orası kesin," diye mırıldandı ve başka bir yorum yapmadan tabakları yere bıraktı.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Ray bir tabak alarak dikkatini başka yöne çekti.

"Açlıktan ölüyorum. Artık yiyebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedi Emma. "Keyfinize bakın. Hepiniz." Gordon'a sert bir bakış attı ama Gordon bunu görmezden geldi ve o an geçti.

Birdie tabağını doldurdu, sonra oturup yemeğini yedi ve konuşmanın onu sarmasına izin verdi. Yorgun ve üzgündü ve yuttuğu her şey midesinde bir düğüm gibi hissediyordu.

Ama onlar anneleri hakkında en sevdikleri hikayeleri anlatmaya başladıklarında, kendine bir parça turta almak için ayağa kalktı. Tatlı bir şey kalbindeki acıyı dindirebilirdi. Sahip olduğunu düşündüğü aile gerçek değildi ve annesi gitmişti. Hayatında hiç bu kadar terk edilmiş hissetmemişti.

* * *

Ava akşam yemeğinde aç değildi ama şimdi yatmadan önce biraz televizyon izlemeye hazırlanırken biraz patlamış mısır yapmaya karar verdi.

Poşeti patlamaya başlaması için mikrodalgaya koydu ve sonra bir dürtüyle Hunt'ı aradı. Artık onu Blessings'ten neyin uzaklaştırdığını biraz daha iyi bildiğinden, eskiden olduğu çocuk için üzülmüyordu. Telefon birkaç kez çaldı ve sonra cevap verdiğinde ürperdi. Sesi bile içini sızlattı, keşke o da onu, onun onu sevdiği gibi sevseydi.

"Alo?"

"Selam, Hunt. Benim, Ava. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Hunt gülümsedi. "Ben iyiyim ama aradığına sevindim. Seni ve o acılı sosisleri düşünüyordum. Bugün beni beslediğin için çok naziktin."

Sırıttı. "Benim için bir zevkti. Beni fark etmen için tek gereken şeyin acılı sosis olduğunu bilseydim, bunu yıllar önce yapardım."

Hunt yüksek sesle güldü ve Ava'nın gülümsemesi genişledi.

"Bir erkeği rahatsız eden her şeye iyi geliyorsun," dedi Hunt. "Bu kadar iyi bir hemşire olmana şaşmamalı. Rahat ettirme içgüdün tam yerinde."

Ava içini çekti. Bu söze karşılık söyleyebileceği çok şey vardı ama bunun iltifat avcılığı olarak algılanmasından korktuğu için güvenli bir yanıt vermekle yetindi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Peki yarın için ajandanda ne var?"

"Sadece evde çalış. Yarın benimle Büyükanne'ye gitmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi Hunt.

Ava gözlerini devirdi, sonra da adamın onu göremediğine sevindi. "Bu bir soru mu yoksa davet mi?"

Hunt içini çekti. "Benim hatam. Her neyse, yarım yamalaktı ve daha iyisini yapabilirim. Ava, eğer müsaitsen yarın seni yemeğe götürmeyi çok isterim."

"Bu bir davetti ve evet, o zaman boşum. On bir buçuk gibi Granny's'e ne dersin? Seninle orada buluşuruz."

"Dört gözle bekleyeceğim," dedi Hunt ve bunu ne kadar içten söylediğini fark etti.

Sonra Ava'nın mikrodalga fırını öttü. "Tüh, bu benim akşam yemeğimin hazır olduğuna dair sinyelim," dedi. "Mikrodalganın sesini duydum. Ne yiyorsun?" Hunt sordu.

"Patlamış mısır. Daha önce aç değildim, bu yüzden bu akşam yemeği ve atıştırmalık. Keşke burada olsaydın. Paylaşırdım." "Keşke ben de olsaydım," dedi Hunt. "Kulağa iyi vakit geçirmişiz gibi geliyor. Belki başka bir zaman patlamış mısır yeriz.

senin yerin."

Güldü. "Bu bir randevu. Bu arada, yarın Granny'lerde görüşürüz. Kendine iyi bak ve iyi uykular."

"Sen de," dedi Hunt. "Ve aradığın için teşekkürler." Bağlantıyı kestiğinde hâlâ gülümsüyordu.

Ava telefonunu cebine koydu ve patlamış mısırı bir kâseye boşalttı, bir şişe gazoz aldı ve oturma odasına yöneldi. Birdenbire açlıktan ölüyor, mutlu oluyor ve yarının gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Sabah olduğunda Ava bugün Hunt'ı göreceğini düşünüyor ve kalkıp işe koyulma vaktinin geldiğini biliyordu. Bu onun bir süre için son izin günüydü ve her zaman yapılmayı bekleyen işler vardı.

Hunt kalkmış kahve yapıyordu, daha yapılacak kalafat işleri ve boyaya hazırlanmak için kazınacak duvarlar olduğunu biliyordu. Karnına kahve ve mısır gevreği girdiğinde tekrar işinin başındaydı ve Ava'yı düşünüyordu.

Bu gecenin aile ayini olduğunu biliyordu ama annesi onu ayinden uzak kaldığı için yargılamayacaktı, tıpkı bir daha eve gelmediği için onu yargıladığı gibi.

Sadece nedenini anlamakla kalmamış, nasıl hissettiği konusunda onu hiç suçlamamıştı. O gittikten sonra sadece bir kez bundan bahsetmiş, yetiştirdiği çocukların ve evlendiği adamın tanımadığı insanlara dönüştüğünü anlamanın ne kadar zor olduğunu söylemişti. Hunt'a onları hala sevdiğini, ama kayası olan Birdie dışında artık onlardan pek hoşlanmadığını söyledi ve ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda yanında olamadığı için ondan özür diledi.

Bu yüzden Hunt onların ne düşündüğünü umursamadı çünkü verdiği sözü yerine getirerek annesini farklı bir şekilde onurlandırıyor.

* * *

Emma'nın Curl Up and Dye'da erken bir randevusu vardı. Bu gece annesinin görüş günüydü ve hissettiğinden daha iyi görünmek istiyordu.

Junior uyandı, bu akşam neler olduğunu hatırladı ve tekrar uyudu.

Ray güne daha pratik bir yaklaşım sergileyerek erkenden dışarı çıkıp arabasını temizlemeye başladı, Susie ise ayak işlerini halletmek üzere ayrıldı.

Birdie kalbi kırık bir şekilde işe gitmek için hazırlanıyordu. Annesini bir tabutun içinde görmek istemiyordu. Ama kendine yetişkin olmanın zor şeyleri de yapmak anlamına geldiğini ve bunun zor olduğunu hatırlattı. Şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi.

* * *

Ava'nın yapması gereken işler vardı ve biraz temizlik yapıp markete uğradıktan sonra alışveriş arabasını arabaya doğru itiyordu ki kırmızı Porsche'li bir adam tam önüne kırdı ve frene bastı.

Ava'nın nefesi kesildi. Adam o kadar yakındı ki neredeyse el arabasıyla ona çarpacaktı ve şimdi de önünü kesiyordu. Arabayı tanımadığı ve camlarının renkli olduğu gerçeği, öfkeli bir hastadan insan kaçakçılığına kadar bir düzine senaryoyu aklından geçirmesine neden oldu. Parmakları alışveriş arabasının sapını sıkıca kavrarırken, kendine gelip giden onlarca insan olduğunu ve kendisinin iyi olduğunu hatırlattı.

Sonra pencere aşağı indi. Önce tek görebildiği bir siluetti, sonra bir kahkaha duydu ve tüyleri diken diken oldu. Bu olamazdı! Ama öyleydi.

Eğildiğinde adamın yüzünü daha net görebildi ve ürperdi. Vince Lewis! Onun ilk

nereden geldiğini düşündüm. Ve sonra, neden buradaydı? Onu hemşirelik okulundan beri görmemişti.

"Hey, bebeğim! Görüşmeyeli uzun zaman oldu!" dedi.

Ava arabasını geri çekip onun önüne geçmeye çalıştı ama adam ileri doğru sürerek yine önünü kesti. Ava yönünü değiştirip arabayı adamın arkasına itmeye çalışınca adam gülererek geri çekildi.

"Hadi, bebeğim. Gir içeri! Konuşalım."

Artık canına tak etmişti. "Ben senin bebeğin değilim ve sen hâlâ bir pisliksin, Vince Lewis. Hemen çek şunu, yoksa bu arabayı o süslü küçük arabanın yanına sıkıştırırım."

Kaşlarını çattı. "Lanet olsun! Hâlâ her zamanki soğuk kaltaksın," dedi ve dışarı çıktı.

Ava arabasına vardığında şok içindeydi ve titriyordu. Yiyeceklerini indirdi ve eve doğru yola koyuldu, giderken adamın onu takip etmediğinden emin olmak için bir gözü dikiz aynasındaydı.

Eşyalarını içeri sokar sokmaz hemen kapıyı arkasından kilitledi ve bir yandan Hunt'la buluşma saatine bakarken bir yandan da onları yerleştirmeye başladı.

Ama çalıştığı süre boyunca Vince'in aniden Blessings'te ortaya çıkmasından endişe ediyordu. Neden buradaydı... ve neden şimdi? Vince onunla sadece bir kez çıkarken Blessings'e gelmişti ve ayrıldıklarında Vince hâlâ hemşirelik okulundaydı. Hâlâ Savannah'dayken onu birkaç kez uzaktan görmüştü ama ayrılık o kadar uçucu ve çirkindi ki bir daha hiç konuşmamışlardı.

Randevuları için erkenden dairesine gitmesi çöküşü olmuştu. Onu yatakta başka bir kadınla bulmak sarsıcı olmuştu ama yüzüne gülmesi ve onu üçlü sekse davet etmesi, ona karşı olan hislerini bir iğrenme telaşıyla sona erdirmişti.

Dairesinin anahtarını yayıldıkları yatağın içine atmış ve çıkıp gitmişti. İşin tuhaf yanı, adamın kim olduğunu öğrendiğinde o kadar şaşırmıştı ki, ihanet onu incitmemişti bile. İlişkilerinin başlarında onun hakkındaki gerçeği öğrendiği için kendini şanslı sayıyordu.

Ama bugünkü davranışı onu rahatsız etmişti. Vince'i, Blessings'e öylesine gelmediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Neyin peşinde olduğunu yakında öğrenecekti.

* * *

Ava Hunt'la buluşmak üzere evden çıktığında saat on bir on beşi ve yine Blessings'e doğru ilerlerken kırmızı spor arabayı gözlüyordu ama görünürde yoktu.

Park yerine girer girmez Hunt'ın siyah pikabını gördü ve bunu büyütmemeye çalıştı. Ama ona göre bu büyük bir olaydı. Hunt'ın ona getirdiği turtada ve acılı sosis karşılığında öğle yemeği ısmarladığını sanıyordu ama içten içe buna bir randevu diyordu. Her zaman Hunt Knox'un sevgilisi olmak istemişti ve bugün kısa bir süreliğine bu gerçekmiş gibi davranabilirdi.

Arabayı park etti ve aceleyle Granny's'e girdi. Hunt onu bekliyordu ve içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Merhaba Ava. Bu sarı renk sana çok yakışmış," dedi Hunt ona çabucak sarılırken. "Teşekkürler," dedi Ava. "Gel, yemek yerken bana daha güzel şeyler söyle."

Hunt güldü. Çocukluğundan beri kendini hiç bu kadar neşeli hissetmemişti. Ava Ridley'nin büyümüş olması onun acı dolu benliğine iyi gelmişti.

"Lovey nerede?" Sully birkaç menü alıp onları bir masaya oturturken Ava sordu.

"Annem işe giderken lastiği patlamış. Birazdan burada olur," dedi ve sonra kasaya ve ödeme yapmak için bekleyen insanlara doğru koştu.

Ava yemek alanına şöyle bir baktı ve Vince'in burada olmadığını öğrenince biraz rahatladı. Umarım, Blessings'ten çoktan ayrılmıştır.

Ama Hunt onun yüzündeki ifadeyi yakaladı ve az önce tüm yemek odasını taradığını fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ava sıçradı ve sonra odağını tekrar Hunt'a çevirdi. "Evet!

Neden?" "Birini arıyor gibiydin."

Ava içini çekti. "Sanırım öyleydin ama düşündüğün gibi değil. Bu sabah Crown'un otoparkında yüzleştim. Ödüm koptu ve sonra bu beni çıldırttı. Sanırım o sürüngenin burada olmadığından emin olmaya çalışıyordum."

Hunt kaşlarını çatı. Birinin onu korkuttuğunu düşünmek hoşuna gitmemişti. "Ne oldu ve hangi sürüngen? Onu tanıyor muyum?"

"Hayır, onu tanımıyorsun. Hatırlıyor musun, bana hiç evlenip evlenmediğimi ya da nişanlanıp nişanlanmadığımı sormuştun, ben de sana hemşirelik okulundayken tek bir ciddi ilişkim olduğunu, o zamandan beri de pek olumlu bir deneyim yaşamadığımı söylemiştim."

Hunt başını salladı.

"Aynı kişi bu sabah Crown otoparkında beni neredeyse eziyordu ve sonra arabasının etrafından dolaşmamı, ileri ya da geri gitmemi engelliyor ve gülüyordu. Bana sürekli 'bebeğim' dedi ve arabasına binmemi istedi. Ona onun bebeği olmadığını ve yolumdan çekilmezse alışveriş arabamı süslü kırmızı arabasının yan tarafına çarpacağımı söyledim. Bana kaltak dedi ve hızla uzaklaştı."

Hunt'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Böyle adamlar tanıyordu. Diğer insanların gözünü korkutmaktan zevk alan zorbalar.

"Adı ne?" Hunt sordu. "Vince

Lewis."

"Ne sürüyor?"

"Kırmızı bir

Porsche."

Hunt'ın yüzü birden ifadesizleşti. "Blessings'de mi yaşıyor?"

"Hayır. Garip olan da bu. Ve biz çıkarken buraya sadece bir kez ailemle Pazar yemeğine gelmişti."

Hunt daha fazlasını soramadan garson kız elinde Mercy'nin meşhur bisküvilerinden bir sepetle

çıkageldi. "Beklettiğimiz için kusura bakmayın. Bugün çok yoğunuz. Ne içmek istediğinizi biliyor musunuz?"

İeceklerini ve yemeklerini aynı anda sipariş ettiler ve o gider gitmez Ava bir bisküviye uzandı.

"Bir tane ister misin?" diye sordu ve sepeti Hunt'a doğru itti.

"Bu adamdan korkup korkmadığını bilmek istiyorum," dedi

Hunt.

Ava iç çekti. "Açıkçası nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Ama tedirgin olduğum kesin." "Sana daha önce hiç zarar verdi mi? Ya da tehdit etti mi?"

Ava gözlerini devirdi. "Hayır, sadece beni aldattı ve içeri girip onu başka bir kadınla yatakta yakaladığımda güldü ve beni de onlara katmaya çalıştı. Ben de çıkıp gittim ve bir daha arkama bakmadım."

Hunt derin bir nefes aldı. "Ciddi misin?"

"Ne yazık ki evet," dedi ve sonra masaya doğru eğilip gülümsedi. "Ama bu kadar pislik yeter. Çocukken bana çıkma teklif etmeni hayal ederdim, şu anda bu hayali yaşıyorum ve hiçbir şeyin bu hayali bozmasına izin vermiyorum."

Hunt, Ava'nın büyüüne daha da kapılıyordu ve Ava bunu denemiyordu bile. Her haliyle samimiydi ve çocukluk aşkı konusunda o kadar gerçekçiydi ki, bu aslında büyüleyiciydi.

Bunu sürdürmek istiyordu ama aynı zamanda Blessings'e yerleşmişti ve burası dünyadaki son yer olsa bile bir daha burada yaşamayacaktı. Bu yüzden oturup onun konuşmalarını dinledi ve doğru yerlerde güldü.

Kısa bir süre sonra yemekleri geldi ve onlar yemeye başlarken Lovey nihayet ortaya çıktı ve yemek salonunda dolaşarak müşterilerini selamlamaya başladı.

Onların standına vardığında Hunt'ı gördü ve gülümsedi.

"Hunt Knox! Seni tekrar görmek güzel. Annen için geri döndüğünü duydum. Tanrı kalbini korusun. Kaybınız için çok üzgünüm. Marjorie burada, Blessings'te çok seviliyordu."

"Teşekkür ederim, Lovey. Seni görmek çok güzel."

Lovey, "Bakıyorum Ava'yla arayı kapatıyorsunuz," dedi. "Yemeğinizin tadını çıkarın... ve görünüşe göre ikinizin biraz daha bisküviye ihtiyacı var."

"Hunt onlardan gerçekten hoşlanıyor," dedi

Ava. Lovey'nin yüzü güldü. "Çok iyiler, değil mi?" "Evet, hanımefendi. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi," dedi Hunt.

"Siz buraya geldiğinizden beri yeni bir fırıncı aldık. Adı Mercy Pittman. Polis şefi Lon Pittman ile evli," dedi Lovey.

"Böyle harika bir aşçıya sahip olduğu için şanslı bir adam," dedi.

"Birden fazla yönden inanılmaz bir hanımefendi. Blessings'te uzun süre kalacak mısınız?" Lovey sordu. "Eski evi satmak için tamir ettirecek kadar uzun süre. Sonra Houston'a geri döneceğim," dedi Hunt.

dedi.

"O halde gitmeden önce sizi tekrar göreceğimizi tahmin ediyorum," dedi.

"Evi biraz dağıttığım için pek yemek pişmiyor. Bunun kuvvetle muhtemel olduğunu söyleyebilirim," dedi Hunt.

Lovey yoluna devam etti ve garson kız daha sonra elinde daha fazla bisküvi ile geldi. Yemekler Hunt'ın hatırladığı kadar güzeldi ve Ava hayal edebileceğinden çok daha ilginç ve güzeldi. Zaman geçtikçe rahatlamaya başladı. Boş bir midede iyi yemek asla kötü bir şey değildi.

Yemekten sonra Hunt, Ava'yı arabasına kadar geçirdi.

"Gününüzden zaman ayırıp benimle yemek yediğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Ava başını salladı. "Bu benim hayalimdeki randevuydu, hatırladın mı? Hiçbir şey yapmak için 'zaman ayırmadım'. Bunu kaçırmaktansa bir ayıyla bile dövüştürdüm."

Hunt sırtıttı. "Bir ayıyla dövüştün, ha?" Sonra eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Eğer senin için de uygunsa, seni daha sonra aramak isterim."

Ava onun kendisini öptüğü yere dokunma isteğine direndi.

"Elbette sorun değil. Bu gece aile toplantısı var, o yüzden-"

"Ben gitmiyorum," dedi Hunt. "Eğer gidersem, her şey benimle ilgili olacak ve nereye gittim? Nerelerdeydim? Neden geri gelmedim. Bu gece annem için. Ve kardeşlerim de bensiz çok daha mutlu olacaklar, yani bu da var."

Ava kaşlarını çatı. "Çok özür dilerim. Her ne olduysa, bu sana haksızlık ve beni istediğin zaman aramaktan çekinme dışında söyleyeceğim tek şey bu. Yemek için tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Hunt. "Belki bir ara tekrar yaparız... mesela akşam sen işten çıktıktan sonra?"

Ava gülümsedi. "Bunu çok isterim.

Kendine iyi bak." Sonra arabasına atladı ve uzaklaştı.

Hunt kamyonu binerken ara sokaktan çıkıp Ava'yı eve kadar takip eden kırmızı Porsche'yi göremedi ama otoparktan çıktıktan sonra, eski erkek arkadaşının o civarda olmadığından emin olmak için eve giderken Ava'nın evinin önünden geçmeye karar verdi.

Bölüm 6

Ava hâlâ Hunt'la yediği öğle yemeğinin hayalini kuruyordu ve eve gitmeden önce dikiz aynasını kontrol etmek aklına gelmemiştir. Evinin önüne gelene kadar önce kırmızı bir ışık, sonra da arkasından gelen bir araba gördü. Onun Vince olduğunu fark ettiğinde kalbi durdu.

Bir an tam bir panik yaşadı ve sonra öfkesi içine doldu. Adamın tam bir pislik olduğu gerçeği artık söz konusu değildi. Onu takip ediyordu ve bu onu çılgına çevirmişti. Koltuğun altına uzandı, yıllar önce Savannah'daki hastanede geceleri çalışmaya başladığında babasının ona verdiği eski copu aldı ve elinde tutarak dışarı çıktı.

Vince dışarı çıktı ve kadının elinde tuttuğu şeyi görünce ellerini şaka yollu bir vazgeçme hareketiyle havaya kaldırdı. "Takip etmeye karşı yasalar var," dedi Ava.

Vince sırtarak ona doğru bir adım attı. "Hadi ama Ava. Seni takip etmiyorum. Sadece arayı düzeltmek istedim. Markette bir şey demek istemedim. Sadece seni gördüğüme şaşırdım ve-"

"Şaşırmadın. Beni arıyordun, yoksa burada olmazdın. Neden Blessings'tesin?" diye sordu.

Onu yakalamış olmasını umursamadı ve sadece omuz silkti.

"Tatil için Tallahassee'deydik. Atlanta'ya dönmek için ayrılmak zorunda kaldım ve-"

"Biz kimiz?" Ava söyledi.

"Uh... karım ve ben, ve-"

"Oh, Tanrı aşkına! Sen evlisin ve eski bir kız arkadaşını aramak için yolundan mı çıktın?" Ava bağırdı ve sonra sopayla arabasının kaputuna vurdu.

Kadının açtığı çukur hemen fark edildi ve Vince önce şok, sonra da öfkeyle tepki verdi. Yumruklarını iki katına çıkardı ve ona doğru yürümeye başladı.

"Kahretsin, Ava, yapacağım-"

İkisi de lastiklerin gıcırdadığını duydu ve tam zamanında dönüp baktıklarında siyah bir kamyonun kayarak evinin önünde durduğunu gördüler.

Ava iç çekti. Hunt'tı. Hayatında hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Hunt avını takip eden bir kurt gibi Vince Lewis'e doğru ilerlemeye başladı; bakışları sabit ve tereddütsüzdü, tek kelime etmeden.

"Bu da kim?" Vince sordu.

"Ava, bu o mu?" Hunt sordu.

"Evet."

"Hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" Hunt sordu. "Evet."

"Her kimsen kendi işine bakmalısın," dedi Vince ama arabasına doğru geri geri gidiyordu.

"Ava benim işim," dedi Hunt yumuşak bir sesle. "Onu korkuttuğun için özür dilemelisin, bu kasabaya tekrar geldiğin için özür dilemelisin ve onun mülkünde bulunduğun için özür dilemelisin. Sonra da Blessings'ten defolup gitmeli ve bir daha geri gelmemelisin."

Vince ürperdi. "Bakın, bir şey demek istemedim. O eski bir arkadaş ve-"

"Kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığınızı biliyorum. Hiç etkilenmedim," dedi Hunt. "Blessings'ten defol git, bir daha tekrar etmeyeceğim."

Vince Ava'ya baktı ve sonra omuz silkti. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim." Ava arabasının kaputuna bir kez daha vurdu.

Vince çığlık attı. "Ne oluyor be? Özür diledim!"

"Sesin samimi gelmiyordu," dedi Ava ve sopayı tekrar kaldırdı.

Vince ellerini tekrar havaya kaldırdı ve bu kez tavrı değişmişti.

"Yapma! Özür dilerim, Ava. Seni korkutmak istememiştim. Seni burada, Blessings'te rahatsız ettiğim için özür dilerim. Mülkünüze izinsiz girdiğim için özür dilerim. B ve B'den ayrılır ayrılmaz, kasabayı terk edeceğim."

"O zaman git," dedi Hunt.

Vince arabasına atladı, kadının arabasından geri geri çıktı ve hızla uzaklaşırken caddeye lastik bıraktı.

Hunt adam gözden kaybolana kadar sokakta durdu. Arkasını döndüğünde Ava evine doğru yürüyordu. Onu içeri kadar takip etti ve yüzündeki gözyaşlarını görünce kalbi acıdı.

"Kahretsin tatlım, özür dilerim," dedi ve kollarını açtı.

Onlara doğru yürüdü, adam onu kendine çekerken yüzünü adamın göğsüne sakladı.

"Söylemeliyim ki, o sopayla cehennemi yaşıyorsun. Ben de ona vurmana izin versem mi diye düşünüyordum ama onun yerine arabasına bir çentik daha atınca rahatladım."

Ava usulca homurdandı, sonra elleriyle yüzünü silerek ondan uzaklaştı.

"Beni eve kadar takip ettiğin için teşekkür ederim. Evli olduğunu itiraf ettiğinde ve hala eski bir kız arkadaşını aramaya cesaret ettiğinde kaputa ilk çentiği attım. Bunu yaptığımda bana vuracağını düşündüm, ama sonra sen geldin, böylece teoriyi test etmek zorunda kalmadım."

Hunt onun yüzünü avuçladı, sonra yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Sen bir savaşçısın, değil mi? Ne yapacağını bilmediğin bir zorbaya karşı durdun ve seni geri püskürtmesine izin vermedin. Sanırım şu anda sana ciddi bir hayranlık duyuyorum. İyi olacak mısın?"

Ava başını salladı. "Elbette. Acil serviste daha beterleriyle karşılaştım ve kanlar içinde çıktım."

Vince Lewis tam bir pislik."

Hunt kaşlarını çatı. "Acil serviste mi yaralandın?"

Omuz silkti. "Büyük şehirlerin acil servisleri bizim Blessings'teki küçük hastanemizden biraz daha sert olabiliyor. Birkaç dikiş attırdım. Çalışmak için eve gelmemin bir nedeni de bu. Beni kurtarmaya geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Şimdi iki çocukluk fantezimi gerçekleştirmiş oldunuz."

Hunt sırtı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seninle Granny's'de yemek yerken ilk randevumuzmuş gibi davrandığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Ben de seni her zaman parlak zırlı şövalyem olarak gördüm. Kanlı dizlerimi düzeltmen, Ray ve Junior'ın saçımı çekmeyi bırakmasını sağlaman, bana uzun bölme işlemini öğretmen ve doğru yaptığım için bana son kurabiyeyi vermen?"

Başını iki yana salladı. "Tüm bunları hatırlıyor musun?"

Ava boğazındaki yumruyu yutkundu. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Ve her zaman kalbimdeki şövalye gibi... Bugün beni kurtarmaya geldin. Teşekkür ederim."

Hunt iç çekti. "Tatlım... rica ederim, ama sanırım burada turnayı gözünden vuran benim. Uzun, çok uzun zamandır kendimi hiçbir şeye layık hissetmiyordum. Sen kalbime yeniden bir ışık koydun ve bunun için sana teşekkür ederim."

Onu öpmek istedi. Ama zaten istemediği saçmalıklara katlanmıştı ve yarasına bir de hakaret eklemek istemiyordu. Eski arkadaş olmak ona daha fazlası için fırsat vermiyordu.

"Bugünkü randevumuzdan gerçekten keyif aldım. Bir ara tekrar yapmak isterim. Belki işten çıktıktan sonra bir akşam... ve eğer çok yorgun değilsen."

"Bunu çok isterim," dedi ve sonra kapıda durup onun uzaklaşmasını izledi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Ava giyinip Marjorie'nin cenaze töreni için cenaze evine gitti ama Hunt'ın evde yalnız olduğunu düşünüyor ve kardeşleriyle arasının açılmasına üzülmüyordu.

* * *

Marjorie'nin çocukları cenaze evinde, en güzel kıyafetlerini giymiş, son görevlerini yerine getirmek için gelen insanlara karşı birlik içinde bir duruş sergiliyorlardı.

Ziyaret odasına karıştılar, insanlara geldikleri için teşekkür ettiler ve Marjorie ile ilgili en güzel anılarını anlatmalarını dinlediler.

Çoğu zaman anneleri hakkındaki hikâyeleri ilk kez duyuyorlardı. Bazıları Marjorie'nin onlara nasıl yardım ettiğiyle ya da kilise korosunda söylediği solo şarkıları nasıl dört gözle bekledikleriyle ilgiliydi. Onların hafife aldığı şeyleri, diğerleri onun sevgi dolu, cömert yürekli bir kadın olduğunu gördüler.

Şimdiye kadar hiç kimse Hunt'tan bahsetmemişti, muhtemelen geri döndüğünden hâlâ habersiz oldukları içindi, bu da Emma, Junior ve Ray'i rahatlatmıştı. Onun hakkında konuşmak ya da bu gece neden yanlarında olmadığına dair bahaneler uydurmak istemiyorlardı.

Birdie'nin kardeşlerine söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve tüm dikkatini ziyaretçilere vermişti.

Öğrendikleri karşısında hâlâ şoktaydı ve annesinin ona neden hiç söylemediği konusunda kafası karışmıştı. O zamandan beri

Hırsızlık olayını öğrendiğinde, Hunt gittikten hemen sonra evin içinde neler olduğunu hatırladığını uzun uzun düşünmüştü.

Emma'nın yazın Disney World'de çalışmak için Florida'ya gittiğini ve kendisinin de gidemediği için çok kıskandığını hatırlıyordu. Yaz bittiğinde Emma bronzlaşmış ve gülümseyen bir halde, Birdie ve Pluto için Sindirella tişörtleri, Junior ve Ray için de Goofy tişörtleriyle geri dönmüştü.

O sonbahar okula dönme zamanı geldiğinde Junior okulu bıraktı ve Marjorie'nin söyleyebileceği hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi. Birdie de annesiyle babasının neredeyse her gece yattıktan sonra kavga ettiklerini hatırlıyordu. Hunt'ın yokluğu ile tüm bu kargaşanın tetikleyicisi arasındaki bağlantıyı hiç kurmamıştı ama şimdi kuruyordu.

Birdie izleme odasının karşısındaki Emma'ya baktı. Dış görünüşüyle gurur duyan hoş görünümlü bir kadındı ve kocası Gordon Lee iyi bir adamdı. Birdie onu severdi. Bazen Emma'nın ona kötü davrandığını düşünüyordu ama bu onu ilgilendirmezdi.

Ava'nın içeri girdiğini gördü, sonra yarım düzine insan onu takip etti ve Birdie kalabalığın içinde onu gözden kaybederek Junior'ı aramaya başladı, ta ki onu görene kadar. Yıllardır ilk kez düzgün görünüyordu ama hayatta hiçbir yere gitmiyordu çünkü geçinmekten başka bir amacı yoktu.

Ray bir köşede birkaç bardo arkadaşıyla konuşuyordu. Kız arkadaşı Susie de onun yanıındaydı. Birdie ondan da hoşlanıyordu ama Ray'de ne bulduğunu merak ediyordu. Kardeşlerinin hiçbirisi kendileriyle gurur duymuyordu. Ve şimdi nedenini biliyordu.

Birdie sırrı öğrendiğine göre, Emma'nın bile bilmediği bir şeyi nihayet anlamıştı. Emma Gordon'dan hoşlanmıyor değildi. Kendisinden hoşlanmıyordu. Junior ve Ray kardeşlerini hayal kırıklığına uğrattıkları için hayatta hiçbir şeyde başarılı olmalarına izin vermiyorlardı. Sakladıkları sırrı itiraf edene kadar hepsini sarsmak istiyordu ama bunca yıldan sonra, sır her neyse, onu o kadar derinlere gömmüşlerdi ki gerçeği söylemek imkânsızdı.

Sonra biri omzuna dokundu. Arkasını döndü ve kasabanın münzevisi Elliot Graham'ın karşısında durduğunu gördü. Ellerini neredeyse dua eder gibi göğsünde kavuşturmuş, dikkatle onun gözlerinin içine bakıyordu. Onu burada gördüğüne şaşırdığını söylemek hafif kalırdı.

"Bay Graham! Gelmeniz ne büyük incelik," dedi Birdie.

"Annen sana bir mesaj iletmemi istedi," dedi. "Annemi tanıdığını fark etmemiştim," dedi.

"Kastettiğiniz anlamda söylemedim," dedi Elliot. "Benimle bir dakika dışarı gelir misin? Size özel olarak teslim edilmesinde ısrar etti."

Birdie'nin söyledikleri karşısında kafası karışmıştı ama annesinden gelen bir mesajı reddetmesi mümkün değildi.

"Evet, elbette," dedi ve adam dirseğini uzattığında, elini dirseğin altından geçirdi ve birlikte dışarı çıktılar.

Gece soğuktu ve Birdie keşke paltomu alsaydım diye düşünürken Elliot hemen

onunkini çıkardı ve omuzlarından geçirdi.

"Teşekkür ederim efendim, ama kafam karıştı. Madem annemi iyi tanıımıyordunuz, o zaman neden size mesaj bıraktı?"

"Çünkü artık onu görebilen ve duyabilen tek kişi benim."

Birdie'nin kalbi bir an için durdu ve tekrar attığında çarpmaya başladı. "Yani sen-?"

Elliot elini kaldırdı. "Ne yaptığının bir önemi yok. Önemli olan ileteceğim mesaj. Bunların ne anlama geldiğini bilmediğimden emin olabilirsiniz, ama anlayacağınızı söyledi ve burası biraz soğuk olduğu için zaman kaybetmeyeceğim. Sana söylemediği için üzgün olduğunu söyledi. Hunt'ın gerçeği bilmeyi hak ettiğini söyledi. Bu söylenene kadar diğerlerinin özgür olmayacağını söyledi. Emma'yla başladığını ve babanın onun yüzünden aldığını söyledi. Junior ve Ray'in bildiğini ama hiçbir şey söylemediklerini çünkü babanın hepsinden sessizlik istediğini söyledi. Baban ölene kadar bunların hiçbirini bilmediğini ve sonra her şeyin kendisine açıklandığını söyledi."

"Aman Tanrım," dedi Birdie ve sonra yüzünü kapattı.

Elliot içini çekti. "Bunun seni üzdüğünü görebiliyorum. Üzgünüm ama Spirit istediğinde hayır diyemiyorum." "Hayır, hayır, mesele o değil," dedi Birdie. "Üzüntü zaten bir gerçeklikti. Bu bir cevaptı.

Şok edici. Anneme mesaj için teşekkür ettiğimi söyle. Ben de sana ilettiğin için teşekkür ederim."

Elliot gülümsedi. "Ona kendin söyleyebilirsin. Sen onun orada olduğunu bilmesen bile o seni her zaman duyacaktır."

Birdie kollarını Elliot'ın boynuna doladı ve ona sarıldı.

"Teşekkür ederim efendim. Tüm kalbimle teşekkür ederim." Sonra ona ceketini geri verdi. "Ve Tanrı sizi korusun."

Elliot, "Zaten hayatımda sayısız kez yaptı," dedi. "Kaybınız için başınız sağ olsun," dedi ve uzaklaştı.

Birdie içeri girdi ve doğruca tabutun yanına gidip annesine baktı. Neredeyse uyuyor gibi görünüyordu.

Anne... teşekkür ederim. Hunt da dahil olmak üzere hepsini bir araya getirmenin bir yolunu bulacağım ve ona hak ettiği cevapları vereceğim.

Gözyaşlarını sildi ve yokluğunun fark edilmemesine sevinerek kalabalığın arasına karıştı.

* * *

Hunt akşam yemeği için Büyükanne'ye geri dönmüştü ama bunun tek nedeni akşamı yalnız geçirmek istememesiydi. Yemeği bitirdiğinde masaya bir bahşiş bıraktı ve hesabı ödemek için ön tarafa gitti. Odanın içinde ilerlerken bakışları üzerinde hissetti ve aniden Houston'ın anonimliğini diledi. Granny's'de kimse onu tanıımıyordu ama yarınki cenazeden sonra kasabadaki herkes geri döndüğünü bilecekti.

Houston trafiğinin çılgınca koşuşturmasını düşünerek, Blessings'de bir gecenin sessiz huzurunda

araba kullandı. Eve varır varmaz içeri girdi ama yerleşmek için çok sabırsızlanıyordu. Annesinin

Vücudu sergileniyordu ve bu onu biraz rahatsız ediyordu, bu yüzden evin içinde ilerledi, botlarını tekmeledi, ceketini astı ve ardından bir çift eşofman altı ve bir tişörte kadar soyundu.

Ama eski ev ve içindeki dağınıklık onu rahatsız ediyordu ve yatmak için çok erkendi. Ordudayken öğrendiği pek çok şey şimdi onun için önemliydi; düzen ve tertip, kasların yanmasından ve fiziksel aktiviteden kaynaklanan adrenalin artışından zevk almak gibi.

Koşmaya, vücudunun ritminde ve ayak seslerinin toprağa vuruşunda kaybolmaya ihtiyacı vardı ve arka bahçenin hemen ötesindeki parkın içinden geçen patikayı düşündü. Hiç tereddüt etmeden koşu ayakkabılarını giydi ve arka kapıdan çıktı, sonra da kapıdan çıkıp parka girdi.

Parkın içinden geçen kaldırımını görmeye yetecek kadar ay ışığı ve güvenlik ışıkları vardı ve o da ritmini bulana kadar ağır ağır, sonra da adımlarını hızlandırarak yola koyuldu. Uzaktan bakıldığında, patikada karanlık bir gölgeden biraz daha fazlasıydı ve sonra ağaçların arasında kayboldu ve gitti.

İki saat sonra, parkın etrafında bir düzineden fazla tur atmıştı. Ter damlıyordu ve bacakları yanıyordu ama kendini iyi hissediyordu. Bu gece için buranın hüznünü ve öfkesini üzerinden atmıştı - en azından uyuyabilecek kadar.

Çamaşır odasında soyundu, giysilerini çamaşır makinesine atıp çalıştırdı, sonra da duşa girdi. Tekrar temizlendikten sonra yatağa girdi ve televizyonu açtı. Ne olur ne olmaz diye, uyuyakalmamak için alarmı kurdu. Dikkatini çekecek bir şey bulamadan kanalları çevirdikten sonra televizyonu kapattı ve gözlerini kapattı.

Ava'nın yüzü aniden karşısında belirdiğinde uyuklamakla rüya görmek arasında gidip geliyordu. Korkmuş görünüyordu ve ağlıyordu. Sonra rüyası değişti ve kapının eşiğinde durup onun verandadan atlayışını, basamakları atlayarak kaçışını izledi. Onu görmek istediğini ama bulamadığını hayal ederek uykuya daldı ve bir alarmla uyandı.

Zaten yarındı. Annemi gömdükleri gün.

Telefonu kapattı, sonra sırt üstü dönüp tavana baktı.

Tanrı bana dayanma gücü ve bunu yaparken ağzımı kapalı tutma bilgeliği versin.

Daha sonra kiliseye gitmek üzere ayrılırken yine Ava'yı ve onun dün kendisini nasıl hissettirdiğini düşündü.

Onun parlak zırlı şövalyesi. Keşke.

Bugün işe geri döneceğini biliyordu, bu yüzden onu törende göremeyecekti. Onun yanında bulunarak kendini sorunlara açık hale getirdiğini de biliyordu ama sonuçta onu tekrar görmek istiyordu.

* * *

Gordon bu sabah Emma'ya karşı son derece sabırlıydı. Günün hepsi için yorucu geçeceğini biliyordu ve bunu kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, hatta onlara kahvaltı bile

hazırlayacaktı

O duştayken.

Emma bornozuyla mutfağa geldi, krepleri ve kahveyi kokladı ve gözyaşlarına boğuldu. "Oh, Gordon, sen çok tatlı bir adamsın."

Gordon ona sarıldı. "Seni seviyorum tatlım. Üzıntün için çok üzğünüm. Kiliseye gitmeden önce gel biraz yemek ye, tamam mı?"

Emma sandalyeye kaydđ, kocasının ona hizmet etmesine izin verdi ve sonra oturup yemek yediler, evli insanların sık sık yaptığı gibi özel bir şey hakkında konuşmadılar. Ama onu en çok etkileyen, kocasının varlığının verdiği rahatlık ve nezaketti. Evden ayrıldıklarında, önündeki günle daha iyi başa çıkabileceğini hissetti.

* * *

Junior hazırlanmadan önce iki Pop-Tart yedi ve bir fincan kahve içti. Evindeki sessizlik hiç bu sabah olduğu kadar belirgin olmamıştı. Annesi gittiğinden beri hayatında onun iyiliğini düşünen kimse yoktu. Değişmek için bir yol bulmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Çocukken kurduğu tüm hayaller, sır, onu saklayan insanlardan daha önemli hale geldiğinde yok olmuştu.

Kiliseye gitmek üzere yola çıktığında sinirleri iyice gerilmişti. Bütün lanet günü Hunt'la geçireceklerdi. Hunt'ın herhangi bir olay çıkaracağını sanmıyordu ama sadece suçluluk duygusu bile kardeşinin varlığını rahatsız etmeye yeterdi.

* * *

Ray ve Susie cenazeye gitmek için kapıdan çıkarken Ava da acil serviste bir gencin kafasındaki açık yarayı temizliyordu. Acil servis doktoru yarayı yapıştırmak için hazır bekliyordu. Bir aile için hayat, başka bir ailenin sevdiği birini toprağa verebilmesi için durmadđ.

Bu tören bir yaşamın döngüsünün hayati bir sonu olsa da, diğerlerinin yaşamları devam etti.

* * *

Kardeşler teker teker kiliseye geldi ve ayin başlayana kadar beklemek üzere mabedin yakınındaki bir sınıfa götürüldü.

Emma ve Gordon ilk gelenlerdi ama Junior hemen arkalarındaydı. Ray ve Susie kol kola girdiler, sonra diğerlerine sarıldılar ve ne söyleyeceklerini bilmeden havadan sudan konuştular.

Babalarını gömdüklerinde anneleri de oradaydı ama şimdi sorumluluk yetişkinlerdeydi ve bu onlara garip ve yanlış geliyordu.

Birdie annesinin en sevdiği renk olan maviyi giyerek geldi ama gözleri kırmızı çerçeveseli ve şişti. Küçük kız kardeşini bu kadar üzğün görmek Emma'nın kalbini kırdı ve doğruca onun yanına gitti. "Üzğünüm Birdie. Bu hepimiz için çok üzücü."

Birdie başını salladı. Söyleyecek bir şey yoktu.

Derken Hunt içeri girdi ve kimse kasılmadan ya da arkasını dönmeden Birdie doğruca onun kollarına girip yanağını göğsüne yasladı.

Hunt kollarını ona doladı.

"Bunu yapabiliriz, evlat. Annem için her şeyi yapabiliriz, değil mi?"

Birdie başını salladı. "Evet. Her şeyimizi ona borçluyuz. Başımızın üstünde bir çatı tuttu ve kusurlarımıza rağmen hepimizi çok sevdi. Bunu onun için yapabiliriz ve doğru şekilde yapabiliriz."

Hunt, Birdie'nin başının üzerinden diğerlerine baktı. Bakışlarını kısa bir süre karşıladılar ve sonra gözlerini kaçırdılar. Hayatlarındaki bu boktan fırtına için bir an üzüntü duydu ve sonra bunu akışına bıraktı. Onlar kendi gerçekliklerini yaratmışlardı.

Birkaç dakika sonra cenaze evinden bir görevli gelip onları aldı ve mabede kadar eşlik etti. Kapıya ulaştıklarında cemaat sessizce durdu ve Knox ailesinin koridorda tek sıra halinde yürümesini ve ön sıradaki yerlerini almasını izledi.

Hunt geçerken birkaç şaşkın soluk ve telaşlı fısıltı duydu. Artık onun geri döndüğünü biliyorlardı. Blessings'in bir süre dedikodu yapacak yeni bir şeyi olacaktı.

İçeri en son giren o olduğu için, koridora en yakın sıranın sonunda oturan o oldu ve Birdie de onun yanındaydı. En yaşlı olanın en genç olanı kederli zamanlarında koruması uygun görünüyordu.

Ve böylece ayin başladı.

Hunt önündeki kapalı tabuta bir kez baktı ve bir daha asla bakmadı. Birdie'nin titrediğini hissetti ve kolunu onun omuzlarına dolayarak öylece bıraktı. Marjorie Knox'un vefatı üzerine okunan methiye ve papazın mesajının ardından müzik başladığı andan itibaren her şey gerçeküstü gelmişti.

Babasını gömdüklerinde Hunt dünyalar kadar uzaktaydı. Ama son on beş yılda bugün yıkılamayacak kadar çok insanın ölümüne tanık olmuştu. Annesinin ölümü hayatına eklenen bir yara daha olmuştu.

* * *

Birdie annesinin tabutunu gördüğünde titremeye başladı ve koridorda arkasında yürüyen Hunt'ın sağlam varlığı olmasaydı yere yığılabilirdi. Sıraya varıp oturdular ama Hunt kolunu Birdie'nin omzuna koyana kadar Birdie kendine gelememi.

Emma ve Gordon'un oturduğu sıraya baktı ve Emma'nın Gordon'un elini o kadar sıkı tuttuğunu gördü ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Junior'ın yanaklarında gözyaşları vardı ve Ray yere bakıyordu. Birdie derin bir nefes aldı ve sonra gözlerini kaçırdı.

Tören saat onda başladı ve saat on birde aile arabasına binerek Beyaz Güvercin Mezarlığı'na doğru yola çıktılar.

Marjorie ve Parnell ilk çocukları Shelly'yi, Shelly'nin ölümünden sadece dört yıl sonra White Dove'a gömmüşlerdi.

doğmuştu. Parnell öldüğünde, Marjorie onu Shelly'nin bir yanına gömdü ve Marjorie'nin son arzusu bebeğinin mezarının diğer yanına gömülmekti.

Hunt yol boyunca Birdie'nin yanında oturmuş, hiç konuşmadan onun elini tutmuştu ve Hunt arabada onlarla birlikte olduğu için diğerleri de sessiz kalmıştı. Gün serin ama açıktı. Vedalaşmak için mükemmel bir gündü.

Hunt, vaiz dua ederken yine Birdie'nin yanına oturdu ama gömme töreninin çok fazla ritüeli olduğunu düşünüyordu. Bu sadece hüznü ortaya çıkarıyordu.

Bir şahin üstlerindeki gökyüzünde daireler çiziyor, bir uçurtma gibi hava akımında süzülüyor, kanatlarını açarak alçalıp yükseliyordu. Vaiz yine konuşuyordu ama Hunt onu duymazdan gelmişti. Tanrı'nın yüceliği hakkında bir kelime daha duymak istemiyordu. O'na inanmaktan vazgeçmiş değildi ama Tanrı'nın müdahale edip düzeltereğine inanamayacak kadar çok çirkinlik görmüştü.

İnsanoğlunun yaptığı şeyin acısını yine *insanoğlu çekecek*, diye düşündü. Ve bugün İncil'deki vaatlerle dövülmek isteyeceği bir gün değildi, bu yüzden mezar başı töreni bittiğinde minnettardı. Tek bildiği, ailesinden üç kişinin artık Gürcistan'ın kara toprağı altında gömülü olduğuydu ve bu hüznün verici bir manzaraydı.

Yemek için kiliseye geri götürüldüler. Ailenin, arkadaşların ve katılmak isteyen herkesin hoş karşılanacağı anlaşılmıştı. Yeni bir hayata hoş geldin demek ya da biten bir hayata yemek ve dostluk eşliğinde veda etmek Blessings'in, güneylilerin tarzıydı.

Yemek salonuna girdiklerinde Birdie, Hunt'ın yanında durdu.

"Benimle otur," dedi.

Gülümsedi. "Bana bebek bakıcılığı yapmana gerek yok evlat. Bu insanlardan korkmuyorum."

Birdie kaşlarını çatı. "Sana bebek bakıcılığı yapmıyorum. Bencilce davranıyorum. Ağabeyimin yanında oturmak istiyorum." "Fişek gibi bir şeysin, değil mi?" dedi.

Başını iki yana salladı. "Ava tanıdığım tek havai fişek."

Vince Lewis'in arabasının kaputuna vuruşunu düşündü ve başka ne yaptığını merak etti.

"Gerçekten mi? Nasıl yani?" diye sordu.

"Öncelikle, sevgilisi olmamasının bir nedeni var. Aptallara tahammülü yok. Blessings'e ilk taşındığında, erkek arkadaş özentileriyle dolup taşı. Onları o kadar hızlı bir şekilde hayatından çıkardı ki başları döndü ve oyuna gelemeyeceği söylentisi yayıldı. Eminim erkekler hala arada sırada ona çıkma teklif ediyordur ama onlarla uğraştığını sanmıyorum."

Hunt onun neden güven sorunu yaşadığını zaten biliyordu ama Birdie'nin Ava'nın başka biriyle ilgilenmediğini doğruladığını duyunca gizliden gizliye sevindi.

Sohbetleri, vaizin herkesi kutsama için ayağa kaldırmasıyla bir anlığına sona erdi ve ardından yemek başladı.

Yemekler uzun yemek masalarına açık büfe tarzında yerleştirilmiş, konukların kendi kendilerine servis yapmalarına ve ardından yemek salonunun etrafına dağılmış masalarda kendi yerlerini seçmelerine izin verilmişti. Kardeşler bir masaya birlikte oturdular ama Birdie Hunt'ı bekledi ve

sonra onu başka bir masaya götürdü.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

Hunt, "Bana her yer uyar," dedi ve yanındaki sandalyeye oturmadan önce onu oturttu. Daha birkaç lokma yememişlerdi ki masalarına bir çift geldi.

"Merhaba, Hunt... Birdie. Burada seninle oturmamızın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Birdie. "Merhaba Bella. Buraya yanıma otur."

Hunt başını kaldırdı ve sıırttı. Bu Rob Denton'dı. Onu lise mezuniyetlerinden beri görmemişti.

"Hey, Rob... Otur yerine, dostum. Çok uzun zaman oldu."

"Doğruluk, Hunt. Seni tekrar görmek güzel. Bu karım Bella. Annen için gerçekten çok üzgünüz."

"Teşekkürler. Tanıştığımıza memnun oldum, Bella," dedi Hunt.

Yerleşmeye vakit bulamadan başka bir çift yaklaştı. "Size katılabilir miyiz?" diye sordu kadın.

Ve Hunt bir kez daha başka bir sınıf arkadaşıyla, bu kez ikinci sınıftan eski bir kız arkadaşıyla karşı karşıyaydı.

"Merhaba Linda. Geldiğin için teşekkürler," dedi Birdie.

Linda başıyla onayladı. "Hunt, seni tekrar görmek güzel. Bu benim kocam, Andy Ames. Kaybınız için başsağlığı diliyoruz."

Hunt başıyla onayladı. "Sen de Linda. Tanıştığımıza memnun oldum Andy," dedi Hunt ve son iki koltuğu işaret etti.

Birdie yemeği yutmakta zorlanıyordu. Annelerini daha yeni toprağa vermiş olmalarını ve şimdi herkesin sanki herhangi bir kilise yemeğindeymiş gibi gevezelik edip yemek yemesini bir türlü atlatamıyordu. Hunt eğilip kulağına fısıldayana kadar kimsenin fark ettiğini sanmıyordu.

"Bir ısırık, evlat. Tek gereken bu. Diğerleri ondan sonra daha kolay."

Gözlerini kırıştırdı ve patates salatasından bir ısırık alıp ağzına attı, sonra çiğneyip yuttu. Mayonezli sosun içindeki hafif hardal kokusu ona annesinin tarifini hatırlattı.

Seni seviyorum anne, diye düşündü ve bir ısırık daha aldı.

Ondan sonrası daha kolaydı, tıpkı Hunt'ın dediği gibi ve birkaç dakika içinde sohbet Hunt'a ve nerede olduğuna döndü.

"Dostum, buralarda özleniyordun," dedi Rob. "Savannah'da üniversiteye gittiğini sanıyordum ama sonra hiç görünmedin. Nereye gittin?"

"Ordu," dedi Hunt.

Bir anlık şokun ardından on beş yıl önce orduda neler olup bittiğine dair zihinsel bir hesaplama yapıldı ve soruyu soran Linda oldu.

"Aktif görev gördün mü?"

"Biraz," dedi Hunt. "Bu patates güvecini kimin yaptığını merak ediyorum.

Çok güzel." Rob, "Ağabeyim Doyle Irak'taydı," dedi. "Sen hiç orada bulundun mu?"

"Hunt her yerde Apaçi helikopterleri uçurdu," dedi Birdie. "Felluce, Musul ve Afganistan. Ben aldım mı

Bu doğru mu,

Hunt?" Başını salladı.

"Hâlâ aktif görevde misin?" Andy sordu.

Hunt başını salladı. "Hayır. Vurulduktan sonra askere alındım. İyileşmem biraz zaman aldı ama hâlâ helikopter uçuruyorum. Houston'da bir petrol şirketi için çalışıyorum, petrol sahası işçilerini Teksas'tan Louisiana'ya kadar tüm güney sahilindeki açık deniz kulelerine taşıyorum. Beni meşgul tutuyor." Sonra Birdie'nin bardağına baktı. "Tekrar dolduracağım. Biraz daha çay ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi ve Hunt kalkıp masadan ayrılır ayrılmaz onu soru yağmuruna tuttular.

"Evli mi?" Rob sordu.

"Hayır, hiç olmadı," dedi Birdie.

"Kötü yaralanmış mıydı?" Linda sordu.

Birdie omuz silkti. "Bu konuda konuşmuyor ama evet diyebilirim. Nişancısı öldürüldü. O kurtuldu. Masaya döndüğünde savaşa ilgili başka soru sormak yok, tamam mı?"

Başlarını salladılar, en başta bunu yapacak kadar düşüncesiz oldukları için utandılar.

Hunt içkileriyle geri geldi ve masadaki garip sessizlikten Birdie'nin onları merakları konusunda uyarmış olması gerektiğini anladı. Bunun için ona borçluydu.

Birdie'yle tekrar yalnız kalmaları neredeyse bir saat sonra olmuştu. Ne olduğunu anlayamadan, Emma'yla oturan adam masalarına doğru geliyordu.

"Kim o?" diye sordu.

Birdie gülümsedi. "Bu Gordon Lee, Emma'nın kocası. Gerçekten hoş biri."

Gordon geldiğinde Hunt ayağa kalktı.

"Hunt, sadece gelip kendimi tanıtmak istedim. Ben Gordon Lee, Emma'nın kocasıyım." Hunt, Gordon'un uzattığı eli sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Haftanın altı günü Savannah'da bir spor malzemeleri mağazasında çalışıyorum ama her akşam altı gibi evde oluyorum. Marjorie'nin evinde yardıma ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Hunt'a kartını uzattı ve sonra Birdie'ye göz kırptı.

Gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi Hunt. "Bunu takdir ediyorum."

Gordon başıyla onayladı. "Elbette," dedi ve sonra diğerlerinin oturduğu yere geri döndü.

Hunt, Emma'nın bunu yaptığı için rahatsız olduğunu söyleyebilirdi ama belli ki Gordon Lee kendi akli olan bir adamdı ve bu asla kötü bir şey değildi. Sonra Birdie'ye baktı.

"Sanırım buradan sıvışıp gideceğim," dedi Hunt. "İyi olacak mısın?" Birdie ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Evet. Bir ya da iki gün içinde seninle tekrar konuşacağım."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim," dedi. "Manevi desteğin için teşekkürler," diye

ekledi.

"Bu her iki taraf için de geçerli," dedi Birdie. "Seni seviyorum, Hunt. Annem seni eve getirmek için ölmek zorunda kaldığı için üzgünüm ama seni tekrar gördüğüm için çok mutluyum."

"Ben de seni seviyorum, evlat. Büyüdüğünde ne kadar harika bir kadın olduğunu görmek güzel," dedi Hunt ve sonra yan kapıdan çıkıp gitti.

Birdie diğerlerinin hâlâ arkadaşlarıyla konuştuğunu gördü ve o da eve gitmeye karar verdi. Paltosunu giyip aynı kapıdan çıktı ve sonunda bu olayı geride bıraktıkları için minnettar oldu.

Bölüm 7

Hunt eve gitti ve iş kıyafetlerini giydi. Hâlâ birkaç saatlik gün ışığı ve yapması gereken bir sürü iş vardı. Dün kalafatlama işini bitirmişti. Çatı ustasının gelmesi gecikmişti ve Hunt kendi başına bakmak istiyordu ama merdiveni yoktu. Bu yüzden gençlik yıllarına geri döndü ve bir zamanlar odası olan tavan arasına çıktı ve çatı penceresinden çatıya tırmandı.

Ava'nın sokağa çıktığını gördüğünde on dakikadır oradaydı. Ava arabayı çekip arabadan indiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Koyu renk saçlarında parlayan güneş saçlarını ipek gibi gösteriyordu ve onu gördüğünde yüzünde beliren hazır gülümseme bütün gün başına gelen en güzel şeydi.

"Ön kapı kilitli değil. Bana birkaç dakika verin, hemen geliyorum," diye seslendi. "Dikkatli ol," dedi kadın.

Pencereye yöneldi, içeri girdi ve aceleyle merdivenlerden inerken tozunu almaya başladı.

Ava koridorda duruyordu ve onu görünce doğruca kollarına girip ona sarıldı.

Onu anlamsızca öpme dürtüsü Hunt'ın içinde o kadar güçlüydü ki, kadın onu kurtarıp serbest bıraktığında odaklanmakta zorlanıyordu.

"Bütün gün aldığım en iyi selam bu, ama ne içindi?" diye sordu.

"Bugün törene katılamadım. Bu benim pişmanlığım için bir kucaklaşma. Senin için endişelendim. İnsanlar iyi miydi, yoksa seni acımasızca sorguya mı çektiler?"

"Çok iyilerdi ve Birdie ızgara olmadığımdan emin olmak için bana yapışmaya karar verdi. Aslında çok tatlı bir davranıştı."

Ava iç çekti. "Tanrı'ya şükür. Merak çoğu zaman nefret dolu bir hal alabiliyor. Bazı insanların ne kadar meraklı ve alaycı olabileceğini biliyorum. Çatı nasıl?"

Ağzının kelimeleri nasıl şekillendirdiğini izliyor, dudaklarında nasıl bir his uyandıracaklarını merak ediyordu ki, az önce bir soru sorduğunu fark etti.

"Özür dilerim... Ne dediniz?"

"Çatı nasıl diye sordum? Değiştirmek zorunda kalacak mısınız?"

"İyi görünüyor ama eski. Bence evin en yüksek fiyata satılması için yeni bir çatıya ihtiyacı var. O mutfak

Zemin muhtemelen en büyük onarım olacak. Sanırım mutfaktaki ocağı değiştireceğim ve boyadıktan sonra yeni bir lavabo ve tezgah koyacağım."

Ava başıyla onayladı. "Bu evin konumunu seviyorum. Arka bahçenizin neredeyse tüm parkı kaplıyor olmasını hep kıskanmışımdır."

Hunt geçen geceki koşusunu düşündü ve neyi hafife aldığını fark etti.

"Hiç böyle düşünmemiştim ama sanırım haklısın. Çocukken her gün arka kapıdan çıkıp doğruca parka giderdik. Seni ve Ray'i bir ya da iki kez salıncakta ittiğimi hatırlıyorum."

Ava başını salladı. "Bir ya da iki kez değil. Neredeyse her gün... özellikle de annen seni bize bakman için gönderdiyse."

"Tüm bunları hatırlıyor musun?" Hunt sordu.

Ava sırtıttı. "Oh, seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum... Sana sonsuza dek aşkıttım, hatırladın mı?" Hunt yavaş bir nefes aldı. "İçecek bir şey ister misin?"

Ava, "Sen ne içiyorsan ben de onu içerim," dedi ve onu mutfığa kadar takip etti.

Bardaklarında buzlu kola ve aralarında bir paket kurabiye ile oturdular.

"Annen lavaboda olsaydı, iki taneden fazla yemememizi yoksa akşam yemeğimizi mahvedeceğimizi söylerdi," dedi Ava.

Hunt gülümsedi. "Hiçbir şey akşam yemeğimi mahvetmemiş olsa da." "Ya da benimkini," dedi Ava ve kurabiyeden bir ısırık aldı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Hunt sordu.

"Elbette," dedi Ava.

"Birdie çıkmadığınızı söyledi ama o her şeyi bilemez. Burada çıktığın biri var mı? Yani özel biri mi?"

Ava çiğnedi, yutkundu ve gülümsedi. "Yani senin dışında mı?"

Hunt gülümsemesine karşılık vermedi. "Ben ciddiylim," dedi.

Yüzündeki gülümseme kaybolurken Ava'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Belki ben de öyleyimdir. Bu senin bugün var yarın yok hayatına nasıl uyacak?"

Hunt dünyanın etrafında dönmeye başladığını hissetti. Kendini bu kadar canlı hissetmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu.

"Bilmiyorum. Senin için eski olan benim için yeni. Ben gittiğimde sen benim için bir çocuktun," dedi. Ava umut etmekten korkuyordu... dilemekten korkuyordu.

"Bunu kabul ediyorum, ama şimdi neyim? Merak mı?"

"Hayır. Ama evlenmediğini, nişanlanmadığını ve hayatında özel biri olmadığını bilmek... ve daha önce seni inciten pislikle karşılaştıktan sonra, birisini istemeyebileceğini düşündürüyor bana. Sanırım sadece dikkatli davranıyorum."

Derin bir nefes aldı. Bunu şimdi söylemek kendi sırrını açığa vurmak demekti. Bu korkutucuydu. Reddedilmek yıkıcı olabilirdi ama o bu riski almaya değerdi.

"Belki de ikinci bir en iyi istemediğim için başka kimsem yok. Belki de kalbimin sesini konuşacak yaşa gelmeden çok önce biliyordum. Belki de sadece bir kez seven kadınlardan biriyim."

Hunt uçuyormuş gibi hissediyordu. Etrafında hiçbir duvar, hiçbir sınır yoktu, sadece Ava'nın yüzündeki gerçek vardı ve tek yapması gereken evet demekti.

"On beş yıl ve bir savaş bir insanı değiştirebilir. Ya dönüştüğüm adamı beğenmezsen?" diye sordu.

"Dene beni," dedi kadın.

Sırıttı. "Bu akşam benimle yemeğe gelir misin?"

"Erken akşam yemeği, çünkü sabah 7:00'de işte olmam gerekiyor, evet ve teşekkür ederim."

Gülümsemesi genişledi. "O zaman onu da kasabada tutacağız. Büyükanne olur mu? Tabii barbekü ya da-"

"Granny's mükemmel. Beni saat altıda al. Bu bana güzelleşmek için zaman verir." İç çekti.

"Sen zaten çok güzelsin... falan."

Kolasını aldı ve masaya geri koymadan önce son bir yudum aldı. "Hayatınızı tamamen altüst ettiğime göre, sanırım artık gitmeliyim."

Hunt ayağa kalktı ve masanın etrafında bir tur attıktan sonra onu kollarının arasına aldı.

"Henüz hiçbir şeyi bozmadınız... henüz. Ama içimde bozacağına dair bir his var." Sonra onu öptü.

Hafifçe.

Dudaklarda.

Onun iç çektiğini duydu.

Baskıya boyun eğdiğini hissettim.

Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

İlk uzaklaşan o oldu ama etkilenmemiş değildi. Gözlerinde bir damla yaş vardı. Sesi titriyordu.

"Hayatım boyunca bunu bekledim Hunter Knox. Sakın kalbimi kırmaya cüret etme." Ve sonra gitmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra parmaklarını saçlarında gezdirerek ne yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Evet, çatıya çıkmıştı ama bir daha oraya çıkmayacaktı. Şu anda hayattan o kadar keyif alıyordu ki, kanatları olmadan uçmayı deneyebilirdi.

Başka bir şey yapmadan önce bir tesisatçı ve çatı ustası beklediği için, bir kazıyıcı kaptı ve Emma ile Birdie'nin odası olan arka yatak odasına yöneldi.

Şu anda içinde sadece bir yatak vardı ve bir bahçe satışında satılacaktı çünkü duvarları ve tavanları boyamaya ve eski parke zeminleri yeniden döşemeye hazırlandığında mobilyaların gitmiş olması gerekiyordu.

Boya gri görünüyordu ama kazımaya başladığında mavinin alt tonunu görünce duvarların daha önce robin's-egg mavisi olduğunu hatırladı. Çalışmaya devam etti ama bir gözü de saatteydi. Biraz zamana ihtiyacı vardı.

güzelleşmek için de zamanım var.

* * *

Birdie bütün gün izin almıştı ve buna ihtiyacı vardı. Tören bitmiş ve eve dönmüş olmasına rağmen, bu son durum onu hâlâ sarsıyordu.

En eski eşofmanlarını, uzun kollu bir tişörtünü ve kalın bir çift çorabını giydikten sonra kendine bir fincan kahve yapmak için mutfığa gitti.

Hâlâ annesinin mezardan gönderdiği mesajı ve bu konuda ne yapacağını düşünüyordu. Her şey, nedenini açıklamadan hepsini bir araya getirmeye bağlıydı. Belki de annesinin eşyalarını gözden geçirmek için eski evde toplanırlardı. Bu toplanmak için mantıklı bir neden olurdu ve Hunt onlara hatıra olarak ne isterlerse almakta özgür olmalarını söylemişti.

Bunu anladığına memnun bir şekilde kahvesini alıp oturma odasına gitti, yorganın altındaki koltuğuna kıvrıldı ve kumandayı televizyona doğrulttu. Ne izlediği umurunda değildi. Sadece kendi kalp atışlarının sesinden başka bir şey duymak istiyordu.

* * *

Hunt saat altıya on kala Wrangler marka kot pantolonu, kahverengi Justin botları ve siyah deri bomber ceketinin altına giydiği gri kazağıyla evden çıktı.

Kamyonete doğru yürürken koyu renk saçları ceketinin yakasını okşadı ve içeri girmeden önce koltuğun tozunu aldığından emin oldu.

Lise günlerinde birçok kez randevusuna gitmek için annesinin arabasıyla bu yoldan geri dönmüştü ama hiç bu düzeyde bir beklenti hissetmemişti. Aralarındaki kısa mesafeyi aceleyle geçti ve kapıya gitmeden önce arabasını onun arabasının arkasına park etti.

İkinci vuruşta cevap verdi ve kapıyı içeri doğru çevirdi.

Uzun saçları aşağıya dökülmüş ve uzun, yumuşak bukleler halindeydi; giydiği pembe kazak ve gri pantolon kıvrımlarını ve uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Ama kara gözleri hayal kırıklığı içinde parlıyordu.

"İçeri gel. Telefonumu bulmaya çalışıyorum."

Cebinden telefonunu çıkarıp tuş takımını açtı ve ona uzattı. "Kendini ara."

Onun telefonunu aldı. "Evet! Teşekkürler," diye mırıldandı ve hızla numaraları tuşladı.

Hemen ardından ikisi de onun telefonunun çaldığını duydu.

Hunt sıırttı. Bir Bon Jovi şarkısıydı. "Zil sesin 'Living on a Prayer' mı?" "Kapa çeneni ve bulmama yardım et," dedi Ava.

"Bu şekilde," dedi Hunt.

"O çamaşırlar. Lütfen Tanrım, o enayiye ben yıkamadım," diye mırıldandı Ava.

Hunt yüksek sesle güldü. "Çalıyor, yani yıkamadan geçtiğinden şüpheliyim."

"Ah, doğru ya," dedi ve telefonu çalmayı bırakmadan önce hizmet odasına doğru koşmaya başladı.

Birkaç saniye içinde yıkayacağı çamaşır sepetini karıştırmaya başladı.

"Ta-da!" diye bağırdı ve onu çıkardı. "Sanırım çamaşırları toplarken cebimden düşmüş. Teşekkürler, Hunt."

"Az önce seni iş başında mı gördüm?"

Gözleri kısıldı. "Eğer benim üzgün olduğumu düşünüyorsan, alakası bile yok."

Başını salladı. "Doğru. Hatırlıyorum. Yeterince iyi. Her zaman söylerim, eğer bir konuda kıyameti koparacaksanız, bunu unutulmaz kılın."

Sırıttı. "Hemşireler iş başında soğukkanlılıklarını korumak zorundadır. Ben oldukça iyi koruyorum. Ama kendi zamanımda kendime karşı sabrımı kaybediyorum."

"Empati kuruyorum. Şimdi, gitmeye hazır mıyız? Ceketini aldın mı? Dışarısı serin."

"Oturma odasında," dedi ve sonra onu evin içinde takip ederken manzarayı takdir etti. Adamın seksi bir poposu vardı.

Ceketini giymesine yardım etti ve onlar ayrılırken verandanın ışığını yaktı.

Ava daha önce hiçbir erkeğin bu kadar düşünceli olduğunu hatırlamıyordu ve ona iyi davranışlar bölümünde büyük bir onay işareti verdi. Kamyona binmesine yardım ettikten sonra kapıyı kapatmadan önce oturup kemerini bağladığından emin olduğunda yine puan aldı.

Büyükanneye giderlerken aralarında bir gerginlik vardı ama dostlukları bu yeni olaydan daha eskiydi ve oraya vardıklarında gülüyor ve rahatça konuşuyorlardı.

"Çok fazla tarçınlı şeker yediğiniz için hastalandığınız zamanı hatırlıyor musunuz?" Hunt söyledi.

Ava gözlerini devirdi. "Gerçekten oraya mı gidiyorsun? Salıncakta ayakkabına kustuğum zamanı mı kastediyorsun?"

"Sanırım öyleyim," dedi Hunt.

"Eğer iğrenç geçmişinden bahsedeceksen, bu kadar güzelleşmem çok fazla," diye mırıldandı.

Adam sıırıttı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin ama sorun değil. Siz ikinci sınıftayken Linda denen kızla öpüşürken yakalandığınızı hatırlıyorum. Babası seni eve getirmişti."

Hunt kıkırdadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Emma bana söyledi. Bir hafta boyunca beni terk ettiğin için üzüldüm ve sonra seni bir sonraki görüşümde Ray ve bana dondurma aldın ve ben de seni affettim."

"Tanrım. Hiçbir fikrim yoktu," dedi Hunt.

Ava omuz silkti. "Bunu atlattım. Annem her zaman erkeklerin yavaş anladığını söylerdi. Şimdi buradayız.

Hadi içeri girelim. Açlıktan ölüyorum."

Hunt boyundan büyük bir işe kalkıştığını zaten biliyordu ama boğulmak böyle bir şeyse, suyun altına girmeyi umursamayacaktı.

Hunt kapıdan girdikleri anda barbekü kokusunu aldı. Spesiyal olmalı. Her halükarda, aç bir akor vurdu.

"Mmmm, barbekü!" Ava dedi ki. "Ne yiyeceğimi biliyorum."

Hunt sırttı. "Haydi, Ava. Utangaç olma."

Arkasını döndü ve onu kolundan dürttü. "Birbirimizi açlık konusunda titiz olamayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz."

"Öyle, hanımefendi. Anlaşıldı."

Ava sırttı ve sonra dönüp Sully'ye el salladı. "Hey, Sully, güzel karın nasıl?"

"Melissa'yı bilirsin... hâlâ güzeldir," dedi Sully, sonra iki menü aldı. "Kabin mi masa mı?" Hunt, "Hanımefendinin tercihi," dedi.

"Masa," dedi Ava.

Sully, "Beni izleyin," dedi ve onları kalabalık yemek odasından geçirerek odanın uzak tarafındaki bir masaya götürdü.

Bugünkü cenaze töreninden sonra Hunt'ın Blessings'teki varlığı artık bilinmiyordu.

Ava Ridley'nin içeri bir erkekle girmesi haber değeri taşıyordu ama Hunt Knox'un o erkek olması durumu daha da iyi hale getiriyordu.

Ava odanın diğer ucuna kadar el sallayıp konuştu, sonra Hunt onu oturtunca gülümseyerek sağındaki sandalyeye oturdu.

Sully onlara menüleri verirken, "Bu gecenin spesiyali kaburga," dedi. "Afiyet olsun."

Ava menüyü bir kenara itti ve sonra Hunt'a baktı.

"Ne?" dedi.

"Sadece rüya görmediğimden emin olmak için kontrol ediyordum," dedi. "Telefonumu bulma telaşıyla ne kadar yakışıklı görüldüğünden bahsetmeyi unuttum."

Hunt başını salladı ve sonra sırttı. "Egom için cidden iyi olacaksın." Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Gözlerinin ne kadar mavi olduğuyla övünürsem, tatlı alır mıyım?"

Yüksek sesle güldü ve odadaki herkes dönüp baktı, sonra kendi aralarında Ava ve Hunt arasında ne olup bittiğine dair fısıldaştılar.

Birisi Marjorie Knox'un eskiden Ava'ya bakıcılık yaptığını hatırladı, bir başkası da muhtemelen eski dostluklarını tazelediklerini varsaydı ve birlikte bulunmaları gerektiği gibi değerlendirildi ve görmezden gelindi.

Siparişlerini verdiler ve pirzolaralarını beklerken bisküvilerini yediler. Ava sonrasını düşünmemeye çalışıyordu ama Hunt'ın düşünebildiği tek şey sonraydı. Onu kollarına almak istiyordu; beden bedene durup, daha fazlası için yalvarana kadar öpmek istiyordu.

Sonra yemekleri geldi ve işe koyuldular.

"Bunlar çok güzel," dedi Ava bir pirzolayı bitirip bir yudum alırken. "Bana evde ne üzerinde çalıştığını söyle."

Hunt, "Derz ve kalafat işlerini bitirdim ve boyaya hazırlanmak için duvarları kazımaya başladım," dedi. "Emma'nın odası hâlâ mavi mi?" diye sordu.

"Maviden çok griye dönüştü ama evet, aynı," dedi.

"Peki ya senin odan... tavan arasındaki?"

Adamın yüzündeki gülümseme o kadar hızlı kayboldu ki Ava keşke sormasaydım dedi. "Yine tavan arası," dedi.

Onun eline uzandı. "Üzgünüm, Hunt. Artık geçmiş hakkında konuşmak yok. Bugün eski arkadaşlarını gördün mü?"

"Sorun yok ve evet, gördüm. Rob Denton'ı gördüm ve karısıyla tanıştım. Onu tekrar görmek güzeldi." Garip an geçti ve yemeklerini bitirdiler.

"Hâlâ tatlı istiyor musun?" Hunt sordu.

Ava elini karnının üzerine koydu. "Tanrım, hayır, ama teşekkür ederim. Annenin de dediği gibi, gözlerim karnımdan daha büyüktü."

"Gitmek için biraz alabilirsin," diye teklif etti. "Turta istiyorsun, değil mi?" dedi Ava. "Suçluyum," dedi Hunt.

İç çekti. "Aman Tanrım, Hunt. Benimle seremoniye çıkma. Sipariş et. Benim için de bir tane alabilirsin. Hindistan cevizi kreması, eğer varsa."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Hunt.

Ve bu sefer gülen Ava oldu.

Yemek yiyenler bir kez daha dönüp baktılar. Bazıları çift hakkındaki ilk değerlendirmelerinin aceleci olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Hunt aniden eğilip Ava'nın çenesindeki barbekü sosunu sildiğinde, ona attığı bakışın köpek dostluğundan çok kurt dostluğu olduğuna karar verdiler ve haklı olduklarını anladılar.

"Tatlı için yer ayırdınız mı?" diye sordu garson kız içkilerini doldururken.

Hunt başıyla onayladı. "Bir parça hindistan cevizli kremalı turta ve şimdilik bir parça çikolataya ihtiyacımız var." "Tamamdır," dedi ve siparişleri doldurmak için aceleyle gitti. Çikolatayı geri getirdiğinde

iki çatal getirdi. "Ne olur ne olmaz," dedi ve göz kırptı. "Siparişinizle birlikte hemen döneceğim. Afiyet olsun."

Hunt Ava'ya bir çatal uzattı. "İlk tadı sen alacaksın. Ondan sonra bir ısırık için savaşman gerekecek."

"Belki sadece bir tane," dedi Ava ve turtadan küçük bir ısırık alıp ağzına attı. "Nefis... Mercy Pittman iyi bir fırıncı. Bu çok güzel."

Bir ısırık aldı ve kabul etmek zorunda kaldı. "Evet, çok güzel. Ama seninki de bir o kadar güzel," diye ekledi. Kadın sırtıttı, tam olarak doğru olmasa da bu iltifattan memnun olmuştu.

Sonunda eve doğru yola koyulduklarında, Ava elindeki turta parçasını tutmuş, Hunt'la birlikte bir arabada oturduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. Bu, bugüne kadar hayatının en güzel günüydü. Bunun annesini gömdüğü gün gerçekleşmek zorunda olması duygularını yatıştırmaya yetmişti.

Arabayı evinin önüne çektiklerinde Ava gecelerinin bittiğini anlamıştı. Arabadan inmeden önce yüzünü ona dönmek için koltukta döndü.

"Akşam yemeği için teşekkür ederim. Seninle vakit geçirmeyi çok sevdim."

Hunt gülümsedi. "Rica ederim. Ben de seninle vakit geçirmeyi çok sevdim."

Ava içini çekti. "Tanrım... bu benim duygularıma göre biraz fazla uygun ve kibar oldu. Kendimi aptal durumuna düşürmeden önce benimle kapıya kadar yürü."

"Hay aksi, seni ve aptallığını dört gözle bekliyordum," dedi Hunt, sonra inip ona yardım etmek için eski kamyonetin etrafında döndü.

Ayrılmadan önce açtığı verandanın ışığı merdivenleri aydınlatıyordu ve kadın kapının kilidini açıp içeri adım attığında, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için onu yeterince takip etti.

Ava turtayı bıraktı ve sonra kollarını onun boynuna doladı.

"Teşekkür ederim," dedi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Yakında görüşür müyüz?"

Onu kendine çekti. "Buna hiç şüphe yok," dedi ve sonunda bütün gece düşündüğü şeyi yaptı. Onu anlamsızca öptü ve kız inleyene kadar bırakmadı. İsteksizce durdu.

"İyi uykular, tatlım. Ne zaman istersen beni ara. Nerede olacağımı biliyorsun."

Ava hâlâ öpücüğün etkisindeydi ve adam onu serbest bıraktığında dengesinin bozulduğunu hissetti... sanki aniden tek ayak üzerinde duruyormuş gibi.

Adamın uzaklaşmasını izledi ve sonra tekrar içeri girip kapıyı kilitledi. Saat sekizi biraz geçiyordu. Makyajını silip pijamalarını giydiğinde yatma vakti gelmiş olacaktı. Sabahın beşi erken gelmişti ama işe gitmeden önceki iki saat içinde zihinsel olarak yeni bir iş gününe hazır olması gerekiyordu.

Bölüm 8

Gordon, Emma'yı Savannah'ya sinemaya götürmüştü, çoğunlukla dikkatini cenazeden ve onun gerektirdiği her şeyden uzaklaştırmak içindi ve işe de yaramıştı. O gece eve dönerlerken birbirlerine karşı aylardır olmadıkları kadar rahattılar. Kaybın hüznünün geri döneceği başka zamanlar da olacağını biliyordu ama bir geceliğine de olsa onu gülümsetmişti.

Junior Blue Ivy Bar'da zil zurna sarhoş oluyordu çünkü herkes annesini kaybettiği için ona içki ısmarlıyordu. Barın sahibi May Temple, Ray'i arayana kadar barda sızıp kalmıştı.

Ray'in yarın Savannah'da bir çatı kaplama işinde çalışması gerekiyordu. Telefonu çaldığında Susie ile birlikte yatmaya hazırlanıyordu. Arayanın kimliğini görünce inledi.

"Ne?" Susie sordu.

"Blue Ivy'de Mayıs ayı. Junior'ın yine sarhoş olup sızdığına dair ne kadar bahse girmek istersin?" "Tanrım," diye mırıldandı Susie. "Ayakkabılarımı alayım, seni bırakayım."

"Sen en iyisisin," dedi Ray.

"Junior'ın bir bakıcıya ihtiyacı var," dedi Susie.

Ray yorum yapmadı. Susie'nin onların nesi olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunu asla öğrenmemesini umuyordu.

"Arabanın anahtarları bende," dedi Susie. "Hadi gidelim." Ve kapıdan çıkıp doğrudan Blue Ivy Bar'a gittiler.

"İşte arabası. Burada bekle," dedi Ray. "Ben anahtarları alıp onu dışarı çıkaracağım. Dışarı çıktığımızı gördüğünde in ve bana kapıyı aç, lütfen. İçerideki pisliklere maruz kalmak istemezsin."

"Yapacağım," dedi ve Ray dışarı çıkıp içeri koştuğunda kapıları kilitledi. Mekânın tüm atmosferi onu ürpertiordu.

Ray bara girerken Junior'ın altına işememiş olmasını umuyordu. Junior'ın yerde sızdığını ve pantolonunun altındaki ıslak lekeyi görünce inledi. Artık çok geçti.

"Lanet olsun. Üzgünüm, May."

May sadece başını salladı. "Burada her şey olağan ve bu senin suçun değil. Onu almaya geldiğin için teşekkürler."

"Aradığın için teşekkürler. Eve bu şekilde dönmeye çalışmasını istemem," dedi Ray ve sonra arabanın anahtarlarını bulana kadar Junior'ın ceplerini karıştırdı.

May barın sonundaki iki adamı işaret etti.

"Siz çocuklar Ray'in Junior'ı arabaya götürmesine yardım edin."

Tartışmadan ayağa kalktılar ve Junior'ı aralarına alıp kapıya yöneldiler. Junior hâlâ dışarıdaydı; çenesi göğsündeydi, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu, ayakları yerde sürükleniyordu, Ray önde gidiyordu.

Susie Ray'in yardım ettiğini görünce arabada kaldı ve Junior arabaya bindirilir bindirilmez Ray ona el salladı ve sonra da yola çıktı. Susie arabayı vitesine taktı ve onu takip etti.

Blessings büyüklüğünde bir kasabada yaşamamanın iyi yanı, kasabanın bir ucundan diğer ucuna gitmenin uzun sürmemesiydi.

Susie arabayı sürerken ısıtıcıyı açtı ve Junior'ın evine vardıklarında arabayı arkaya park edip yardım etmek için indi.

Ray ona anahtarları uzattı.

"Benim için kapıyı aç, şekerim. Kapı kolunun yanındaki kırmızı anahtar. Onu eve sokacağım."

Önden koşup kapının kilidini açtı ve içeri doğru itti, sonra da yardım etmek için geri döndü. Junior artık kendine gelmişti ve onlar onu tutarken içeriye girebilecek kadar sendeliyordu.

"Beni bir yatağa yatırın," diye mırıldandı.

Ray içini çekti ve Junior'ı yatak odasına götürdü, Junior da hemen yatağa yığıldı. Ray, Junior'ın ayakkabılarını çıkardı ve onu bir battaniyeyle örttü, sidikli pantolonu ve her şeyiyle. Arkasına bakmadan dışarı çıktı, Junior'ın arabasını kilitlemek için uzaktan kumandayı kullandı ve sonra anahtarları sehpanın üzerine attı.

"Hadi eve gidelim," dedi Ray ve çıkarken kapıyı arkalarından kilitledi.

* * *

Ava daha önce hiç görmediği bir evdeydi ve Hunt'ın adını söyleyerek odalar arasında koşturuyordu. Onun uzaklardan bir yerden cevap verdiğini duyabiliyordu ama kaç odaya koşarsa koşsun onu bulamıyordu. Bir siren sesi duymaya başladığında nefessiz kalmış ve ağlıyordu. Arkasını döndü.

Alarm çalmaya başlamıştı. Ava yatakta doğruldu, nerede olduğunu fark etti ve alarmı kapatırken inledi.

"Tanrı merhamet etsin, ne korkunç bir rüya," diye mırıldandı ve duşa yöneldi.

Birkaç dakika sonra dışarı çıkmıştı, uzun saçları başının tepesinde topuz yapılmıştı. İç çamaşırı almak için şifonyere koştu ve giyinmeden önce salondaki termostatu açtı. Birkaç dakika içinde yeni bir önlük giymiş ve mutfığa yönelmişti.

Gündeminde ilk sırada kahve vardı ve kahve makinesine bir K-fincan koyup demledikten sonra

fıstık ezmesi ve jöle çıkardı, ekmek kızartma makinesine biraz ekmek attı ve gazeteyi almak için dışarı çıktı.

Hava hâlâ karanlıktı ama sokak lambaları gazeteyi görebilmesi için yeterince parlaktı.

adımlar. Kağıt taşıyıcısının atış koluyla pratik yapması gerekiyordu. Son iki aydır verandaya bir kez bile vurmamıştı. Gökyüzüne baktı. Bulutlu görünüyordu ve yağmur kokuyordu.

Aceleyle mutfığa geri döndü. Kahvesi ve kızarmış ekmeği hazırды, bu yüzden bir yandan okurken bir yandan da yemeğe oturdu. Cep telefonu cebindeydi ve Hunt'a mesaj atmayı düşündü ama çok erken olduğundan korktu.

Kahvaltıdan sonra, her hava koşuluna uygun bir palto aldı ve kapıdan çıktı. Saat yediye on beş vardı.

Blessings'te sabahın erken saatlerini severdi. O geçerken evlerin ışıkları yanıyordu ve uykulu çocukların okula gitmek için yataklarından kalkmaya ikna edildiğini ya da kendisi gibi işe gitmeye hazırlanan insanları hayal ediyordu.

Yolunun dışında olmasına rağmen Knox'ların evinin önünden geçiyordu ama Hunt Knox'un yeniden bu civarda olduğunu bilmek onu mutlu ediyordu - tıpkı çocukluğunda olduğu gibi. O zamanlar ona karşı romantik bir ilgi duymamış olsa da, istediği zaman onu görebilmesi bile yeterliydi. Ve şimdi, kader onu geri getirmişti... hem de fazlasıyla ilgiyle.

Tanrı iyiydi.

İşe gittiğinde yağmur yağmaya başlamıştı ve acil servise giriş yaptıktan sonra günü başladı.

* * *

Gök gürültüsünün gürültüsü Hunt'ı derin ve rüyasız uykusundan uyandırdı. Sırt üstü dönüp pencereye doğru baktığında, camlara çarpan yağmurun sesini duyabiliyordu ve kalafatlamayı bitirdiğine sevinmişti. En azından artık gevşek değillerdi.

Saatın sabah 7'yi geçtiğini görünce Ava'yı düşündü. O çoktan işe gitmişti. Gözlerini kapadı, kollarında nasıl hissettiğini ve kalbini kırmaması için onu uyardığında gözlerinden süzülen yaşları hatırladı.

Mesajı aldı.

İstediği adam için uzun süre beklemişti ama uyarı açıktı. Eğer gemide değilse, bunu şimdi söylemeliydi.

Mesele şu ki o kadar kendini kaptırmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu. Teklif gelene kadar birini sevmeyi ne kadar çok istediğini bilmiyordu ve şimdi tek düşündüğü oydu.

Gök gürültüsü tekrar gümbürdedi.

Hunt iç çekti. Uyumak için en uygun hava buydu ama uyuyamayacak kadar çok işi vardı, bu yüzden yorganı arkaya attı ve termostatu açmaya gitti, ardından duş almak ve tıraş olmak için banyoya yöneldi. Bugün mutfak zeminindeki birkaç tahtayı sökmeyi ve ortadaki sarkmanın nedenini bulmayı planlamıştı ama yağmur yağarken olmazdı. Bugün tavan arasını düzenlemek için iyi bir gün olacaktı -çöpleri temizlemek, kardeşlerinin saklamak isteyebileceği eşyaları ayırmak ve geri kalanını satmak üzere bir kenara koymak.

* * *

Ava Hunt'a mesaj atmaya fırsat bulana kadar saat dokuzu biraz geçiyordu.

Dün akşamki yemek ve arkadaşlığınız için teşekkür ederim. Bayıldım.

Hunt eski Noel süslerinin olduğu bir kutuyu karıştırıyor, farelerin çiğnediği her şeyi atıyor ve ağaca taktıkları küçük süsleri bir kenara ayırıyordu. Telefonu bir mesaj sinyali verdiğinde Ava'dan geldiğini gördü ve ellerinin tozunu alıp mesajı okudu, sonra da cevap yazdı.

Ben de bayıldım. Bu akşam tekrarlamaya ne dersin... ama senin evinde saat 17:00 gibi. Yemeği ben getiririm. Sen de masayı hazırlarsın. Çok uzun kalmayacağıma söz veriyorum. Sadece yüzünü görmek ve bir ya da iki öpücük daha çalmak istiyorum.

Gönder tuşuna bastı, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve cevabı bekledi. Cevap çabucak geldi.

Çok isterim. Saat beş benim için uygun. Büzülmüş ve bekliyor olacağım.

Hunt sırtıttı. Ava'nın en iyi yanlarından biri de öz-bilinçten yoksun olmasıydı. Ve geri kalan her şeyi de oldukça harikaydı.

* * *

Yağmur başladığında acil servisteki trafik yavaşladı ve herkes evrak işlerini yetiştirmek için biraz zaman kazandı. Ancak yağmur devam ettikçe sorunlara neden olmaya başladı.

Crown'da müdür olan Wilson Turner kasabaya gelirken çok hızlıydı, bir hendeğe uçtu ve baş aşağı yuvarlandı. Kendi kazasını ihbar etti ve burnu kırılmış ve kafasında bir kesikle acil servise nakledildi.

Ambulans tekrar dışarı çıktığında onu röntgene götürüyorlardı ve dakikalar sonra Granny's'de bulaşıkçılık yapan genç adam Chester Benton ile geri döndüler. Restoran için bir ayak işine gitmiş, kırmızı ışıktaki arkadan çarpmış ve kırbaç darbesiyle acile kaldırılmıştı.

Sonra Sully Raines çalışanını kontrol etmek için geldi ve Crown'daki müdür yardımcısı Wilson Turner'ı kontrol etmek için geldi ve yağmur yağmaya devam etti.

Öğle yemeği vakti geldi ve geçti ve Ava, kahvaltıdan beri tek bir lokma bile yemediğini fark edene kadar mesaisi bitmemişti.

Ava yağmurluğunu giymiş, çantasını omzuna atmış bir halde yürürken Rhonda Bailey mesaisini bitirmek üzereydi.

Rhonda ona baktı ve sırtıttı. "Sen de benim kadar yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

Ava gülümsedi. "Ben iyiyim. Tek ihtiyacım olan sıırılsıklam bir banyo ve biraz dinlenmek. Bu gece Hunt geliyor ve yorgun olmaya vaktim yok. Hayatım daha yeni yeni ilginçleşmeye başlamışken olmaz."

Rhonda güldü. "İyi eğlenceler ve eve giderken dikkatli sürün."

"Elbette," dedi Ava, sonra mesaisini bitirip binadan çıktı ve yağmur altında koşarak arabasına gitti.

İçeri girdikten sonra arabayı çalıştırdı ve silecekleri çalıştırdı. Yemek yemek için çok geçti ama Hunt gelene kadar bekleyemeyecek kadar acıkmıştı, bu yüzden Broyles Dairy Freeze'in arabaya servis bölümünden geçti, bir vanilyalı malt aldı ve eve giderken içti.

Arabayı park etti ve koşarak eve girdi. Her zamanki gibi önlüklerini çamaşırhaneye attı, ardından duşa girdi. İş gününün yorgunluğunu attıktan sonra evi topladı ve eşofman ve tişört dışında bir şeyler giymek için geri dönmeden önce masayı hazırladı.

Bütün gün saçlarını başını ağrıtabilecek kadar yukarı kaldırmıştı, bu yüzden koyu, ipeksi bir parlaklık elde edene kadar taradıktan sonra akşam için bıraktı. Giyinmek istemiyordu ama yine de iyi görünmek istiyordu, bu yüzden kot pantolon ve kırmızı bir kazak tercih etti, ardından biraz makyaj yaptı ve tamam dedi. Şimdi tek ihtiyacı olan Hunt'tı.

* * *

Hunt bütün gün çatı katında çalışmış, çatıdaki yağmur ve çocukluğunun tozlu anıları onu sakinleştirmiş, depolanmış olanları ayıklamıştı.

Birdie'ye bir mesaj göndererek tavan arasında ayırmaları gereken birkaç kutu eşya olduğunu ve ne zaman gelip Marjorie'nin odasındaki giysileri almak istediklerini bildirmesini istedi.

Kadın hafta sonundan bahsederek cevap verdi ve adamın bilmesi gereken tek şey buydu.

Saat dört olduğunda duşa doğru yöneldi. Ava'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyordu ve geç kalmaya hiç niyeti yoktu. Granny's'e bir sipariş verdi ve sonra giyinmeyi bitirdi.

Evden çıkarken yağmur aralıklı olarak çiselemeye başlamıştı ve Harley'e binmek yerine annesinin eski pikabını kullandığı için memnundu.

Siparişini almak için Granny's'e uğradı, sonra da Ava'nın evine doğru yola çıktı. Köşeyi dönüp sokağın aşağısındaki evine yöneldiğinde, verandanın ışığı onu doğruca kapısına götürdü.

Kapıyı çaldı ve sonra kapıya doğru koşan ayak seslerini duydu. Birden kapı içeri doğru sallandı.

"Girin! İçeri girin! Hava çok kötü," dedi.

Hunt eşiği geçti ve kapıyı arkasından dirsekleyerek kapattı. "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Sen de öyle," dedi, sonra güldü. "Ve nefis kokuyorsun."

"Büyükanneimin kızarmış tavuğu," dedi.

"Nefis! Beni takip edin. Mutfakta masayı hazırladım."

Çuvalı masanın üzerine koydu, sonra kutuları ve kartonları çıkarmaya başladı, Ava arkasından gidip onları açtı ve Hunt arkasını dönüp ceketini çıkarırken servis kaşıklarını yerleştirdi.

"Her şey harika görünüyor," dedi Ava.

Hunt başını kaldırıp baktı, sonra sırtıttı. Kız yemeğe bakmıyordu. Ona bakıyordu.

Eğildi ve onu öptü.

"Ve 'her şeyin' tadı da görüldüğü kadar güzel" diye ekledi.

"Buraya otur," dedi ve masanın başındaki sandalyeyi okşadı. "Bisküviler için tereyağı getiriyorum."

Hunt oturdu, sonra kadının tezgâhtan tereyağı ve kilerden bal alıp masaya taşımalarını bekledi. Sonra onun sağındaki sandalyeye oturdu.

"En sevdiğin tavuk parçası hangisi?" diye sordu Hunt.

"Koyu etli her şey, ama hepsini severim," dedi.

"Butlar ve bagetler var," dedi. "Keyfinize bakın. Ben beyaz et alacağım."

Tabaklarına patates püresi ve sos, mısır, sıcak bisküvi ve lahana salatası ekledikten sonra yemeye başladılar.

"Bugün acil serviste neler oldu?" Hunt sordu.

Ava gözlerini devirdi. "Çamurluk çarpması, bir takla, hepsi hava koşullarıyla ilgili. Ciddi yaralanma yok. Sanırım en kötüsü Wilson Turner'ın kırık burnuydu."

"Wilson Turner kim?" Hunt sordu.

"Crown'un müdürüymüş," dedi Ava. "Onu eve götürdüklerinde gözleri çoktan kararmıştı. İyileşene kadar rakuna benzeyecek. Böyle yağmurlu bir günde ev üzerinde çalışabildiniz mi?"

"Tamiratla olmaz. Bütün gün tavan arasındaydım ve eşyaları inceliyordum."

Durakladı ve çatalını yere bıraktı, birden ciddileşti. "Eminim bu bir sürü anıyı geri getirmiştir."

"Evet, öyle ama hepsi de kötü değildi. Yine de garip. Orası son dört yıldır benim yatak odamdı.

Yıllarca evdeydim ve şimdi buranın benim odam olduğuna dair en ufak bir ipucu bile yok." Ava kaşlarını çatı. "Bunu anlamıyorum."

Hunt bir bisküviye uzandı ve tereyağladı. "Biliyorum. Ben ayrıldıktan ve geri dönmedikten sonra, hala var olduğumu hatırlamasınlar diye eşyalarımın kurtuldular."

Ava sadece başını salladı ve tavuğundan parçalar koparmaya başladı, onlar yerken konuşuyordu.

"Ayrılmadan önce aranızın bozulduğunu söyledikten sonra Emma'ya ne olduğunu sormak istedim. Ama sormadım. Büyürken kendimi ailenizin bir parçası gibi hissetsem de değildim ve bu çizgiyi aşmak benim işim değil."

"Yemeğini bitir. Daha sonra konuşuruz," dedi Hunt.

Ava başını salladı ve eski anılara ve kahkahalara daldıklarında o anın gerginliği geçti. Sonunda Hunt ellerini peçeteye sildi ve tabağını geri itti.

"Eğer aramızdaki bu şeyi deneyeceksek, sonuna kadar açık ve dürüst olmalıyız çünkü ben böyleyim. Benden seni incitmememi istedin ve bu aklımdan geçen en uzak şey. Seninle sevişmeyi düşünüyorum. Seninle yaşamayı düşünüyorum. Bu yüzden tüm bunlar hakkında dürüst olmalıyım. Anlaştık mı?"

Ava'nın kalbi küt küt atıyordu. Bu dürüstlük az önce ayak parmaklarını ayakkabılarının içinde kıvırmıştı. "Katılıyorum," dedi.

"Ailemden biri üniversiteye gitmek için biriktirdiğim tüm parayı çaldı - sekiz bin dolar - ve diğerleri bunu kimin yaptığını biliyordu ve onları korumak için yalan söylediler. Annem Birdie'yi okula götürmek için çıkmıştı. Eve döndüğünde ben gitmiş olana kadar ne olduğunu bilmiyordu. Onu arayıp orduya yeni katıldığımı söylediğimde, histerik bir halde bana bu konuda hiçbir şey bilmediğini ve ona hiçbir şey söylemediklerini söyledi. Birdie gittiğini biliyordu. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ve ona hiç söylemediler. Ben dönene kadar öğrenemedi ve hepsine çok kızgın."

Ava şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Baban bile biliyor muydu?"

Hunt başını salladı. "Bana olan oldu ve başka bir şey bulmamı söyledi. Ben de öyle yaptım." "Oh, Hunt. Aman Tanrım, çok üzgünüm. Böyle hissetmene şaşmamalı."

Omuz silkti. "Benim için eski bir haber. Ama önemli insanlardan sır saklamam."

Boğazının arkasında öyle bir ağrı başladı ki konuşursa ağlayacağından korktu ama sormak zorundaydı. "Ve ben önemli miyim?"

Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Beni o kadar çok korkutuyor ki. Ama bilmen gereken bir şey daha var, ondan sonra karar tamamen senin. Ben asla Blessings'de yaşamayacağım. Buradaki insanları seviyorum, tamam. Ama artık buraya ait değilim. Hayatım ve işim Houston'da ve şu anda beni burada tutan anneme verdiğim sözden başka bir şey yok... ve sana. Eğer gitmek istemiyorsan, o zaman asla kalmayacağımı bilmelisin."

Ava'nın gözlerinde yaşlar vardı ama onun elini sıkıyordu.

"Göbek adımı biliyor musun?"

Hunt kaşlarını çatı. "Uh... Sanırım bilmiyorum." Elini bıraktı ve ayağa kalktı.

"Bu Ruth... İncil'de Ruth da benzer bir kararla karşı karşıya kaldı ve cevabı şu oldu... 'Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim'. Benim cevabım da bu Hunt Knox. Gittiğinde, beni de yanında götür."

Saniyeler içinde kız onun kollarındaydı ve ardından çılgınlık başladı. Mutfak öpüşmek içindi.

Ayakkabılar koridorda çıktı.

Yatak odasına vardıklarında kıyafetlerini çıkarıyorlardı.

Kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir halde yatağa düştüler, Hunt'ın elleri saçlarına dolanmıştı ve onun kolları da beline kilitlenmişti. Ön sevişme yoktu, kulağına fısıldanan tatlı aşk sözleri yoktu, daha önce söylenmemiş hiçbir söz verilmemişti. Bir an sırt üstü yattı ve sonra adam onun içindeydi ve bundan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu. İsteseler bile durduramayacakları kadar güçlü, akıllara durgunluk veren bir kan akışından başka hiçbir şeyin. İsteseler bile.

Zaman durdu ve çılgınca soluk alıp vermelerden, boğuk inlemelerden, sonra duvara çarpıp parçalandıklarında ritmin değişmesinden, birbirlerinin kollarında yavaşça ayrı düşmelerinden başka bir şey yoktu.

Ardından gelen sessizlik neredeyse saygılıydı. Az önce olanlara eklenecek hiçbir şey yoktu.

Aşk kelimesinden başka söyleyecek bir şey yok.

Ve yaptılar da.

Ava'nın aşkı eski ve güçlüydü.

Hunt'inki yeni ve keskin.

Ama oradaydı... ve onlarındı.

Hunt yuvarlandı ve saate baktı.

Saat yediyi çoktan geçmişti. Onu terk etmek istemiyordu ama ikisinin de başkalarına karşı görevleri vardı. Yanındaki kadına bakmak için bir dirseğinin üzerinde yükseldi.

"Yapmak istediğim son şeyin seni terk etmek olduğunu bilmelisin, ama söz verdim ve birkaç saat önce evine girdiğimde gündemimde bu yoktu. Yine de zerre kadar üzgün değilim. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Önce beni sevdiğin için teşekkür ederim... ama ben çabuk okurum ve çabuk anlarım."

Ava ona doğru uzandı, yüzünü kavradı ve bakışlarındaki yoğunluğu araştırdı.

"Yarış falan yok. Mucizem için bu kadar bekledim ve oldu. Nedenlerini ya da zamanlamasını sorgulamayacağım. Ve ailenin geri kalanıyla olan arkadaşlığıma rağmen, senin yanıdayım."

Hunt onu son bir kez öptü, yataktan yuvarlandı ve sonra kıyafetlerini toplayıp giyinmeye başladı.

"Nerede olduğumu biliyorsun. Bana ihtiyacın olursa araman yeterli. Seni seviyorum, Ava." İç çekti. "Seni daha çok seviyorum."

Adam evin içinde yürürken, ceketini alırken ve sonra evden çıkarken ayak seslerini dinledi. Hâlâ masada duran yemek olmasaydı, yatakta kalmaya devam edecekti. Bunun yerine, gülümsemekten başka bir şey yapmadan kalktı, bir bornoz ve ev ayakkabıları giydi ve mutfağı temizlemeye gitti.

Bu, hayatında yediği en güzel tatlıydı.

* * *

Hiç uyuyamayacağını düşünmüştü ama rüyasında Hunt'ı görerek uykuya daldı ve alarmı çalana kadar uyudu. Gece boyunca yağmur durmuştu ama Ava işe vardığında her yerde su birikintileri vardı.

Market dışında şehir merkezinde trafik yavaştı. Crown'daki otopark, yeni bir yağmur başlamadan önce alışveriş yapan insanlarla doluydu.

Aynı zamanda Noel tatilinden sonra okula dönüşün ilk günüydü ve okul açıldığında kasabanın farklı bir ritmi vardı. Otobüsler çalışıyor, arabalardaki ebeveynler çocuklarını bırakıyor ve sokaklar okula yürüyerek giden diğer çocuklarla doluyordu.

Yeni bir dönem başlıyordu. Geçen yıl ne olduysa artık tarih olmuştu. Öğretmenler en iyisini umuyordu. Ebeveynler en iyisini umuyordu. Çocukların kendi gündemleri vardı ve bunların hiçbirisi yeni bir şeyler öğrenmeyi içermiyordu.

Blessings İlkokulu'na gelen son otobüs çocukları indiriyordu. Şoför, otobüsün ön tarafında oturan küçüklerin merdivenlerden inmesine yardımcı olabilmek için ilk inmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Bir başka öğretmen de ilkokulun merdivenlerinde durmuş, otobüs yolcularını izliyordu.

Yedi yaşındaki Davey Randolph yürüyüş yolunda koşarken başka bir öğrenci ona çarptı ve kitap çantasını düşürmesine neden oldu. Çanta yere düştüğünde içinden çıkan kâğıtlar okul bahçesine ve oradan da sokağa doğru savrulmaya başladı.

Davey nereye gittiğine bakmadan kâğıtların peşinden koşmaya başladı ve aniden okul bahçesini terk edip arabalara doğru koşmaya başladığında, öğretmen onun durmayı, bakmayı ve arabaları dinlemeyi hatırlamayacağını fark etti.

Koşmaya başlarken otobüs şoförüne Davey'i durdurması için bağırmaya başladı. Otobüs şoförü onu duydu ve tam Davey görüş alanından geçerken kafasını kaldırıp baktı.

"Dur, Davey, dur!" diye bağırdı, ama artık çok geçti.

Davey otobüsün arkası ile araba kuyruğu arasına dalmış ve hareket halindeki arabanın tam önüne koşmuştu.

Ani fren gıcirtısı, mide bulandırıcı gümbürtü ve ardından onlarca çocuğun çığlık ve ağlama sesleri havayı doldurdu. Yeni okul yılının ilk günü bir trajediyle başlıyordu.

* * *

Polis merkezindeki gündüz memuru Avery Ames, tüm devriye arabalarına çağrıyı gönderdi, bir ambulans gönderdi ve ardından kasabada her türlü siren çalmaya başladı. Hastanede yaklaşan acil durumdan haberdar oldular ve bir travma hastası için hazırlanmaya başladılar.

* * *

Hunt siren seslerini duyduğunda mutfakta kahvaltı ediyordu. Kaşlarını çatı. Ambulans ve polis hızla bir yere doğru gidiyordu. Kötü bir şey olmadığını umuyordu ve her ne ise Ava'nın da işin içinde olacağını biliyordu.

Dün gece bir hediye idi; yeni bir yaşam tarzının başlangıcı. Hayatında ilk kez aşık olmuştu, gerçekten aşık olmuştu. Bunun gerçekleşmesi için otuz üç yıl yaşaması ve onun yanında bir haftadan az bir süre geçirmesi gerekmişti. Bir zamanlar ailesine ait olduğu gibi yeniden birine ait olma düşüncesi inanılmaz bir hediye idi.

Şimdi siren sesleri ona muhtemelen başka bir yoğun günle karşı karşıya olduğunu söylüyordu. Ciddi bir şey olmadığını umdu, sonra mısır gevreğini bitirdi, kâseyi lavaboya koydu ve işinin başına döndü. Duvarlar kazınmış ve yama yapılarak boyaya hazır hale getirilmişti. Bugün yapılacak tek şey ahşapları kazımak ve çatlakları macunla doldurmaktı.

* * *

Ambulans acil servise vardığında hazır dılar.

Davey Randolph baygın ve kanlar içindeydi ve onu içeri aldıklarında çok küçük ve hareketsizdi. Bir

Serum çoktan takılmıştı ve sağlık görevlileri onu ilk bölmeye götürürken bekleyen travma ekibine değerli bilgiler veriyordu.

Ava görev başındaydı ve kısa süre sonra her şeyin ortasında, Dr. Quick yaraları değerlendirmeye başlarken çocuğun giysilerini kesmeye yardım ediyordu. Davey'nin başının arkasında büyük bir kesik vardı ve çok kanıyordu. Görünüşe göre en azından bir kolu ve belki de birkaç kaburgası kırılmıştı. Ancak Dr. Quick gözbebeğinin tepkisini kontrol etmek için bir göz kapağını kaldırdığında ve ardından diğer gözünü de kontrol ettiğinde odak noktası değişti.

"Gözbebekleri sabit ve genişlemiş," dedi. "Taşınabilir röntgeni hemen buraya getirin. Filme ihtiyacım var... baş, üst gövde ve pelvis."

Ava çocuğu tanıdı. Ailesini tanıyordu. Ama bunun önemli olmasına izin veremezdi. Blessings kadar büyük bir kasabada her hasta tanıdığı biriydi ve Davey Randolph'un hayatı onların işlerini yapmasına bağlıydı.

Testler ve röntgen sonuçları geldiğinde, yapabilecek donanımında olmadıkları bir ameliyata ihtiyacı olduğu acı bir şekilde anlaşıldı.

Dr. Quick yeni emirler vermeye başladı.

"Medi-Flight'ı ara. Buraya hemen bir helikopter gönderin. Onu Savannah'daki tıp merkezine götürmeliyiz. Ava, sen ve Rhonda hayati değerlerini izlemeye devam edin. Bir değişiklik olursa bana haber verin. Ailesiyle konuşmam gerek."

Her iki hemşire de doktorun emirlerine ve ellerindeki işe odaklanmış, bu çocuğun ölüme ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışıyorlardı. Davey'nin beynindeki ve karnındaki iç kanamayı ve bunu durduramazlarsa ne olacağını düşünmemeye çalışıyorlardı... eğer onu olması gereken yere götürmeden önce beyni çok fazla şişerse.

Birkaç dakika sonra bir hemşire koşarak geldi.

"Medi-Flight yolda. Tahmini varış süresi on altı dakika."

Bölüm 9

Boyd Winston on iki yıldır Medi-Flight için pilotluk yapıyordu. Yaptıkları her yolculuk, durumu kritik olan birini almak içindi ve bu yolculuk da bir istisna değildi. Uçaktaki sağlık görevlilerinin konuşmalarını duymuştu ve bu kez alacakları hastanın bir çocuk olduğunu biliyordu. Ama onun görevi oraya mümkün olduğunca çabuk ve güvenli bir şekilde varmak ve aynı şekilde geri dönmek, hastanın hayatta kalması için her türlü fırsata sahip olduğundan emin olmaktı.

Bu onun yeni yıldaki ilk seyahatiydi ve hastalarını gitmeleri gereken yere ulaştırmadan önce onları kaybederek yıla başlamak istemiyordu.

Yol boyunca Blessing'deki hastaneyle sürekli irtibat halindeydi ve dört dakika kala telsizle onlara haber verdi. Blessings'e daha önce de uçmuştu, bu yüzden nihayet küçük kasabanın üzerinden geçip yaklaşmakta olduğu helikopter pistine baktığında, görüşünün aniden bulanıklaşmasıyla şok oldu. Ardından göğsündeki kasların gerilmeye başladığını hissedince paniğe kapıldı. Soğuk terler dökmeye başladığında neler olduğunu anlamıştı ama bayılmadan önce aşağı inmesi gerekiyordu.

"Tanrım, bana yardım et," diye mırıldandı, sonra telsizle hastaneye haber verdi. "Geliyorum. Haberiniz olsun. Pilot tehlikede."

Arkasındaki sağlık görevlileri duyup ayağa fırladılar ve "Boyd! Boyd! Boyd! Neyin var?"

Boyd sadece başını salladı ve kalan tüm dikkatiyle helikopteri helikopter pistine indirdi, rotorların hızını kesti, sonra göğsünü tuttu ve bayıldı.

Dr. Quick çağırıyor duyduğunda olay yerindeydi.

"Başka bir pilotun buraya gelmesini bekleyemeyiz!" dedi. "Eğer şimdi harekete geçmezsem, bu çocuğun hiç şansı kalmayacak."

Ava onun kolunu tuttu. "Beklememize gerek yok! Burada, Blessings'te lisanslı bir helikopter pilotu var. Marjorie Knox'un en büyük oğlu ordu için helikopter uçurmuş ve Houston'da bir petrol şirketinde çalışıyor, petrol işçilerini açık denizdeki kulelere götürüp getiriyor. Bunu yapabilir!"

"O zaman ara onu!" Dr. Quick söyledi.

Ava telefonunu kaptığı gibi koridora koştu ve bir yandan da arıyordu. Telefon bir kez çaldı, sonra bir kez daha ve bir kez daha. Panik içindeydi, Hunt'ın sesini duyduğunda telesekretere düşmesinden korkuyordu.

"Hey, en sevdiğim kız nasıl?"

"Hunt, sana ihtiyacımız var! Küçük bir çocuğa araba çarptı ve onu acil ameliyat için Savannah'ya götürmemiz gerekiyor yoksa ölecek. Medi-Flight pilotu helikopteri indirdi ve sonra bayıldı. Kalp krizi olduğunu düşünüyoruz. Lütfen! Yardım edebilir misiniz? Buraya başka bir pilot getirecek vaktimiz yok ve bu ameliyatı yapacak donanımımız da yok."

Hunt, "Bana üç dakika verin," dedi ve bağlantıyı kesti.

Yaptığı işi bırakıp evden koşarak çıktı, Harley'ine atladı ve saniyeler içinde caddeye çıktı; hastaneye koşuyordu, daha çabuk varmak için trafikten kaçınmak amacıyla arka sokakları kullanıyordu.

Ava geri koştu. "Geliyor!"

Dr. Quick başıyla onayladı ama Davey'nin yaşamsal belirtileri eskisi kadar güçlü değildi ve endişeliydi. Pilotun bilinci yerinde değildi ve onu tekerlekli sandalyeyle koridordan geçirdiklerinde kül rengi olmuştu.

Davey'nin ailesi sinir krizleri geçiriyordu ve Hunt Harley'e bindiğinde sağlık görevlileri denenmemiş bir pilotu kullanmanın yasallığı hakkında tartışıyorlardı.

Kimliğini ve pilot lisansını gösterdi.

"Onu yükleyin. Ben havada koordinatları alacağım," dedi ve böylece onun bunu yapabileceğine dair endişeleri sona erdi.

Hunt Ava'ya bir kez baktı ve sonra helikopter pistine koşup helikoptere tırmandı, onlar çocuğu yüklerken hızla gösterge paneline alışmaya çalıştı. Bir sağlık görevlisi omzuna dokundu.

"Ben Rolly. Gitmeye hazırız."

Hunt motor devrini arttırmaya başladı. Pervaneler gittikçe daha hızlı dönüyordu. Helikopter havalanırken hastane personeli hastaneye doğru koşmaya başladı.

Ava kalbi çarparak izledi ve sonra gittiler. "İyi karar

Ava," dedi Dr. Quick.

Ava'nın midesi düğümlenmişti ama ilgilenmeleri gereken başka bir hasta daha vardı, bu yüzden bilinci kapalı pilotu değerlendirmek için aceleyle travma bölümüne gittiler.

Bu arada Hunt telsizle Medi-Flight'a ve Savannah'daki hastaneye ulaşarak meydana gelen acil durumu anlattı ve varış noktasının koordinatlarını istedi.

* * *

Blessings'ten Savannah'ya uçuş kısa sürdü ama yine de herkes için tüyler ürperticiydi.

Hunt arkasındaki sağlık ekibinin varış noktalarındaki doktorla sürekli iletişim halinde olduğunu duyabiliyordu ve çocuğun krizde olduğunu biliyordu ama bunu düşünemezdi. Onun işi onları oraya götürmekti. Gerisi onların omuzlarında ve Tanrı'nın ellerindeydi.

Savannah'yı görmeden önce on beş dakikadan biraz fazla havalanmışlardı. Hastaneye telsizle üç dakika uzaklıkta olduklarını bildirdikten sonra yoluna devam etti.

Birkaç dakika sonra Rolly arkasından geldi ve işaret etti.

Rolly hastanenin çatısındaki helikopter pistini göstererek, "Gideceğimiz yer burası," dedi.

Hunt, "Gözümün önünde," dedi ve birkaç dakika içinde helikopteri hiç sallanmadan yere indirdi. "Protokolünüz nedir?"

Rolly, "Hastayı ve sağlık çizelgesini bekleyen ekibe aktarıyoruz ve üsse dönüyoruz," dedi.

Hunt onlara başıyla onay verdi ve ardından bölmenin kapısının açılmasını izledi. İki ekip üyesi dışarı fırladı ve ikisi sedyeyi sabitlemeye yardım etmek için içeride kaldı.

Hastane ekibi koşarak geldi, yaralı çocuğu bilgi ve istatistiklerinin yer aldığı bir çizelgeyle birlikte bir sedyeye yükledi ve ardından çocuğu hastaneye, ardından da doğrudan ameliyata alarak zamana karşı kendi yarışlarına başladılar.

Hunt telsizle Medi-Flight'a hastanın teslim edildiğini bildirdi ve uçuş ekibi tekrar içeri girer girmez üsse doğru yola çıktı.

Acil durumun yarattığı endişe geçmişti. Hastaneden üslerine olan yolculuk hava yoluyla on dakikadan az sürdü ve bu kez indiklerinde Hunt gücü kapattı. Sağlık ekibi hasta bölümünü temizlemiş ve bir sonraki sefer için hazırlamıştı. Kapı geri kayınca, dışarı çıkmaya başladılar.

"İşte patron," dedi Rolly, bir ofis binasının yanında bekleyen adamı göstererek. "Benimle gel, Hunt. Seni eve götürmenin bir yolunu bulacağız."

Hunt onları ofise kadar takip etti ve hemen müdür Niles Morehead ile tanıştırıldı. "Hunt, bu patronumuz Niles Morehead. Niles, bu Hunt Knox, bize yardım eden adam ve O iyi bir pilot," dedi Rolly.

Niles Hunt'ın elini sıktı. "Devreye girdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Dr. Quick bizi Blessings Hastanesi'nden aradı ve senin hakkında bilgi verdi. Hemşirelerinden birinin sizi tanıdığını ve tavsiye ettiğini söyledi. Demek ordu için helikopter uçuruyordun, öyle mi?"

"Evet, efendim," dedi Hunt. "Ve hâlâ bir petrol şirketi için uçuyorum." "Boyd nasıl? Haber alan var mı?" Rolly sordu.

"Kalp krizi geçirdi," dedi Niles. "Gidip onu almamız gerekip gerekmediğini görmek için bekliyoruz."

"Beklememin sakıncası var mı?" Hunt öyle dedi. "Eğer geri dönersen, otostop çekerek eve gitmek isterim. Aksi takdirde, beni alması için birini aramam ya da Blessings'e dönmek için kiralık bir arabaya otostop çekmem gerekecek."

"Sorun değil," dedi Niles. "Ofisin içinde oturun. Kahve var. Keyfinize bakın." Hunt içeri girdi, bir fincan kahve aldı ve beklemek için eski bir deri koltuğa yerleşti.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Bir Medi-Flight ekibi otoyoldaki bir kazadan yaralıları almak için yola çıktı. Telefon tekrar çaldığında Hunt hâlâ bekleme odasındaydı. Birkaç dakika sonra Niles ofisten çıktı.

"Aracınızı aldınız. Boyd'u almaya gidiyoruz. Şu anda onu stabilize ediyorlar. Conrad adında başka bir pilot helikopteri uçuşa hazır hale getiriyor. Rolly'yi aradım. Seni helikoptere götürmek için geliyor. Conrad neler olduğunu biliyor. Bize yardım ettiğiniz için tekrar teşekkürler, sizinle

tanışmak güzeldi."

"Elbette," dedi Hunt ve ofisten dışarı çıktı. Rolly'nin ofise doğru koştuğunu gördü ve onu karşılamaya gitti.

Rolly nefes nefese ama gülümseyerek geldi. "Beni takip et Hunt," dedi ve onu helikopterin ısınmakta olduğu asfalta doğru götürdü.

Rotorlar çoktan dönmeye başlamıştı ve Rolly pilotun arkasından yaklaşıp koluna dokunarak gürültü seviyesinin üzerinde duyulacak şekilde bağırdığında acil yardım ekibi yükleniyordu.

"Conrad... bu Hunt Knox, Boyd'un helikopterini getiren pilot." Conrad

Hunt'a başparmağıyla onay verdi ve binmesini işaret etti.

Hunt başıyla onayladı ve helikopterin göbeğine tırmandı.

Birlikte uçtuğu ekip çoktan içeri girmiş, malzemeleri kontrol ediyor ve kalkışı bekliyordu. Conrad içeri girdi ve Rolly arkalarından kapıyı kapattı.

Hunt selamlarını kabul etti ama onlar havalanmadan önce oturacak ve kemerlerini bağlayacak zamanı ancak bulabilmişti. Yolculuk garip bir şekilde sessizdi. Yolculuğun hepsi için stresli geçeceğini biliyordu çünkü bu kez alacakları hasta aynı zamanda bir arkadaşındı.

Umarım Boyd kalp krizini atlatır ve daha uzun yıllar yaşar, ancak bu durum onu tekrar pilot olarak çalışmaktan alıkoyacaktı. Sonra Savannah'ya uçurduğu küçük çocuk için sessizce dua etti ve uçuşa hazırlandı.

* * *

Dr. Quick ve acil servis personeli, Medi-Flight'ın sadece iki dakika uzaklıkta olduğu haberini aldıklarında Boyd'u nakil için hazırlıyorlardı. Hastabakıcılar oradaydı ve hastalarını helikopter pistine taşımaya hazırdılar.

"Her şey için teşekkürler Doktor," dedi Boyd.

Dr. Quick onun kolunu sıvazladı. "Tabii ki. Yaptığımız şey bu. Aracınız burada ve sizi ona götürecek görevliler de burada. İyi yolculuklar," dedi.

Helikopter yere indi ve kapılar geri döndüğünde ilk inen Hunt oldu. Hastaneye doğru yürümeye başladı ve Ava'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Kollarını açtı, onu adımlarının ortasında yakaladı ve yakınında tuttu.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" deyip duruyordu. "Ameliyata aldıklarında Davey'nin durumunun hâlâ stabil olduğunu öğrendik. İhtiyacı olan şans buydu ve siz ona bu şansını verdiniz!"

"Kendini küçümsüyorsun," dedi Hunt. "Beni düşünen sendin. Olağanüstü bir şey yapmadım. Sadece bir helikopter uçurdum... her zaman yaptığım gibi. Küçük adama bir şans veren sizlersiniz."

"Birkaç dakikalığına içeri gelebilir misiniz? Dr. Quick sizinle tanışmak ve size bizzat teşekkür etmek istedi."

"Evet, elbette," dedi Hunt ve onu acil servise geri götürürken elinden tuttu. "Millet! Bu Hunt Knox, Davey'i Savannah'ya getiren pilot," dedi Ava.

Hunt daha "merhaba" bile diyemeden, hepsi de onunla konuşmak isteyen personelin akınına uğradı.

Bir hademeyi okula birlikte gittiği biri olarak tanıdı ve hademelerden biri çocukluğundan bir komşusuydu. Ve sonra herkes onunla konuşuyor, bakımına yardım ettiklerini söylüyordu.

ve pilotun yerine geçtiği için ona teşekkür etti.

Sonra Dr. Quick muayene odasından çıktı ve doğruca Hunt'ın yanına gitti. Tanıtımı Ava yaptı. "Dr. Quick, bu Hunt Knox. Hunt, bu Dr. Quick, acil servis doktorumuz."

"Sizinle tanışmak bir zevk efendim. Adım attığınız için teşekkür ederim," dedi Quick.

Hunt omuz silkti. "Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi ve doktorun elini sıktı. "Herkesle tanıştığımı memnun oldum... ama burası yoğun bir yer gibi görünüyor. Görünüşe göre benim burayı boşaltmam gerekiyor, böylece siz de işinizin başına dönebilirsiniz."

"Hemen döneceğim. Onu dışarı çıkaracağım," dedi Ava ve Hunt'ı binadan çıkarıp Harley'ine geri götürdü. "Sonra görüşür müyüz?"

"Buna emin olabilirsin," dedi Hunt, sonra bir kolunu onun beline doladı, onu kendine çekti ve öptü. "Bu senin için eskimiş olmalı. Şimdiye kadar tüm ilişkimiz yemek yemek, yemeğe gitmek ya da sevişmekten ibaretti. Ama Houston'a döndüğümüzde sana göstermek için sabırsızlandığım binlerce şey var."

Ava bir elini yanağına doğru kaydırıldı.

"Hunt, unutuyorsun. Benim gözümde biz sadece aşık olmuş eski dostlarız. Sen de dahil olmak üzere ailenle yaptığım her türlü şeye dair anılarım var. O zamanlar yemeklerimin yarısını seninle yedim. Hâlâ bunu yapıyor olmamız her şeyi doğru kılıyor. Ve işin iyi tarafı, sonunda bana aşık oldun. Tek istediğim buydu. İkimizin de sorumlulukları var. Eğer boş zamanımız bir akşam yemeği etrafında dönüyorsa, beni de say."

Elini tuttu, onu öne doğru çekti ve tekrar öptü.

"Kendini sayılmış say. Ya evinize yemek getiririm ya da sizi alırım ve burada bir yerde yeriz. Sana yemek getirmemi ister misin, yoksa dışarıda mı yiyelim? Evim çok dağınık."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Yemek ve seninle sevişmek," dedi.

Yüksek sesle güldü, sonra kollarını onun boynuna doladı. "O

zaman önce dışarıda yesek iyi olur," dedi.

Sırıttı. "Seni altıda alayım mı?"

Başını salladı. "İşe dönmem gerekiyor. Sonra görüşürüz." Harley'i çalıştırdı ve uzaklaştı.

* * *

Kilisedeki arkadaşlarından Lilah koşarak yanına geldiğinde Emma Crown'da alışveriş yapıyordu.

"Tanrım, Tanrım, Emma! Kardeşin Randolph ailesi için ne büyük bir mucizeydi. Onunla gurur duyuyor olmalısın!"

Emma kaşlarını çatı. "Hangi kardeşten bahsediyorsun ve Randolph'lara ne oldu?" Lilah'nın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Duymadınız mı? Yedi yaşındaki küçük Davey'e bir araba çarpmış.

ilkokulun önündeki araba!"

"Olamaz! Siren seslerini duydum ama ne olduğunu anlayamadım," dedi Emma.

"Çok kötü yaralandığını söylediler. Onu Savannah'daki tıp merkezine götürmesi için Medi-Flight'ı aradılar ama helikopteri kullanan pilot buraya indikten hemen sonra kalp krizi geçirdi. Davey'i götürememiş ve çocuğun durumu o kadar kritikmiş ki başka bir helikopteri bekleyecek zamanları olmamış. Sonra Ava Ridley onlara Hunt'tan bahsetmiş, onlar da onu aramışlar. Helikopteri Savannah'ya geri uçurdu ve küçük çocuğun hayatını kurtarmaya yardım etti!"

Emma'nın nutku tutulmuştu. Hunt'ın helikopter uçurabildiğini bilmek bir şeydi, ama onun bu yeteneğini tanıdığı birini kurtarmak için kullandığını duymak alçakgönüllülüktü.

"Bu çok iyi. Gerçekten iyi. Onlara yardım edebilmesine sevindim," dedi

Emma. Lilah başıyla onayladı. "Hunt'ı gördüğünde hepimizin onunla gurur duyduğumuzu söyle." Emma boğazındaki yumruyu yutkundu. "Evet, evet, bunu yapacağım."

Alışverişinin geri kalanını aceleyle tamamladı, sonra da eve giderken yol boyunca ağladı çünkü Hunt'ı görüp ona sarılamazdı... ya da onu övemezdi. Onunla yüzleşemiyordu çünkü sır ve yalan hâlâ aralarında idi.

* * *

Patronu Dub Truesdale ofisinin kapısında durduğunda Birdie işteydi. "Hey, Birdie...

Kardeşin Hunt'a söyle bugün iyi iş çıkardı!"

Birdie göndermekte olduğu faturalardan başını kaldırıp gülümsedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah Medi-Flight pilotunun yerine geçti. Pilot iniş yaptı, sonra da kalp krizi geçirdi. Ava Ridley onlara Hunt'tan bahsetmiş ve o da gelip küçük bir çocuğu acil ameliyat için Savannah'daki tıp merkezine uçurmuş," dedi Dub.

Birdie'nin nefesi kesildi. "Ne oldu? Bu ne zaman oldu? Hangi küçük çocuk? Neden buralarda her şeyi en son ben biliyorum?"

Dub ona duyduklarını anlatmaya devam etti ve hikayesini Hunt'ı överek bitirdi. "Bunu yapabilen bir kardeşe sahip olduğun için gerçekten gurur duyuyor olmalısın," diye ekledi.

Başını salladı ama şimdi helikopterin gelip gittiğini hatırlıyordu ve az önce bir başkasının gelip gittiğini duymuştu ve tüm bu süre boyunca Hunt'ın bunların hiçbirine karıştığından haberi yoktu. Hunt'ın dönüp dönmediğini merak etti ve ona bir mesaj gönderdi.

Sabahki uçuşunu yeni duydum. Seninle gurur duyuyorum, Hunt.

Gönder'e bastı, sonra işe dönmeden önce mini buzdolabından bir kutu kola almak için kalktı.

* * *

Herkes ılgınca Davey Randolph'un hayatını kurtarmaya çalışırken, Richard Borden

ona çarpan arabayı kullanan kişi yıkılmıştı. Tek düşündüğü, eğer arabayı kenara çekmeseydi -eğer o da herkes gibi sıranın kendisine gelmesini bekleseydi- Davey'nin sınıfta olacağı ve yeni döneme alışmaya çalışacağıydı.

Şef Pittman, Borden'a hepsi de itaatsizlik ve güvenli olmayan sürüşle ilgili olmak üzere birkaç ceza vermiş ve Davey Randolph'un hayatta kalmaması halinde, kasıtsız adam öldürme de dahil olmak üzere başka suçlamaların da eklenebileceği uyarısında bulunmuştu.

Richard Borden o kadar perişandı ki arabasına geri binmeyi reddetti. Şef Pittman arabayı eve götürmesi için bir çekici çağırdı ve ardından Borden'ın eşini arayarak kocasını almasını istedi.

Borden ailesi içindeki kargaşa Randolph ailesiyle aynı seviyedeydi. Her ikisi de Davey'nin hayatta kalması için umutsuzca dua ediyordu. Kurtulamazsa ikisi de sonsuza dek değişecekti.

* * *

Hunt günün kahramanı olduğunda Junior Knox hâlâ uyuyordu. Nihayet uyandığında öğleden sonra olmuştu. Kendine kahve yaptı ve televizyona bakarak hayatını düşünmeye başladı. Geleceği yoktu. Hiçbir planı yoktu. O sadece buradaydı, yer kaplıyordu.

Daha sonra, işsizlik parasının gelip gelmediğini görmek için bankasını kontrol etti. Çok uzun sürmeyecekti, bu da kendine başka bir iş bulması gerektiği anlamına geliyordu. Ama şimdilik idare ediyordu. Hesabında artı bakiye olduğunu fark edince arabasına benzin almak için oradan ayrıldı.

Benzin istasyonundaki pompalara yanaştı ve banka kartıyla dışarı çıktı. Blue Ivy'deki içki arkadaşlarından biri durup indiği sırada kartını pompaya okuttu.

"Hey, Junior... Hunt bu sabah iyi bir iş çıkardı, değil mi?" Junior kaşlarını çatı. "Bilmem ki. Ne yaptı ki?"

"Bir çocuğu ameliyat için Savannah'ya uçurdu ve hayatını kurtardı." "Bunu neden yapsın ki?" Junior sordu.

"Medi-Flight pilotu iniş sırasında kalp krizi geçirdi ve birisi Hunt'ı aradı. Onun böyle şeyler yapabildiğini bilmiyordum."

"Evet... Ordudaydı. Bu gerçekten önemli bir şey," dedi Junior.

Arkadaşı başını salladı, sonra ellerini ceplerine soktu ve deposunun dolmasını beklerken arabasına yaslandı. Hunt hakkında konuşmaya çalışıyordu ama Junior cevap vermiyordu. Pompa nihayet çalıştığında Junior arabasına bindi ve doğruca annelerinin eski evine gitti.

Hem Harley hem de siyah pikap oradaydı ve bir tesisatçı da oradaydı. Junior içeri girip yardım edecek cesareti kendinde bulmayı diledi ama kardeşinin gözlerinin içine bakamadı.

* * *

Hunt günün geri kalanında evde çalıştı ama odaklanması zordu. Acil durumun adrenalin patlamasını hissetti ve sonra bir helikoptere geri dönmek onu tekrar havada olmaya özlem duymasına neden oldu. Ava'yla birlikte olmayı da düşünüp duruyordu, bu da dikkatini dağıtıyordu.

Çocukların eski yatak odasında ve mobilyaların yerini değiştirerek döşemede gevşek tahta ya da ahşap çürümesi olup olmadığını kontrol ediyordu. Parke kötü durumdaydı ama zımparalanıp yeniden döşenebileceğini düşünüyordu.

Boyacıları hazırlamak için duvarları kazırken resimleri indirmiş ve yatağın üzerine atmıştı. Ama mobilyaları yerine yerleştirirken, bir tanesi yataktan kaymış. Kayınca da çerçeve kırılmış, baskı ve karton destek parçası içinde kalmış.

"Kahretsin," diye mırıldandı Hunt, ama parçaları toplamak için eğildiğinde bir kâğıt parçası düştü.

Bir okul defterinden koparılmış ve ikiye katlanmış çizgili bir kâğıttı. Merak edip kağıdı açtı ve okudu.

Marjorie ve Birdie Knox'un hayatları üzerine yemin ederim ki Hunt'ın parasının neden alındığını asla söylemeyeceğim.

İmzaladım:

Parnell Knox

Emma Knox

Parnell Knox,

Jr. Raymond

Knox

Hunt şoktaydı. Babasının el yazısının yanı sıra erkek ve kız kardeşlerinin el yazılarını da tanıdı. Her ne olduysa, babası bunu yazmış ve onlara imzalatmıştı.

Bu ona zaten bildiğinden fazlasını anlatmıyordu ama babasının onlara anneleri ve kız kardeşlerinin hayatları üzerine yemin ettirecek kadar ileri gitmesi şok ediciydi.

Hunt kâğıdı tekrar katlayıp cüzdanına koydu, sonra da kırık parçaları toplayıp çöpe taşıdı.

Ama babasının onlara bunu yaptırmayı uygun gördüğü gerçeğini bir türlü unutamıyordu. Annesi artık yoktu ve Birdie bunların hiçbirinden haberdar değildi. Diğerleri de konuşmuyordu. Bu bitmek bilmeyen bir kâbustu.

Ava'yı almaya gitme vakti geldiğinde rahatlamıştı. Güneş ufka doğru batarken Hunt gibi o da bu günden yorulmuş görünüyordu.

Arabayı onun garaj yoluna çekti ve o daha arabadan inmeden, yüzünde bir gülümsemeyle, koyu renk saçları attığı her adımda sallanarak evinden çıktı.

Kamyona tırmanırken "Merhaba!" dedi.

Hunt sırtıttı. "Sana da merhaba güzel kız. İyi bir gün geçirmiş olmalısın."

"Pek sayılmaz ama bitti. Günümün en güzel kısmı sensin ve daha yeni başlıyor."

Eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Hunt inledi, başının arkasını kavradı ve sırtını öpmek için onu kendine çekti.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin... ve sana," dedi, sonra kamyoneti çalıştırdı ve geri geri çıktı. "Bu akşam ne yapmak istersin, tatlım?"

"Hava biraz serin ama Dairy Freeze'den bir şeyler alıp parka yemeğe gidelim. Sadece temiz havaya ve sana ihtiyacım var," dedi Ava.

Hunt iç çekti. "Mükemmel. Uçuşu saymazsak, ben de tuhaf bir gün geçirdim ve sen benim mutluluk mihenk taşımsın."

Ava'nın gözleri aniden doldu. "Oh, Hunt. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey olabilir."

"Bana zaman ver. Daha iyisini yapabilirim," dedi Hunt ve sonra anın ciddiyetini ortadan kaldırmak için göz kırptı.

Ava gözyaşlarının arasından güldü. "O zaman beni besle. Açlıktan ölüyorum."

"Broyles Dairy Freeze, işte geliyoruz," dedi Hunt. "Burger mi, acılı sosis mi?"

"Chili dog ve patates kızartması lütfen," dedi Ava.

Hunt, "Sevgilim için her şeyi yaparım," dedi.

Yirmi dakika sonra parktaydılar, piknik masalarından birine oturmuşlar, ketçap ve patates kızartması paylaşırken Houston'dan ve onun işinde neler yaptığından bahsediyorlardı. Bir süre sonra Ava konuşmayı değiştirdi.

"Size kimse söyledi mi bilmiyorum ama Davey Randolph'un ameliyatı başarılı geçti. Şu anda yoğun bakım ünitesinde ve durumu kritik ama stabil."

Hunt, "Bu gerçekten iyi bir haber," dedi.

Başını salladı. "Her tasarruf iyi bir gündür. Annemle babam yarın bir ara eve gelecekler," diye ekledi. "Onlara annen yüzünden geri döndüğünü söyledim ama henüz bizden bahsetmedim."

"Blessings'ten ayrılırsan üzülürler mi?" diye sordu.

Ava gülümsedi. "Üzgün değiller. İkimiz adına da çok sevinecekler. Annem seni sevdiğimi hep biliyordu. Eskilerin dediği gibi, ikimiz de bunun boşuna olduğunu düşünüyorduk. Annemi tanıyorum, Houston'da yaşamamızı bir artı olarak görecektik, onlara ziyaret edecekleri başka bir yer daha verecek."

Hunt geleceğinin yolunda gittiğini hissediyordu. Ava'yı sevmek, sürgün yıllarını en muhteşem şekilde sona erdiriyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu çöplerini atarken. Ava salıncakları işaret etti.

"Eski günlerin hatırına, ben küçükken yaptığın gibi beni salıncakta iter misin?" Hunt onu bir ayı gibi kucakladı ve yanaklarının kendi yanaklarına değdiğini hissetti.

"Onur duyarım," dedi ve sonra kız kollarından kurtulup koşmaya başlayınca güldü. Adam ona yetiştiğinde, kız salıncaktaydı, uzun bacakları sarkmış, bekliyordu.

Arkasına geçip onu hızlıca itti ve kız geri sallandığında daha sert itti, sonra tekrar ve tekrar, kız salıncakta arkasına yaslanana kadar, siyah saçları arkasından uçuşarak güldü.

Hunt gözleri yaşararak izledi, kalbi ona duyduğu sevgiyle öylesine doluydu ki nefes almakta zorlanıyordu.

Bölüm 10

Richard Borden teselli edilemez durumdaydı. Yaptığı şeyi düzeltmek için söylenecek hiçbir şey yoktu. Yıllardır bankada çalışıyordu ama bugün bankaya gitmemişti. Ağlamasını durduramıyordu ve midesi o kadar bulanıyordu ki bayılacakmış gibi hissetmeden ayakta duramıyordu. Olayın olduğu andan itibaren dua etmeyi bırakmamıştı ve eğer o küçük çocuk ölürse bir daha nasıl nefes alacağını bilmiyordu.

Richard'ın cep telefonu çaldığında saat 17:00'ye yaklaşıyordu. Arayanın Şef Pittman olduğunu fark ettiğinde kalbi neredeyse duracaktı. Cevap verirken sesi titriyordu.

"Bu Richard."

"Richard. Ben Şef Pittman. Randolph ailesi aradı ve Davey'nin ameliyatının bittiğini ve başarılı geçtiğini size bildirmemi istedi. Hâlâ yoğun bakımda ve durumu kritik ama prognozu iyi. Sizin hatalı olduğunuzu biliyorlar ama çocuklarının sokağa kaçtığını da biliyorlar. Çok cömert davranıyorlar ve umarım size haber verme niyetlerini takdir edersiniz."

Richard başını eğdi ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim, bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Bir daha direksiyon başına geçebileceğimi sanmıyorum ama o çocuk iyileşip uzun ve mutlu bir hayat yaşadığı sürece bunun bir önemi yok."

"Anlaşıldı," dedi Lon. "İyi geceler." "Size de, Şef. Tekrar teşekkür ederim."

Richard telefonu kapattıktan sonra ailesine dualarının kabul edildiğini söylemeye gitti.

* * *

Richard Borden iyi haberler alırken, Dan Amos da pek de iyi olmayan bir haber almak üzereydi.

Ofisinde faturaları kaydediyor, kira ödemelerini giriyor ve Alice'in akşam yemeği için yaptığı tüm güzel şeyleri kokluyordu ki koridordan gelen ayak seslerini duydu. Alice'in yemeğin hazır olduğunu söylemeye geldiğini sandı ama gelenler oğlu Charlie ve ailenin tazısı Booger'dı.

Booger, Dan'ın oturduğu yere doğru ilerledi ve Dan, Booger'ın başını kaşımak için yaptığı işi bıraktı.

"Hey, Booger... Hey, Charlie."

"Baba, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Dan, Alice'le evlendiklerinden beri Charlie'nin boyunun ne kadar uzadığını düşünerek başını salladı ve masasının ucundaki sandalyeyi işaret etti.

"Kesinlikle. Aklında ne var, dostum?"

Charlie kapıyı arkasından kapattı ve Booger bacaklarının arasına oturmak için hareket ettiğinde uzanıp yaşlı tazıyı okşadı.

Dan kaşlarını çattı. Sorunu olan birini tanıyamayacak kadar uzun süredir avukatlık yapıyordu ve Charlie başını kaldırıp baktığında Dan haklı olduğunu anladı.

"Charlie...oğlum...sorun ne?"

"Birinin yanlış bir şey yapacağını bilseydin... kötü bir şey... söyler miydin?" "Evet," dedi Dan.

"Arkadaşım sayılsalar bile mi?" Charlie sordu.

Dan bir an tereddüt etti. "Uh... şimdi sana bir şey sormam gerekiyor."

"Tamam," dedi Charlie.

"Arkadaşlarının hepsi kötü şeyler, yanlış şeyler yapan türden insanlar mı?" Dan sordu.

Charlie kaşlarını çattı. "Şey, hayır! Tabii ki hayır!"

"Yanlış bir şey yapacak olan bu arkadaşlarınıza hayranlık duyuyor musunuz? Onlar gibi mi olmak istiyorsun?" Dan sordu.

Charlie birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra içini çekti. "Hayır...hayır, istemiyorum."

"O zaman burada neyi kaçırıyorum? Eğer bir suç işleneceğini biliyorsanız ve hiçbir şey söylemiyorsanız, suça yardım ediyorsunuz demektir. Ve eğer bu suçun işlenmesi sırasında masum insanlar yaralanır ya da ölürse, bundan kısmen siz de sorumlu olursunuz. Bu sizin için bir şeyi daha açık hale getiriyor mu?" Dan sordu.

Charlie keskin bir nefes aldı. "Crown'da Booger için köpek maması alıyordum ve iki adamın Bay Phillips'i soymak ve bu gece kapıyı kilitletiğinde arabasını çalmak hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

Dan kaşlarını çattı. "İsimleri?"

Charlie iç çekti. "Teddy ve Brian Hollis."

"Mülklerimizden birini kiralayan Hollis ailesi mi?"

Charlie başıyla onayladı.

"Kahretsin," dedi Dan. "Onlara kulak misafiri olduğunu biliyorlar mı?" Charlie başını salladı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet, efendim," dedi Charlie.

"Bu konuda kimseye bir şey söyleme. Şef Pittman'ı arayacağım. Eğer gelirlerse onları karşılamaya hazır olacaktır, gelmezlerse de daha iyi olur," dedi Dan ve ayağa kalktı. Charlie ayağa kalktığı anda

Dan ona sarıldı. "Doğru olanı yaptın, Charlie. Seninle gurur duyuyorum."

Charlie de ona sarıldı. "Sağ ol baba. Korkmuştum. Bu konuda ne yapacağımı bilemedim."

"Bir erkek olduğunda, bir erkeğin yüklerini taşıyacaksın. Ama şimdilik, böyle şeyler ebeveynler içindir. Git annene yemekte yardım et. Ben de birazdan geleceğim."

Charlie başını salladı ve ofisten çıktı ama Dan çoktan telefona sarılmış, karakolu arıyordu.

* * *

Lon Pittman bilgisayarını kapatıp eve gitmeye hazırlanırken telefonu çaldı. Saate baktı, sonra içini çekti ve telefona uzandı.

"Blessings PD."

"Şef, ben Dan Amos. Size bir şey söylemem gerekiyor," dedi Dan ve ardından Charlie'nin kendisine anlattığı hikâyeyi tekrarlamaya başladı.

Lon'un düşünceleri hızla akıyordu. Saat beşi biraz geçiyordu ama eczane altı buçuğa kadar kapanmıyordu.

"Uyardığın için teşekkürler," dedi Lon. "Hollis kardeşler ortaya çıkarsa, onları bekliyor olacağız."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, isimsiz bir ihbar aldınız. Charlie'nin muhbir olarak adlandırıldığı için tehlikeye atılmasını istemiyorum," diye ekledi Dan.

"Anlaşıldı," dedi Lon ve bağlantıyı kesip koridora yöneldi. Gece sevk memuru Larry Bemis çoktan görevinin başındaydı.

"Hey, Şef, bu gece eve mi gidiyorsun?" Larry sordu.

"Henüz değil," dedi Lon. "Olası bir soygunla ilgili bir ihbar aldık. Telsizden bir şey yayılmasını istemiyorum. Görevdeki iki memura telsizle haber verin ve benimle en kısa zamanda merkezdeki otoparkta buluşmalarını söyleyin."

Larry, "Evet, efendim," dedi ve Lon binanın arka tarafından çıkarken çağrıyı göndermeye başladı.

Lon arabasına biner binmez eczaneyi aradı ve eczanenin sahibi Phil Phillips telefonu açtı.

"Phillips Eczanesi."

"Phil, bu Şef Pittman. Beni dikkatle dinlemen istiyorum," dedi ve ardından kendisine anlatılan hikâyeyi aktardı.

Phil dehşete düşmüştü. "Ne yapmalıyım?"

"Birazdan orada olacağım, her zamanki gibi devam edin. Memurlarımdan biri beni bırakacak, böylece polis arabası görünmeyecek. Ben hep içeride sizinle olacağım."

"Tamam. Kapalı tabelasını asmam ve LilyAnn ile son müşterileri buradan çıkarmam gerekiyor. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Bunu erken yapmayın. Normal rutininize devam edin ama onlara hiçbir şey söylemeyin. Sadece müşteri olarak geliyorum."

"Olur," dedi Phil.

İki devriye arabası da karakolun arkasına yanaştığında, Lon onları karşılamak için arabadan indi. "Neler oluyor, Şef?" Ralph Herman inerken sordu.

"Bu akşam eczanede olası bir soygunla ilgili bir ihbar aldık. Bazı gençler Phil'i soymayı ve o kapıyı kilitlerken arabasını çalmayı planlıyor. Hollis kardeşleri tanıyor musunuz?"

"Sarı saçlı, uzun boylu, sıska çocuklar mı?" Ralph sordu.

"Evet," dedi Lon. "Arayacağımız kişiler bunlar." "Onları gördüğümüzde tanıyoruz," dedi ikisi de.

"Güzel," dedi Lon. "Ralph, şimdi beni eczaneye bırakmanı istiyorum. Ben içeri giriyorum, sen de arabayla uzaklaş. İkiniz de sokağa göz kulak olun, çünkü arabasına binmek için ayrıldığında onu aşağı indirmeyi planlıyorlar. Ama dışarı çıkan Phil olmayacak. Ben olacağım. Eğer ara sokağa girdiklerini görürseniz, bırakın girsinler. Sadece bana destek ol."

"Evet, efendim," dediler.

Lon arabaya bindi ve Ralph doğruca eczaneye gidip onu bıraktı. Lon içeri girdi ve geçerken LilyAnn'a el salladı. "Phil'le konuşmak için geri dönüyorum," dedi. LilyAnn başını salladı ve müşterileri kontrol etmeye devam etti.

Phil başını kaldırıp bir müşterinin reçetesini doldurmaya devam etti ama kır saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı ve yüz ifadesi biraz şaşkıındı. Müşteri ön tarafa geçer geçmez Phil eczane bölümünden çıktı.

"Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti," diye mırıldandı.

Lon onun sırtını çabucak sıvazladı. "Merak etme. Bunu halledeceğiz. Saat neredeyse altı oldu. Genelde altı buçukta kapatırsınız, değil mi?"

Phil başını salladı.

"O zaman rutinini değiştirme. Bir süre gözlerden uzak kalmam ve insanların beni içeri girerken gördüklerini unutmalarını sağlamam gerekiyor. Ofisine girsem olur mu?"

"Evet, evet, şu koridorun sonunda," dedi Phil.

"Kapanış saati geldiğinde herkesi mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkarın. LilyAnn'e kasayı sayacağını ve onu eve göndereceğini söyle. Onunla kapıya kadar yürü, arkasından kilitle ve her zaman yaptığın gibi ışıkları kapatmaya başla. Farklı bir şey yapmayın."

"Evet, evet, tamam," dedi Phil.

Lon, Phil'in ofisine gitti, memurlarıyla görüştü ve Hollis'lerin hareket halinde olduğunu görürlerse kendisine haber vermelerini söyledi, ardından Mercy'ye bir mesaj göndererek eve geç geleceğini söyledi.

Altıdan yaklaşık yirmi dakika sonra Lon'un cep telefonuna Şerif Yardımcısı Ralph'ten bir mesaj geldi.

Hollis kardeşler eczaneden bir blok ötede. Ara sokakta ilerliyorlar. Birinin beyzbol sopası var.

Lon cevap verdi.

Yakında kapanacak. Seni görmelerine izin verme.

Lon, Phil'in LilyAnn ile konuştuğunu duyabiliyordu, sonra Phil onu kapıya doğru götürürken ayak seslerini duydu.

O gider gitmez Phil kapıyı kilitledi ve ışıkları kapatarak dükkânın içinde yürümeye başladı.

Lon şimdi koridordaydı, hâlâ gözden uzak duruyordu.

"Şimdi git şapkanı ve paltonu al ve bana getir," dedi Lon.

Phil eşyalarını çalışanların dinlenme odasından aldı ve kahverengi fötr şapkası ve kahverengi deri ceketiyle dışarı çıktı.

Lon taktı. "Bir banka mevduat çantasına ve arabanın anahtarlarına ihtiyacım var. Sonra ofisine git ve orada kal. Eğer silah sesi duyarsan, masanın arkasında yere yat."

Phil, Lon'a boş çantasını ve anahtarlarını uzatırken elleri titriyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı ve ofisine girdi. Yapacak bir şeyler bulmak için gecenin parasını saymaya başladı ama kalbi çarpıyordu ve korkudan midesi bulanıyordu.

Lon tabancasını kılıfından çıkarıp boş banka çantasının arkasına sakladı ve sanki her şeyin kilitli olduğundan emin olmak istercesine koridorlardan yavaşça mağazanın önüne doğru yürümeye başladı. Arkasını dönüp mağazanın arka tarafına doğru ilerlemeden önce kilitli olduğundan emin olmak için ön kapıyı tıkırdattı.

* * *

Teddy ve Brian Hollis ikizdi ve Blessings Lisesi'nin son sınıf öğrencisiydiler. Teknik olarak geçen yıl mezun olmaları gerekiyordu, ancak devamsızlıklar ve kötü notlar yüzünden mezun olamadılar ve hala başarısız oldukları iki dersi geçmeye çalışıyorlardı.

Şükran Günü'nden hemen sonra on dokuz yaşına girmişlerdi ve hâlâ aileleriyle birlikte evde yaşıyor olsalar da kendilerini yetişkin olarak görüyorlardı. Hayatlarına devam etmek için işe ve diplomaya ihtiyaçları vardı ama ikisi de yoktu.

Noel tatili sırasında Teddy'nin aklına yine de evi terk etme fikri geldi. Yine başarısız olacağını zaten biliyordu ve okul onları bu yaşta üçüncü bir deneme için içeri almazdı. Diploma alabilmeleri için artık yetişkinlerle birlikte GED dersleri almaları gerekecekti.

Eczacıyı soymayı düşünen de Teddy'ydi, çünkü onun rutini çok iyi biliniyordu.

Bay Phillips her akşam kolunun altında bir banka mevduat çantasıyla eczanenin arka kapısından çıkıyor, sonra arabasına binip uzaklaşıyordu. Onun bu değişmez rutini planlarının en önemli parçasıydı.

Kimliklerini tespit edememesi için kılık değiştirmeyi planlamışlardı ve biri Phillips'i bulana kadar çoktan gitmiş olacaktı. Arabaya sadece şehirden çıkmak için ihtiyaçları vardı ve Savannah'ya vardıktan sonra arabadan kurtulmayı planlıyorlardı. Gece depozitosundan aldıkları para da başka bir yerde işe başlamaları için başlangıç parası olacaktı.

Herhangi bir silaha erişimleri yoktu, ki bu herkes için büyük bir şanstı. Tek sahip oldukları Brian'ın Küçükler Ligi'nden kalma beyzbol sopasıydı. Planları akşam yemeğinden sonra gitmekti.

Babaları akşam haberlerini izlerken uyuyakalacak, anneleri de mutfağı temizleyecekti. En kısa sürede

senaryo oynamaya başladı, odalarına doğru yöneldiler.

Çoktan toparlanmışlardı, bu yüzden çantalarını ve Brian'ın sopasını yatak odalarının penceresinden dışarı attılar, sonra da dışarı tırmandılar. Eşyalarını hızla omuzlayıp arka bahçeden ara sokağa çıktılar ve kasabaya doğru yola koyuldular.

Çorap şapkalarını keserek kar maskesi yapıyorlardı ve doğru zaman geldiğinde bunları yüzlerine indirip saldırıyorlardı. Giderken konuşuyorlardı, Blessings'ten kaçma hevesleri, kaçmak için yapmaları gereken eylemi gölgede bırakıyordu. Verdikleri zarardan ve işlemeyi planladıkları suçtan habersiz görünüyorlardı.

"Saat altıyı geçti bile. Acele etmeliyiz," dedi Teddy ve çantasını diğer omzuna kaydırды.

Brian da aynısını yaptı ve sonra adımlarını uzattılar. Beş dakikadan az bir süre kala eczanenin arka tarafındaki sokağa vardılar ve arabanın hâlâ orada olduğunu görünce çok geç kalmadıkları için rahat bir nefes aldılar. Arabanın kapılarını denediler ama kilitliydi, bu yüzden çantalarını çöp konteynerinin arkasına bıraktılar, sonra yanına çömelip maskelerini yüzlerine indirdiler ve beklemek için yerleştiler.

Hava çoktan karamıştı ve gece yaklaşıyordu.

Bir an çöpün etrafında sinsice dolaşan bir kediye kovmaya çalıştılar ve sonra aniden arka kapı açıldı. Tanıdık şapka ve paltoyu bir an için gördüler ve gerildiler.

Teddy, "Bekle, bekle," diye fısıldadı ve Phillips arabaya yaklaşır yaklaşmaz, sopasını kaldırıp sallamaya hazır bir şekilde çöp kutusunun arkasından fırladı.

Bay Phillips aniden döndü ve elindeki silahı gördüklerinde ikizler donup kaldılar. Ve sonra yüzünü gördüler. Phillips değildi. Şef Pittman'dı ve bağıırıyordu.

"Yere yatın! Önce karın üstü yere yatın ve ellerinizi başınızın arkasında kenetleyin."

Brian koşmaya başlamıştı ki, aniden her iki yönden de ışıkları yanıp sönen ve sirenleri çalan devriye arabaları sokağa doğru gelmeye başladı. Dönüp şaşkınlıkla kardeşine baktı ve sonra dizlerinin üzerine çöküp ellerini başının arkasında kenetledi.

Teddy Hollis şoktaydı.

"Nasıl bildin? Nasıl bildin?" diye sorup duruyordu.

"Bırak o sopayı, sonra arkanı dön ve yere yat!" Lon bağırdı ve silahını doğrudan Teddy'nin göğsüne doğrulttu.

Teddy namluya baktı ve hayatının bundan sonraki birkaç saniyesinin yapacağı seçime bağlı olduğunu biliyordu. Bir adamı soymaya çalışarak zaten kötü bir karar vermişti ve bunun için ölmeye degecek gibi görünmüyordu.

Sopayı bıraktı ve yere yığıldı. İlk kelepçenin bileğine dolandığını hissettiğinde ellerini başının arkasına koyuyordu. Karnının üzerine çökmüş ve sessiz duran Brian'a baktı.

Şef maskeleri çıkardığında Teddy inledi. Hapse gireceklerdi.

Memurlar çocukları yükleyip kayıt altına alınmak üzere karakola götürdükten sonra Lon geri döndü

İçeride.

"Phil! Phil! Phil! Artık dışarı çıkmak güvenli." Phil rahatlamış ama sarsılmış bir halde dışarı çıktı. "Silahlı mıydılar?"

"Beyzbol sopasıyla," dedi Lon. Şapkasını ve ceketini çıkarmaya başladı, sonra eczacıya banka çantasını uzattı. "Gece depozitosu için paranızı saydırdınız mı?"

Phil başını salladı.

"Poşetleyin. Bankaya kadar sizinle geleceğim, sonra eve dönerken beni istasyona bırakırsın, tamam mı?"

"Teşekkürler, Şef. Siz haber vermeseydiniz bu gece başıma ne gelirdi bilmiyorum."

"Ama öyleydik. Ve güvendesiniz. Şimdi burayı kilitleyelim."

Birkaç dakika sonra Phil bankanın arabaya servis bölümüne girdi, çantasını gece emanetine bıraktı ve ardından Lon'u karakola götürdü.

"Tekrar teşekkürler, Şef," dedi Phil.

"Sadece işimizi yapıyoruz," dedi Lon. "Yarın görüşürüz. Biraz dinlenmeye çalış," diye ekledi ve arabadan inip içeri girdi.

Hollis kardeşler tutuklanmış ve birbirlerinin karşısındaki hücrelere konulmuşlardı.

Brian yüzü duvara dönük bir şekilde karyolasında yatıyordu ve hâlâ tek kelime etmemişti. Teddy solgun ve sarsılmıştı ama şef içeri girene kadar sessiz kaldı.

Ayağa kalktı. "Ailemizi aradın mı?"

"Tam da bunu yapmak üzereydim," dedi Lon. "Bana numaralarını vermek ister misin?" "Hayır," dedi Teddy.

Brian arkasını döndü. "Bakacağım. Babamın telefonu." Numarayı verdi, sonra da, "Bize ne olacak?" diye sordu.

Şef, "Silahla saldırıya teşebbüs, soyguna teşebbüs ve araba hırsızlığına teşebbüsle suçlanacaksınız," dedi.

"Kimseye vurmadık. Hiçbir şey çalmadık. Araba da almadık," diye savundu Teddy.

Lon, "İşini bitirmeden seni suçüstü yakalamış olmamız sana bir avantaj sağlamıyor," dedi.

"Avukat tutacak paramız yok," dedi Teddy.

Lon içini çekti. "Memurlarım size haklarınızı okurken dikkat ettiniz mi?"

Teddy omuz silkti. "Sanırım."

"Eğer avukat tutacak paranız yoksa, sizin için bir avukat atanacağını söylediklerini duydunuz. Sıkı durun çocuklar. Yapmam gereken bazı görüşmeler var."

Hapishaneden çıktı ve doğruca ofisine gitti.

* * *

Donna Hollis büyük bir kalbi olan küçük bir kadındı. Kırklı yaşlarının başındaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Doğduğu günden beri hayatı zor geçmişti. Ama Arnold Hollis'e aşık olmak onun için bir lütuftu. Onu seviyordu ve çocuklarını da her şeyiyle seviyordu.

Oğlanlar Arnold gibi uzun boyluydu ama sarı saçlarını ondan almışlardı ve ergenlikten çıkma yolunda tökezliyor gibi görünseler de başaracaklarına inanıyordu. Akşam yemeğinden sonra temizlik yapıyordu ve bulaşıkları yıkamayı bitirdiğinde kocasının horlamasını duyabiliyordu. Çöpü onun taşımasını istiyor ama onu uyandırmaktan nefret ediyordu. Bütün gün yem dükkanında çuvalları yükleyip boşaltıyor ve eve her zaman çok yorgun geliyordu. Eğer bir müşterinin satın aldıklarını araçlarına yüklemiyorsa, teslimat kamyonlarını boşaltıyor ya da yem paletlerini taşıyan forklifti sürüyordu.

Arnold'un telefonunun çaldığını duyduğunda bulaşık bezini kapatıyordu, sonra cevap vermeden önce homurdandığını duydu. En azından şimdi uyanıktı. Ne de olsa çöpü dışarı taşıyabilirdi. Onun haykırışını duydu ve sonra mutfığa doğru koşmaya başladı. Koşarak içeri girdiğinde yüzündeki ifade dehşet içindeydi.

"Arnie! Neyin var?"

"Şef aradı! Bizim çocuklar hapiste!"

Donna çığlık attı. "Hayır, hayır! Odalarındalar! Bu bir hata olmalı!"

Sonra koşarak eve girdi ve onların odasına girdi. Oda boştu, pencere açıktı ve hafif esintide sallanan perdeler onların yokluğunu şok edici bir şekilde gösteriyordu.

"Gitmişler! Aman Tanrım! Ne yapmışlar?" Donna feryat etti.

Arnold kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Bay Phillips'i soymak için yola çıktılar. Silah olarak bir beyzbol sopası kullanmışlar ve arabasını çalmaya niyetlenmişler. Polis bunun olabileceğine dair isimsiz bir ihbar almış, bu yüzden onları bekliyorlarmış."

Donna nefesini tuttu, sonra sendeleyerek yatağa doğru yürüdü ama başaramadı. Baygınlık geçirerek yere düştü.

"Aman Tanrım!" Arnold ağladı ve sonra onun yanında dizlerinin üzerine çökerek yanağını okşamaya başladı. "Tatlım... uyan! Uyan!"

Birkaç dakika sonra Donna kendine gelmeye başladı. Gözlerini açtı, kocasının yüzündeki ifadeyi gördü ve inledi.

"Bu gerçek mi? Gerçekten oluyor mu?" diye sordu.

"Bu gerçek. Hapishaneye gitmemiz gerekiyor," dedi ve onun kalkmasına yardım etti.

Donna sendeleyerek ayağa kalktı, sonra birkaç dakika durup düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Pencereyi kapat, Arnie. Ev terliklerimi giyemem. Ayakkabılarımı değiştirmem gerek."

Bölüm 11

Teddy ve Brian hapishanenin dışındaki koridorda anne babalarının seslerini duydular. "Bu babam!" Teddy söyledi.

Brian ayağa kalktı. "Annemi duydum. Biz kötü bir şey yaptık. Beni hapiste görmesini istemiyorum." Teddy, "Bunun için çok geç," diye mırıldandı.

"Üzgün değil misin?" Brian sordu.

Teddy midesine kadar korkmuştu ama bunu itiraf etmeyecekti. "Evet. Ama şimdi geri alamayız, değil mi?"

Sonra kapı açıldı. Şef Pittman ve ardından ebeveynleri içeri girdi.

Donna Hollis onları görünce tökezledi. "Aman Tanrım!"

Arnold onu sabitlemek için dirseğinden tuttu. "Sakin ol şekerim," dedi.

"Sana birkaç dakika vereceğim ama seni onlarla yalnız bırakamam," dedi Şef Pittman.

Brian, "Anne, özür dilerim," dedi ve ağlamaya başladı.

Teddy, arabası ve parası için Bay Phillips'i alaşağı etmeye hazır bir şekilde saklandıkları zamanki gibi kendini hâlâ güçlü hissetmek istiyordu. Ama meydan okuyacak cesareti yoktu. Ve babasının yüzündeki ifade kalbini acıttı.

"Bay Phillips'e beyzbol sopasıyla saldırdığınızı söylediler. Niyetinizin onu yere sermek, parasını ve arabasını çalmak olduğunu söylediler. Bu doğru mu?" Arnold sordu.

"Ama Bay Phillips değildi. Şef yaptı," dedi Teddy. "Bu bir tuzaktı. Bizi pusuya yatmış bekliyorlardı!"

Donna oğlunun meydan okuması karşısında dehşete düşmüştü. Bu onu öfkелendirdi ve şoku atlatmak için ihtiyacı olan şey öfkeydi. Kocasının kolundan kurtuldu ve hücrelerinin arasındaki koridora doğru yürüdü. Ufacık tefecikti ama öfkesi çok büyüktü. Her ikisine de işaret ederken elleri titriyordu.

"Oh... Bay Phillips'i beklerken kurduğunuz tuzaktan mı bahsediyorsunuz? Beyzbol sopasıyla kafasına vuracağınız zaman mı? Parasını ve arabasını çalacağınız zaman mı? Onu da mı öldürmek niyetindeydiniz?"

Brian feryat etti. "Hayır, anne, hayır!"

"Ama yapabiliirdin," diye bağırdı Donna. "Kafa yaralanması ölümcül bir yaralanmadır. Yani

saldırı teşebbüsü,

İkiniz de yetişkin olduğunuzu iddia ederken, okulda yine başarısız olmak için bulduğunuz çözümler soygun ve araba hırsızlığı mı?" Brian tökezleyerek karyolasına döndü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Arnold şaşkınlıkla başını sallayarak diğer oğluna doğru yürüdü.

"Fakir olduğumuz için kendine acıyordun. Ama hiç iş bulmayı teklif etmedin. Sadece sahip olmadıklarınızdan şikayet ettiniz. Sizi kilisede yetiştirdik. Hayatınızın her günü sizi sevdik. Bildiğimiz her şekilde size destek olduk ve siz okula devamsızlığınızı ot içerek ve sözde arkadaşlarınızla içki içerek çözmeyi seçtiniz. Mezun bile olamadın ve neden üzüldüğümüzü merak ederken ikinci şansını da mahvediyordun." Arnold derin ve titrek bir nefes aldı. "Siz ikinizin asla böyle bir şey yapmayacağınıza dair hayatım üzerine bahse girerdim... ve ben ölürdüm, değil mi?"

Teddy ürperdi. Eğer babası kızgın ve bağırıyor olsaydı, umursamaz tavrını sürdürebilirdi. Ama karşısında duran bu kırık adam kalbini acıtıyordu.

"Özür dilerim baba. Bir hataydı."

Donna araya girdi. "Hayır, efendim, Theodore Hollis! Siz bir hata yapmadınız. Hata kazara olan bir şeydir. Bunun her parçasını planladınız. Siz ikiniz bir adama saldırmanın, onu soymanın ve arabasını çalmanın iyi olacağına karar verdiniz. İkiniz de beni iğrendiriyorsunuz."

"Özür dilerim anne. Seni seviyorum," dedi

Teddy. "Sana inanmıyorum," dedi Donna.

Brian, "Ben de seni seviyorum anne,"

dedi. Donna ikisine de ters ters baktı.

"Sevgi babanla beni hiçbir yere götürmez. Siz ikiniz cezanızı çekerken, babanız ve ben arkadaşımız olan insanların yargılamaları ve onaylamamalarıyla yüzleşmek zorunda kalacağız. Kesinlikle kötü ebeveynler olduğumuza ve suç davranışlarınızın sebebinin biz olduğumuza karar verecekler. Senin sözde aşkın bize bunu yaptı... Kalbimi kırdığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum, ikinizi de ya da dönüştüğünüz şeyi sevmediğimden başka."

Sonra arkasını döndü ve Arnold'u arkasında bırakarak tek başına dışarı çıktı.

Arnold'un gözleri akmayan yaşlarla doldu. "Annen haklı. Muhtemelen Blessings'ten ayrılacağız. Günlerimin geri kalanını insanların bana iki oğlumun da hapiste olduğunu hatırlatarak geçirmek istediğimi sanmıyorum. Çok ama çok kötü bir şey yaptınız ve ben ikinizden de utanıyorum."

Brian çığlık attı. "Ama baba... eğer hareket edersen... dışarı çıktığımızda seni nasıl bulacağız?"

"Nerede olduğumuz neden umurunda olsun ki?" Arnold sordu. "İkiniz de zaten bizi terk ediyordunuz."

Dışarı çıktı, oğulları ne tür bir ceza alırsa alsın, dışarı çıktıklarında daha kötü olacaklarını biliyordu. Ölmemişlerdi ama çoktan kaybolmuşlardı.

* * *

Dan, Charlie'nin kendisine anlattıkları hakkında Alice'le konuşmamıştı çünkü şefe bildirdiklerinin

gerçekten yaşanıp yaşanmadığını bilmiyordu. Ama yemek sırasında siren seslerini duyduklarında,
bu onu

Charlie Dan'e baktığında tek yapabildiği omuz silkmek oldu.

Alice aralarındaki etkileşimi fark etmiş ve sormaya başlamıştı ki Dan önce ona, sonra Patty'ye baktı ve başını salladı.

Başını salladı ve mutfağı temizledikleri sırada Dan'in telefonu çaldı. "Ben Şef Pittman," dedi Dan. "Buna bakmam gerek."

İşte o zaman Alice'in kaşları çatıldı. "Tamam Dan... Neler olduğunu bilmem gerek."

"Bir saniye tatlım. Bu telefonun muhtemelen ikimiz için de cevapları olacak" dedi ve ardından telefonu açtı. "Alo, ben Dan."

"Merhaba Dan. Ben Lon. Bahşışının işe yaradığını bilmeni istedim." "Gerçekten mi? Ciddi misin sen? Gerçekten yaptılar mı?" Dan sordu.

"Denediler. Oğlunuz Bay Phillips'i kurtardı. Elllerinde beyzbol sopasıyla onu bekliyorlardı ama biz onlara bir oyun oynadık. Phillips yerine beni yakaladılar."

"Aman Tanrım," dedi Dan. "Hayal bile edemiyorum. Onu dövecekler miydi?"

"Muhtemelen onu bayıltmayı planlamıştı ama kafasına top sopasıyla vurmak ölümcül olabilir. Her neyse, Charlie'ye teşekkür et. Ve bizi kimin ihbar ettiğini kimsenin bilmeyeceğini anladığından emin ol."

"Onlara ne olacak?" Dan sordu.

"Biraz hapis yatacaklar. Ne kadar ya da nerede yatacaklarını söyleyemem ama ikisi de on dokuz yaşında, yani ıslahevi için çok büyükler."

"Bu şekilde ortaya çıkmaları çok kötü," dedi Dan. "Aile benden kiracı. Gerçekten iyi bir çift."

"Evet, dehşete düştüler, aşağılandılar ve çocuklarına çok kızdılar. Neyse... eve gitmeden önce size haber vereyim dedim."

"Teşekkürler, Lon," dedi Dan ve bağlantıyı kesti, sonra Alice'e Charlie'nin ona gelişinden ikizlerin planlarını gerçekleştirdiklerini doğrulayan az önceki telefon görüşmesine kadar olan her şeyi anlatmaya başladı.

Alice afallamıştı. "Oh, Dan... Ya Charlie onları duymamış olsaydı?"

Dan, "Ya Charlie bunu kimseye söylemeseydi?" diye sordu. "Hayatının geri kalanında kendini suçlu hissedecekti, özellikle de Bay Phillips yaralanmış ya da ölmüş olsaydı."

Alice iki elini kalbinin üzerine koyarak gözyaşları içinde gülümsedi.

"Dönüştüğü adamla gurur duyuyorum... ama buna şaşırmadım. Sen hayatımıza girmeden çok önce de Patty ve benimle ilgilenmeye çalışıyordu. İyi bir kalbi ve omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Ve sen... Sen onun iyi ve düzgün bir adam olmanın ne demek olduğuna dair ihtiyaç duyduğu örneksin. Seni çok seviyorum ve hayatımızda olduğun için çok minnettarım."

Dan onu kollarına aldı.

"Beni sevdiğiniz için hepinize minnettar olan benim. Bana sunduğunuz şeye ihtiyacım vardı... bir aileye... ve sevginize," dedi Dan ve ona sarıldı.

"Gidip Charlie'ye söyleyelim," dedi Alice.

Dan başını salladı. "Patty bilmediği sürece sorun yok. Charlie'nin isimsiz bir ihbarcı olduğunu kimsenin bilmemesi şart."

Alice, "O odasında yatmaya hazırlanmadan önce bir saat televizyon izliyor ve Charlie de Booger'la dışarıda," dedi.

"O zaman dışarı çıkıyoruz," dedi Dan.

Charlie'yi karanlıkta oturmuş, Booger'ın çevrede gezinmeyi bitirmesini beklerken buldular. Bu köpeğin gece ritüeliydi.

Charlie arka kapının açıldığını duyunca arkasını döndü.

"Hey, baba... Anne... Booger'a bak. Devriye geziyor." "O

iyi bir bekçi köpeği," dedi Dan.

Alice Charlie'nin yanına oturdu ve ona sarıldı.

"Doğru olanı yaptın," dedi.

Charlie Dan'e baktı.

"Evet, ona söyledim," dedi Dan. "Karı koca arasında asla sır olmaz... ve o senin annen. Seninle onun arasında asla sır olmaz."

Charlie başını salladı, sonra da ona sarıldı. "Özür dilerim anne. Seni dışarıda bırakmak istememiştim."

"Hayır, hayır, sen doğru olanı yaptın," dedi Alice. "Ama bana her zaman her şeyi anlatabilirsin. Sonra ikimiz de gidip Dan'i buluruz, değil mi?"

Dan sırtıttı. "Her zaman. Oh... ve Şef Pittman sana teşekkür etmek istiyor, Charlie, her ne kadar dosyaya isimsiz bir ihbar olarak kaydedilecek olsa da."

Charlie sesini fısıltıya kadar alçalttı.

"Yani gerçekten yaptılar mı?"

"Denediler. Polis onları suçüstü yakaladı. Şu anda hapisteler."

Charlie birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra başını kaldırıp

baktı. "Onlara ne olacak?"

Dan omuz silkti. "Şef Pittman bunun mahkemeye bağlı olduğunu söyledi ama bir süre hapis yatacaklarına inanıyor. Soyguna teşebbüs, araba hırsızlığı ve saldırı."

"Bu kadar aptalca bir şey yaptıklarına inanamıyorum," dedi Charlie.

"Hepsi onların suçu," dedi Alice. "Sadece Bay Phillips'in gerçek kurban olduğunu ve siz olmasaydınız bu gece hayatta bile olmayabileceğini unutmayın."

Booger havladı.

Charlie ayağa kalktı.

"Biliyorum anne. Anlıyorum. Teşekkürler baba. Şimdi gidip Booger'ı getirsem iyi olacak, yoksa ortalığı karıştıracak."

Charlie'nin verandadan atlayıp karanlığa doğru koşmasını izlerken Dan kolunu Alice'e doladı.

"Gerçekten çok iyi bir oğlun var, aşkım."

Alice ona doğru eğildi. "Var... ve evet, öyle."

* * *

Gece Hunt ve Ava'yı parktan evine geri götürdü ve sevişmenin tutkusu yorganın altındaki vücut ısılarını yumuşattıktan sonra Hunt onu kollarının arasına aldı ve uyumasını izledi. Saçları yüzüne ipek gibi geliyordu ve nefes alış verişinin ritmi kalbinin atışıyla eşleşiyordu.

Bunca yıl boyunca kendini yalnız biri olarak görmüştü. Bazen kendi kendine bunun sebebinin ailesinin aniden dağılması ve kendisinin dışlanması olduğunu söylüyordu. Diğer zamanlarda ise bunun suçunu savaşa atıyor, savaşın onu onarılamayacak kadar hissizleştirdiğini söylüyordu.

Sonra eve geldi ve annesinin yatağının yanında duran siyah saçlı hemşire onu hem şaşırtmış hem de meraklandırmıştı. Şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordu. Annesi kollarında hafifçe kıpırdanıp içini çektiğinde, yorganı sırtına kadar çekti ve çenesini başının tepesine dayadı.

Yüce Tanrım... Hunt babasının sevgi dolu bir adam olduğunu hiç düşünmemişti ama bulduğu kâğıdı bir türlü atlatamıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama sonuç da dahil olmak üzere her şeyi babası kontrol etmiş gibi hissediyordu.

"Seni seviyorum Ava. Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı Hunt ve sonra gözlerini kapatıp uyudu.

* * *

Arnie ve Donna Hollis uyuyamadılar.

Donna gözlerini her kapadığında oğullarını parmaklıklar ardında görüyordu.

Arnie gözlerini tavana dikmiş, midesi bulanmış bir halde yatıyor ve çocukların küçüklüğünü düşünerek onu bu gelecekte haberdar edecek işaretleri kaçırıp kaçırmadığını hatırlamaya çalışıyordu.

Teddy'nin her zaman her konuda yalan söyleme eğiliminde olduğunu hatırlıyordu. Önemli olmayan şeyler hakkında bile. Brian da takipçisiydi.

Arnie'nin gözünün kenarından bir damla yaş yuvarlandı ve yanağından aşağı süzüldü. Oğulları kendilerini yabancı gibi hissediyordu.

-Canavarlar. Katlanılması zor bir şeydi.

Donna'nın tekrar ağladığını duydu ve omzunu okşadı.

"Ben de ağlardım ama zaten midem bulanıyor. İstirabımı artırmaya gerek yok."

"Biz neyi yanlış yaptık?" Donna feryat etti.

"Biz yanlış bir şey yapmadık. Onlar yaptı. Ve işin acı gerçeği de bu. Onlar sevildiler. Asla istismar edilmediler. Sadece doğru olanı yapmaya çalışmayı bıraktılar ve bunun olacağını nasıl tahmin ettiğimi söyleyemem."

"Bu onların mahvoluşu olacak," dedi Donna ve onun kollarına yuvarlanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Bu neden oluyor?"

Arnie onun omzunu okşamaya devam etti. "Keşke bilseydim ama

bilmiyorum." "Eve gitmek istiyorum," dedi Donna.

Arnie kaşlarını çatı. "Batı Virginia'ya geri dönmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet. Kız kardeşim Joy sürekli yazıyor ve bana annemin eski evinin boş olduğunu hatırlatıyor. Orada bedavaya yaşayabiliriz."

"Ama ben ne yapardım?" Arnold sordu.

"Neredeyse sosyal güvenlikle yararlanacak kadar yaşlısın ve şimdilik demiryollarından emekli maaşın var. Bir yerde garsonluk yapabilirim. Kira ödemeyiz. İyi geçiniriz."

Arnold birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra ona sarıldı.

"Eğer istediğin buysa, yapacağımız şey bu. Yarın yem dükkanına haber vereceğim. Bir U-Haul kamyon kiralayıp arabamızı çekebiliriz. Çocuklara nereye gittiğimizi söylemek ister misin?"

"Nerede olduğumuzu bilecekler. Şu anda onları doğurduğum için çok üzgünüm," dedi Donna ve sonra yeniden hıçkırıklara boğuldu.

* * *

Hollis ailesinin gözyaşları içindeki tek üyeleri Arnold ve Donna değildi. Teddy battaniyesinin altında top gibi yuvarlanmıştı, gözyaşlarını kimse görmesin diye yüzü duvara dönüktü, Brian ise sırt üstü yatmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Hapishanede ışıklar asla kapatılmıyordu, karyolalar evlerindeki sıcak, yumuşak şilteler değildi ve üzerlerini örtmek için kullandıkları battaniyeler cızırtılıydı ve annelerinin yıkamada kullandığı leylak kokulu yumuşatıcı yerine dezenfektan kokuyordu.

Durumlarının gerçekliği yüzlerine sertçe vurmuştu. Onlar suçluydu. Hapisteydiler ve muhtemelen hapse gireceklerdi. Bu şimdiye kadar yaptıkları en kötü şeydi ve bundan geri dönüş yoktu. "Özür dilerim" demek yetmiyordu. Zaten on dokuz yaşındayken ve yaptıkları şey yasalara aykırıyken olmazdı.

Brian karyolasında doğruldu ve koridorun karşısındaki Teddy'nin yattığı yere baktı. "Teddy, uyanık mısın? Korkuyorum," dedi Brian.

"Kapa çeneni, Brian. Kapa çeneni ve uzan."

"Ama bize ne olacak?" Brian söyledi.

"Bilmiyorum. Sanırım hapishanedeki insanlara ne oluyorsa o oluyor."

Brian'ın sesi titriyordu. "Gerçekten annemle babamın bize nereye gittiklerini söylemeden taşınacaklarını mı düşünüyorsun?"

Teddy iç çekti. "Neden umursuyorsun ki? Onlardan kaçıyorduk, unuttun mu?"

"Ama onlar annem ve babam!" Brian söyledi.

Teddy, "Eğer giderlerse Beytullahim'e geri dönecekler,"

dedi. "Öyle mi düşünüyorsun?" Brian sordu.

"Biliyorum," dedi Teddy. "Şimdi kapa çeneni. Sadece uyumak istiyorum."

Brian orada bir dakika oturduktan sonra battaniyeyle gözlerini sildi ve tekrar uzandı. Hapishane. Büyük olasılıkla hapishaneye gidiyorlardı. Orada ölüp ölmeyeceğini merak etti. Hapishanede ölen insanlar olduğunu duymuştu. Orada öldürülenleri. Dayak yiyenler. Ne kadar çok düşünürse, ölmek

o kadar çok

en adil çıkış yolu. Ama bunu ona başkasının yapması gerekecekti çünkü bunu kendine yaparsa annesinin kalbi kırılacaktı. Ve zaten onu bir ömür boyu yetecek kadar incitmişti. Bunu da yapamazdı. Ona göre, başlarına gelenler kendi kontrolleri dışındaydı ve sonuçlarını hak etmişlerdi.

* * *

Sabah olmuştu.

Hunt, Ava'nın yatağında yalnız uyandı, sonra duşun aktığını duydu ve saate baktı. Eğer ona katılırsa, işe geç kalmasına neden olacaktı. Gelmezse, hasta insanlar acı çekerdi. Yani istediği şey ile gerçekleştirmesi gereken şey farklı şeylerdi.

Kalkıp giyindi ve Ava dışarı çıktığında yatağı hazırlıyordu. Yalınayaktı ve saçları hâlâ nemliydi ama önlüğünü çoktan giymişti ve onun ne yaptığını görünce gülümsedi.

"Vay canına... patron gibi sevişiyor ve yatak da mı yapıyorsun?"

Hunt sırtarak yatak örtüsünü yastıkların üzerine çekip hızlıca sıkıştırdıktan sonra onu kollarına aldı.

"Askerlik hayatımdan geriye kalanlar bunlar. Temiz ve düzenli." Sonra onun kulağının altındaki noktaya sokuldu. "Ve seni mutlu eden her ne yaparsam benim için mutluluktur. Bir patron gibi, ha?"

Ava yüzünü kavradı ve onu öptü.

"Yapmak istediğim son şey gitmek ama işe gitmem gerek."

Hunt başını salladı. "Biliyorum şekerim. Bu yüzden giyindim... böylece ikimiz de oyalanmak istemeyecektik.

Kendine iyi bak. Seni seviyorum. İhtiyacın olursa beni ara."

"Sen de dikkatli ol," dedi Ava. "Evde çalışırken kaza olmasın."

"Peki, hanımefendi," dedi ve ceketini kapıldığı gibi gitti.

Ayakkabılarını giymek için oturdu, sonra eşyalarını topladı, kendine bir fincan kahve doldurdu ve çıkarken kapıyı kilitledi.

Yaklaşık iki saat sonra Ava bir mesaj aldı. Ailesi nihayet evdeydi ve onu akşam yemeğine davet ediyorlardı. Mesaja cevap verdi ve Hunt'ı da getireceği için akşam yemeği için fazladan bir yer ayarlamalarını söyledi. Sonra Hunt'a mesaj atarak ailesinin evde olduğunu ve onu bu akşam evlerinde yemeğe götüreceğini söyledi.

Tesisatçı Danny Wilson mesajı aldığı anda banyodaydı ve Hunt da mutfakta çalışıyordu. Ona bir başparmak emojisi gönderdi ve ardından çiçekçiyi arayarak Ava için saat 15:00'ten önce hastaneye teslim edilmek üzere gül sipariş etti.

Telefonu cebine geri koyarken hâlâ gülümsüyordu ki Danny seslendi, "Hey Hunt. Gelip şuna bir bakmalısın."

Hunt içini çekti ve evin arka tarafına yöneldi.

Ama her gün bir ilerlemeydi ve ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyiydi.

Karen ve Larry Ridley evde olmaktan memnundu. Las Vegas eğlenceliydi ama tatillerini Ava'yla geçirmekten vazgeçmişlerdi, her ne kadar Ava onlara daha çok çalışacağını söylemiş olsa da.

Eve girdikleri anda Karen eşyalarını yerleştirmeye ve çamaşır yıkamaya başladı, Larry ise buzdolabını gözden geçirerek, gitmeden önce temizledikleri için yeniden doldurmaları gerekenlerin bir listesini yaptı.

Karen, Ava'ya evde olduklarını ve bu akşam yemeğe gelmesini söyleyecek kadar uzun süre durdu. Ava'dan mesajı geri aldığı anda kalbi küt küt atmaya başladı. Ava yemeğe bir erkek getiriyordu. Sadece Hunt olsa bile, her zaman umut edebilirdi.

Karen kızının daha kısa bir versiyonuydu. Kızı kadar ciddi olmayan, sarışın, Barbie bebek gibi bir kadındı. Ava daha çok babası Larry'ye benziyordu, işleri halletmeye meyilliydi. Karen mutfığa girdiğinde o hâlâ alışveriş listesini hazırlıyordu.

"Fazladan biftek al. Ava Hunt'ı getiriyor."

Larry başını kaldırdı. "Hunt Knox mu?"

"Evet, Marjorie'nin cenazesi için geri gelmişti, hatırladın mı?" "Ah, doğru. Şimdi hatırladım. Ama neden-"

Karen gözlerini devirdi. "Larry, seni çok seviyorum ama bu kadar umursamaz olabiliyorsun. Ava buraya kaç kere birini yemeğe getirdi?"

"Ah... asla?"

Karen kıkırdadı. "Doğru ya! Yani bu, kızımızın nihayet aşk yoluna girdiği anlamına gelebilir."

Larry kaşlarını çatı. "Aşk şarkısı mı? Ağzından çıkan bu şeyler nereden geliyor?" "Kafamdan, sanırım. Kaşlarını çatmayı kes. Lütfen Tanrım, bu ciddi bir şey. Yaşarken torun sahibi olmak istiyorum.

tadını çıkaracak kadar genç."

Larry iç çekti. "Listeye iki biftek daha ekliyorum."

"Ve patates. Ve bir torba daha salata ve-" Larry

sırıttı. "Sakin ol. Ben hallederim."

"Izgara için gazımız var mı?"

"Evet, o da var," dedi Larry.

"Yaşasın! Çok heyecanlıyım!" dedi Karen ve elinde telefonuyla zıplayarak odadan çıktı.

"Ben de," dedi Larry, Hunter Knox'un nasıl bir adam olduğunu merak ediyordu.

Çiçekçiden Harold Franklin elinde bir vazo dolusu kırmızı gülle acil servise geldiğinde saat öğleden biraz önceydi.

"Ava Ridley için teslimat," dedi.

Resepsiyon görevlisi, "Ben onu ararım," dedi ve ardından anons sistemine bağlandı. "Hemşire Ridley, lütfen resepsiyona gelin."

Harold acil servise açılan kapıya doğru döndü ve birkaç dakika sonra Ava içeri girdi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Resepsiyonist sırtıttı ve işaret etti.

"Günaydın Ava. Bunlar senin için," dedi Harold ve elindekileri uzattı.

Ava'nın gözleri büyüdü. Vazoyu masanın üzerine koydu, sonra da

kartı çekti. *Tüm sevgimle, Hunt*

Gülümsedi, kartı cebine attı ve gülleri hemşirelerin masasına geri götürdü. Onunla sürekli dalga geçeceklerini ve sorguya çekeceklerini biliyordu ama ismi dışında hiçbir şeyden vazgeçmeyecekti. Ve haklıydı da.

"Aman Tanrım! Ava! Bunlar senin mi? Kim gönderdi? Bugün doğum günün mü?"

"Bunlar Hunt'tan," dedi ve buketi masanın üzerine bırakıp işine geri döndü.

Ama ne zaman oradan geçse onları görür ve gülümserdi. Hunt Knox onu seviyordu. Onun dünyasında her şey yolundaydı.

Bölüm 12

Blessings'te Melvin Lee'nin babası olarak bilinen Danny Wilson, Forbes Tesisat'ın en yeni çalışanıydı ve uzun süredir yaptığı boru hattı işleri yerine evde çalışmaktan memnundu. Çok fazla çocuğu vardı ve bir tane daha doğmak üzereydi ve evde çalıştığı için minnettardı.

Danny aletlerini toplarken, "Bugünlük bu kadar," dedi. "Lavaboları ve yeni armatürleri kurmaya hazır olduğunuzda bizi arayın."

"Yapacağım," dedi Hunt.

Danny gittiği için ev hemen sessizleşmişti ama Hunt yaptıkları işten memnundu. Çatı ustası ve ekibi yarın yeni bir çatı yapmak için burada olacaktı. Kardeşi Ray'in bu çatı ustası için çalışması ve kendi annesinin evini yeniden yapan ekibin bir parçası olması ironikti.

Çatı ustaları çalışırken, o ve işe aldığı marangoz Billy Younger, sarkmaya neden olan şeyi düzeltmek için mutfak zeminini sökmeye başlayacaktı.

Ama o yarın olacaktı.

Bu akşam Ava ile birlikte Larry ve Karen'ın evine yemeğe gideceklerdi ve Hunt aceleyle hazırlandı. Onları hayatı boyunca tanımış olsa da, Larry ve Karen'a da yeni gözlerle bakmak zorunda kalacaktı. Onlar artık sadece tanıdığı insanlar değildi. Evleneceği kadının anne ve babasıydılar. Sorun çıkmasını beklemiyordu ama akşam yemeğini düşününce yine de biraz tedirgin oluyordu.

Ayrılmadan önce evi kilitledi ve sonra Ava'yı almak için birkaç blok öteye gitti. Ava kapıyı siyah pantolon, kırmızı babetler ve kiraz kırmızısı bir kazakla açtı. Ama gözlerindeki ışık ve ona bakışı kalbini çalmıştı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Hunt ceketini giymesine yardım ederken.

Ava durdu, ona tepeden tırnağa uzun uzun baktı ve sonra içini çekti. "Sen de öyle."

Hunt sırtıttı. "En iyi halimle görünmem gerek. Daha önce hiç ebeveynlerle tanışma yemeği yememiştim."

Ava gözlerini devirdi. "Annemle babamı hayatın boyunca tanıdın. Muhtemelen benden daha uzun süredir." "Evet, ama o zaman onlar sadece Ava Ridley'nin anne ve babasıydı. Sevdığım kadının anne babası değillerdi." "Ama onlar seni sonsuza dek tanıdılar... ve seni delicesine sevdiğimi

hayatım boyunca bildiler. Seni deli gibi sevdiğimi

Sadece çocukluk aşkıydı, bu yüzden sürpriz olmayacak. Sadece kaçıp giden adam için artık gereksiz yere özlem duymayacağım için rahatladım."

Güldü. "Gereksiz yere özlem mi çekiyorsun? Bu kadar dramı nereden buluyorsun?"

Sırıttı. "Oh, kesinlikle annemden. Ama aynı zamanda yapmak istediklerim söz konusu olduğunda babam gibi sert ve odaklanmış biriyim. İnanmadığım bir şeyi yapmam için bana zorbalık yapılamaz ve kimsenin beni tehdit etmesine ve yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına da izin vermem."

"Bu eski erkek arkadaşına bir gönderme olabilir mi?"

dedi. "Olabilir," dedi Ava.

"Yeterince adil," dedi Hunt. "Ama o zamanlar apaçık olduğunu düşündüğün şeyi gözden kaçırdığım için suçlanamam. Ben Blessings'ten ayrıldığımda sen sadece on üç yaşındaydın. Hapishane yemiydın. Şimdi o küçük sevimli kıcını kapıdan çıkar yoksa geç kalacağız," dedi Hunt.

Ava iç çekti. Az önce ona güzel olduğunu ve poposunun çok tatlı olduğunu söylemişti. Ve bu gece ailesine onu sevdiği ve onunla evlenmek istediği haberini vereceklerdi. Bu günü bitirmek için harika bir yoldu.

* * *

Larry arka verandadaki barbeküyü ateşlemiş ve ızgarada biftekleri pişirmişti. Karen'in fırında patatesleri ve buzdolabında sos bekleyen büyük bir salatası vardı.

Karen garnitür olarak meşhur zencefilli havuçlarından yapmış, Larry de tatlı olarak Granny's'den çikolatalı kremalı turta almıştı.

Hunt'ı tekrar görmeyi merak ediyordu. Marjorie ve Parnell'in ilk çocuklarını erken yaşta kaybettiklerini hatırlasa da, Hunt doğum sırasına göre en büyük çocuk, sorumlu çocuk, Marjorie'nin her zaman güvendiği kişi olmuştu. Kızları da bakıcının en büyük oğluna her zaman hayranlık duymuştu. Ama şimdi Ava büyümüşü ve onu akşam yemeğine getiriyordu. Karen'in şüpheleri vardı ama onları birlikte görene kadar umutlanmayacaktı. Ciddi olup olmadıklarını o zaman anlayacaktı.

Kapıları çaldığında saat tam altı olmuştu. Larry hâlâ dışarıda ızgaranın başındaydı, bu yüzden kapıya giden Karen oldu. Kapıyı açarken yüzünde bir gülümseme vardı ama sonra nefesi boğazında düğümlendi.

Hunt Knox çok yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Ceketinin yakasını fırçalayan çok uzun saçları bile kişiliğine uyuyordu. On sekiz yaşındayken olduğundan on beş santim daha uzundu ve mavi gözleri Ava'ya bakana kadar sert ve deliciydi. İşte o zaman gözlerinin eridiğini gördü ve anladı.

Teşekkürler Tanrım.

"İçeri gelin, ikiniz de!" Karen kızına sarıldı, sonra da yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Vegas'tayken seni çok özledik," dedi.

Ava güldü. "Oh, anne, çok dolusun. Sen ve babam beni bir saniye bile özlemediniz."

Karen kıkırdadı ve Hunt'a hızlıca sarıldı. "Seni tekrar görmek harika. Büyüyüp yakışıklı bir genç adam olmuşsun. Marjorie için çok üzgünüz. Onu ne kadar düşündüğümüzü biliyorsun."

"Evet, hanımefendi," dedi Hunt. "Teşekkür ederim."

"Babam nerede?" Ava paltolarını çıkarıp koridordaki dolaba asarken sordu. "Dışarıda biftek ızgara yapıyor. Beni takip edin," dedi Karen.

Ava Hunt'ın elini tuttu ve evin içinden geçip verandaya çıkana kadar onu bırakmadı. "Larry, geldiler!" Karen söyledi.

Larry Ridley arkasını döndüğünde gülümsüyordu, sonra Hunt'ı gördü ve gözlerini kırptırdı. "Uh..."

Ava güldü. "Baba! Hunt'ı görmek bile nutkunun tutulmasına neden oluyorsa, annem bütün gece pistte olacak demektir."

Larry maşasını bıraktı ve Hunt'ın elini sıktı.

"Buna izin veremeyiz," dedi. "Bağışla beni Hunt, ama hatırladığım çocuktan o kadar çok değişmişsin ki bu beni şaşırttı. Seni tekrar görmek güzel. Neler yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum ama şu anda senden bir şey öğrenmem gerekiyor."

"Evet efendim, peki bu ne olabilir?" Hunt

sordu. Larry sırttı. "Bifteğinizi nasıl istersiniz?"

Hunt rahatladı. "Orta ve az pişmiş arasında bir yer."

"Kalbimin peşinde bir adam!" dedi Larry ve sonra Karen'a göz kırptı. "Şekerim, ben biftekleri bitirirken sen ve Ava bize içecek soğuk bir şeyler getirsenize."

Ava Hunt'a sorgulayan bir bakış attı.

"Neyi sevdiğimi biliyorsun. Bana getireceğin her şeyi alırım,"

dedi. Gülümsedi ve annesini evin içine kadar takip etti.

Karen buzdolabını açtı. "Babana bir bira götüreceğim çünkü biliyorsun ızgara yaparken bira içmesi gerektiğini düşünüyor. Sence Hunt ne ister?"

Ava tereddüt bile etmedi. "O beni istiyor anne. Ben de onu istiyorum. Blessings'ten ayrıldığında, ben de onunla gideceğim. Bizim için mutlu ol, çünkü hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Karen ciyakladı, sonra Ava'ya tekrar tekrar sarıldı, güldü ve ağladı.

Hunt yanına yaklaştığında, Larry vahiyden habersiz, fazla pişmediklerinden emin olmak için bifteklerin yerini değiştiriyordu.

"Efendim... Kızınızla evleneceğim."

Larry tekrar gözlerini kırptırdı ve sonra sırttı. "Tamam, o zaman 'efendim' demeyi bırak ve bana Larry de. Söylemeliyim ki, bu ilginç bir konuşma başlangıcı, ama bu kelimelerin herhangi bir erkeğin ağzından çıktığını asla duymayacağımı düşünmeye başlamıştım. Ailemize hoş geldin, Hunt! Seninle gurur duyuyoruz!"

Hunt usulca nefes verdi. Zor kısmı başarmıştı. Hayatının geri kalanında Ava'yı sevmek kolay

olacaktı.

Karen elinde uzun boyunlu bir şişe birayla zıplayarak evden çıktı ve Ava da Hunt'a bir tane verdi.

Yüzlerindeki gülümseme her şeyi anlatıyordu.

Larry Hunt'a dirsek attı. "Görünüşe göre Ava bana söylediğini annesine de söylemiş olabilir. Sizin de anlayabileceğiniz gibi, ikiniz adına da çok mutluyuz," dedi Larry. "Şimdi, meraktan soruyorum, bunca yıldır hangi cehennemdeydiniz ve ne iş yapıyordunuz?"

Hunt'ın tekrarlamak istediği bir şey değildi ama Blessings'ten neden kaybolduğunu bilmeyi hak ediyorlardı.

"Yedi yıl boyunca ordu için helikopter uçurdum. Şimdi Houston'daki bir petrol şirketi için helikopter uçuruyorum ve çoğunlukla Teksas ve Louisiana kıyılarındaki açık deniz sondaj kulelerine gidip gelen işçileri taşıyorum."

Karen'in nefesi kesildi ve Larry'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Lanet olsun, evlat. Savaşa gittin, değil mi?" Hunt başını salladı.

Larry boğazındaki ani yumruyu yutarak geçti. "O

halde, hizmetiniz için teşekkür ederim."

Hunt biftekleri işaret etti. "Görünüşe göre biftekleriniz pişmek üzere." Ve böylece Larry bu konuda konuşmanın yasak olduğunu anladı.

"Whoops, haklısın! Sen şu tabağı al, ben de onları ızgaradan çıkarayım."

Birkaç dakika sonra hepsi bifteklerle birlikte içeri girdi. Ava ve Karen masadaki diğer her şeyi çoktan hazırlamışlardı ve adamlar içeri girdiğinde Karen dönüp Hunt'a kocaman sarıldı.

"Aileye hoş geldin şekerim!"

Hunt gülümsedi. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Karen kaşlarını çattı ve onu göğsünden dürttü.

"Bana 'hanımefendi' demeye başlayamazsın. Kendimi yaşlı hissetmeme neden olacaksın. Bana Karen de ya da sana ne doğru geliyorsa onu söyle, ama 'hanımefendi'yi yabancılara sakla."

"Evet, hanımefendi," dedi Hunt.

Gülüştüler ve Ava iç geçirdi. Bu en iyisiydi.

* * *

Hunt ve Ava, Ava'nın ailesinin evinde planladığından daha geç kaldılar. Hunt onu evin merdivenlerinden çıkarırken saat on bire yaklaşıyordu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için onunla birlikte içeri girdi, sonra da ona sarıldı.

"Tekrar seninle kalmak istediğimi biliyorsun ama dinlenmen gerek. Bilmen gereken şey, bunun uzun zamandır geçirdiğim en iyi akşamlardan biri olduğudur... seninle geçirdiğim zamanlar hariç."

Ava onun kollarında geriye yaslandı. "Onlar seni seviyor. Ben de seni seviyorum. Sen yanlış yapamazsın." Hunt sırtıttı. "Keşke hayatımın geri kalanı da bu kadar kolay olsaydı."

"Bazen kolay olan sıkıcı olabiliyor," dedi Ava.

"Bundan emin değilim. Seni sevmek hayatımda yaptığım en kolay şey ve sen de sıkıcı olamayacak kadar huysuzsun," dedi Hunt.

İç çekti. "Önümde birkaç gün izin var. O zaman telafi ederim."

Hunt onun yanaklarını okşadı. "Tatlım... senin işine bağlı olduğun kadar benim de işime bağlı olacağım zamanlar olacak. Ama eve döndüğümde sana sahip olduğum sürece buna değecek."

Sonra dudaklarını onunkilere yerleştirdi ve ikisi de inleyene kadar onu önce yavaşça, sonra daha sert öptü. "Veriyorum," dedi Hunt. "İyi geceler, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Ava ve kapıyı kilitleyip yatmadan önce onun gidişini izledi.

* * *

Hunt gün ışıırken ayaktaydı ve çatı kaplama ekibi geldiğinde hazırды. Kardeşi Ray artık olmayan bir ilişkiye nasıl yaklaşacağından emin değildi.

"Bugün de mi tırmanıyorsun?" Ray sordu.

Hunt başını salladı. "Açıkçası yükseklikle aram iyi ama sadece uçarken. Bütün bunları uzmanlara bırakacağım."

Ray başını salladı, sonra Hunt Billy'yi beklemek üzere içeri girerken ekipmanlarını boşaltmaya yardım etmeye başladı.

Marangoz yaklaşık bir saat sonra geldi ve kısa süre sonra Hunt'la birlikte mutfaktaki eski döşemeyi sökmeye başladılar. Fayanslar söküldükten sonra alt zemindeki sarkma daha belirgin hale geldi.

Hunt ellerini kalçalarına dayamış, küf ve çürümenin başlangıcı gibi görünen şeyleri inceliyordu.

"Birdie kasırga sırasında bu evi su basmadığını söyledi, ama evin altında su varmış. ev."

Billy başını salladı. "Burada pek çok evin başına geldi. Sular çekildikten sonra annemle babamın arka verandasını desteklemek zorunda kaldık. O yüzden şu tahtalardan birkaçını kaldıralım ve aşağıda neyle uğraştığımıza bakalım."

Hunt bir levye ve çekiç alarak kararmış bölgelerden birinde çalışmaya başladı. Tahta gevşedi ve sonra kırıldı.

"Çürük," dedi Billy.

Hunt başını salladı ve Billy'nin açıklığa bir ışık tutabilmesi için birkaç tane daha çekti.

"İşte sorunuz burada," dedi Billy. "Birkaç döşeme kirişi kırılmış ve iki ya da üç tanesi daha bu alt zemin kadar çürümüş görünüyor. Hemen kereste deposuna gidip ihtiyacımız olan malzemeyi alacağım. Bu arada, neden sen de gidip sadece bu bölgedeki alt döşemenin geri kalanını kaldırmıyorsun, böylece mekana girebiliriz."

"Elbette," dedi Hunt ve Billy kamyonetine binmek için arka kapıdan çıktığında, Hunt çürüyen tahtaları kaldırıp bir kenara atmaya başladı.

Ve böylece sabah, çatı ustaları başlarının üzerinde tepinip çekiçle vurarak, Hunt ve Billy de zeminde testereyle kesip çivileyerek geçti. Billy alt zemine yama yapmak için kontrplak almaya gitti ve Hunt'ı arka verandanın basamaklarına yeni basamaklar koyarken dışarıda bıraktı.

İşçiler öğle yemeği molası verdiğinde Hunt evde kalıp bir sandviç yaptı ve içindeki anlık sessizlik için minnettar oldu. Yemeğini yerken biri kapıyı çaldı ve ardından bir sesin ona seslendiğini duydu.

"Hunt! Benim, Emma! İçeri girebilir miyim?"

"Mutfakta!" Kadın içeri girdiğinde, adam yeri işaret etti. "Deliğin yanından geçin. Döşeme kirişlerini değiştiriyorduk ama paydos saatinden önce alt döşemeyi tekrar yerleştireceğiz."

Emma aşağıya baktı, sarkmayı hatırladı ve bir kez daha hiçbiri bu sorunu ele almayı düşünmediği için kendini suçlu hissetti.

"Kalamam ve muhtemelen görmek isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum ama sana almanı istediğim bir şey getirdim."

"Bu da ne?" Hunt söyledi.

Emma cebinden küçük bir yüzük kutusu çıkarıp açtı ve içinden altın kordonlu ve yakut taşlı bir yüzük çıktı.

"Bu annemin nişan yüzüğüydü. Gordon'la evlendiğimizde bana vermişti. Benim ödünç aldığım bir şeydi ve sonra bana sadece saklamamı söyledi. Ama Birdie, Ava ile görüştüğünüzü ve bunun ciddi olabileceğini söyledi."

"Öyle," dedi Hunt.

Emma başıyla onayladı. "Bunu onun için almanı istiyorum. Ona vereceğin nişan yüzüğü olmasa bile, ikiniz de annenize ait bir şeye sahip olacaksınız."

Hunt onun gözlerindeki yaşları gördü ve kaybettikleri şey için bir üzüntü hissetti ve sonra kutuyu onun eline verdi ve ilk kez iyice baktı.

"Tanrım... Bu yüzüğü hatırlıyorum ama onun nişan yüzüğü olduğunu hiç bilmiyordum. Bundan vazgeçmek istediğine emin misin?"

"Eminim. Eğer Ava sevdiğin kadınsa, annemin de onu yetiştirmeye yardım ettiğini unutma. Buna bayılacaktır ve bahse girerim o da hatırlayacaktır."

Hunt kutuyu kapattı. "Onu düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Ben de seni düşünüyordum," dedi Emma. "Annem bunun ailenin başka bir üyesine geçtiğini bilse çok mutlu olurdu."

"O zaman teşekkür ederim ve bu Ava'nın nişan yüzüğü olacak. Bir daha gördüğünüzde parmağında olacak."

Emma iç geçirdi. "Onaylamana sevindim. Şimdi buradan gideceğim, böylece öğle yemeğini bitirebilirsin. İşin bittiğinde buranın neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum ve bundan sonra kimin yaşayacağını merak ediyorum."

Hunt, "Buraya iyi enerji harcayacak yeni insanlara ait olması gerekiyor," dedi.

"Anlaştık," dedi Emma. "Birdie, açık artırmadan önce annemin eşyalarından istediğimizi almak için hepimizin yakında buraya geleceğini söyledi."

Hunt, "Bu Cumartesi gelmekle ilgili bir şeyler söyledi," dedi.

"O zaman cumartesi olsun. Sen ve Birdie ailedeki tek sorumluluk sahibi, düzenli insanlarsınız."

Hunt onu kapıya kadar geçirdi ve o gittikten sonra yüzüğü alıp spor çantasının iç cebine koydu. Şimdi onu bu gece Ava'ya vermenin mükemmel bir yolunu bulması gerekiyordu.

* * *

Mağazaya yeni bir sığır küpü sevkiyatı gelmişti ve Arnold Hollis paletleri binanın diğer ucuna taşımaya hazırlanıyordu. Ancak forklifte binip çalıştırdığında asansör çalışmadı. İndi, hidroliklerden yağ sızdığını gördü ve içini çekti, sonra Dub'ı aramaya başladı.

Birdie koridordan geliyordu ve Arnold ona el salladı.

"Hey, Birdie. Dub'ı gördün mü? Forkliftin hidroliği bozuldu ve taşınması gereken yeni bir küp sevkiyatı aldık."

"Sanırım arka tarafta. Gidip onu getirmemi ister misin?" Birdie sordu.

"Ona forkliftin sıvı sızdığını söyle. Ben gidip küpleri elle taşımaya başlayacağım."

Birdie, Arnold'un omuzlarına doğru eğilmişti ve oğulları hapiste olduğu için şimdiden depresyona girdiğini biliyordu.

"Neden biraz beklemiyorsun ya da sana yardım etmesi için birkaç adam çağırmyorsun?" dedi.

"Meşgul olmam gerek," dedi Arnold ve sonra ona göz kırptı. "Meşgul olmak insanı beladan uzak tutar, bilirsin," dedi ve sonra binanın depo bölümüne doğru yürüdü.

Birdie gülümsedi, başka bir şey düşünmedi, Dub'ın istediği evrakları bıraktı ve ofisine geri döndü.

Arnold birkaç dakika durdu, düzeneği inceledi ve en iyi seçeneğinin ne olacağını anlamaya çalıştı, sonra orada ne kadar yer olduğunu görmek için binanın en ucuna kadar yürüdü.

Birkaç çuval istiflerinden yana doğru kaymıştı ve onları düzeltmek için yığının üzerine sürünerek çıktı. Bunu yaptığında, büyük bir sıçan sıçradı ve gölgelere doğru kaçmadan önce göğsünün ortasına çarptı.

İrkilen Arnold ayağını kaybetti. Geriye doğru düşerken bunun iyi bir iniş olmayacağını biliyordu çünkü arkada betondan başka bir şey yoktu. Önce başının arkasıyla yere çarptı, sonra da vücudu onu takip etti. Boynu kırılırken çenesi göğsüne doğru fırladı. Duyduğu son şey bu oldu.

Sonra çuvallar düşmeye başladı, yığından yavaşça Arnold'un vücuduna ve farelerin çiğnediği yıpranmış kabloların üzerine kaydı. Bir tel kıvılcım çıkardı, sonra bir başkası ve sonra alev aldı. Kıvılcımlar kâğıt çuvalların üzerine düştü ve yanmaya başladı.

Gerçek alevler yükselmeye başlayana kadar çalışanlardan biri dumanın kokusunu alıp içeri koştu.

"Yangın! Yangın!" diye bağırdı ve telefonunu kapıp 911'i aradı.

Öğleden sonraydı ve Hunt bir siren sesi duyduğunda ön verandada gevşek tahtaları çiviliyordu. Durakladı, sonra ayağa kalktı ve sese doğru baktı.

Birdenbire Ray çatının kenarında durmuş bağılıyor ve eliyle işaret ediyordu. "Bir şey yanıyor! Görünüşe göre yem dükkanının orada ve Birdie telefonuna cevap vermiyor." Bu iyiye işaret değildi ve Hunt endişelenmişti.

"Gidip bakacağım," dedi ve bisiklet kaskını ve Harley'sinin anahtarlarını alacak kadar eve koştu. Birkaç dakika sonra garaj yolundan çıktı ve caddede gözden kayboldu.

Ray hâlâ çatıdaydı ve Birdie'nin numarasını tekrar tekrar tuşluyordu ama şimdi telesekretere düşüyordu.

Hunt yangın yerine ulaşmanın ötesini düşünmüyordu. Birdie'nin tehlikede olduğunu düşünmesine izin vermiyordu ama birileri tehlikedeydi, yoksa bunlar olmazdı.

O ışıklardan dönerken polis arabaları ana caddede hızla ilerliyordu. Artık dumanı görebiliyordu, gökyüzüne doğru yükselen kaynayan siyah bir sütun. İnsanlar caddeye doğru koşarken, onun gibi diğerleri de ara sokaklardan Ana Cadde'ye çıkıyordu.

Hırdavatçı dükkânının önünden geçene kadar gerçek yangını görmemiş ve aslında Birdie'nin çalıştığı yer olduğunu anlamamıştı. Yangın, yükleme iskelesi ile yem ve tohumların depolandığı binanın doğu ucuyla sınırlı gibi görünüyordu ama Birdie'nin nerede olduğunu bilmiyordu.

Kısa bir mesafe ötedeki kaldırıma yanaştı, bisikleti park etti, kaskını tutamağa astı ve koşmaya başladı.

Kalabalık çoktan toplanmıştı ve polis izleyicileri uzak tutmak için bir barikat oluşturmuştu. Birdie'nin yan kapıdan sendeleyerek çıktığını ve dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüğünde çılgınca her çıkıştan dökülen insanların yüzlerini arıyordu.

Barikatı atladı ve ona doğru koştu. Hunt ona ulaşıp ayağa kaldırdığında kadın dumandan öksürüyor, boğuluyor ve ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Yukarı baktı. "Avlanmak mı?"

"Seni tuttum tatlım," dedi Hunt. Onu kollarına aldı ve dumandan ve alevlerden uzaklaştırdı.

İki ambulans zaten olay yerindeydi ve insanlara duman soluma tedavisi uyguluyordu ve Hunt onu oraya götürür götürmez oksijen vermeye ve hayati değerlerini kontrol etmeye başladılar.

"Emma'yı ara," diye yalvardı Birdie ve Hunt telefonuna uzandı.

Emma sanki aramayı bekliyormuş gibi aniden cevap verdi. "Alo?"

Hunt?"

"Evet, benim. Truesdale's yanıyor. Birdie dışarıda ve güvende ama çok fazla duman var. Olay yerinde ona oksijen veriyorlar ve sizi aramamı istedi."

"Aman Tanrım! Sirenleri duydum. Dumanı gördüm. Ve telefonuna cevap vermedi. Ona geleceğimi söyle."

tam orada."

Hunt, Birdie'yle göz göze geldi ve ona bir başparmak işareti yaptı, sonra da beklemek için yanına yerleşti.

Emma olanlardan dehşete düşmüş bir halde dakikalar sonra geldi ve Birdie'ye hızlıca sarıldı, sonra Hunt'ın yanına oturup ateşe baktı.

"Bu çok korkunç. O iyi mi?"

"Biraz duman solumuş. Oksijen yardımcı olacaktır. Arabasına gidemiyor ve zaten onu kullanacak durumda değil. Ve onu Harley'e bindirmeyeceğim. Gitmesine izin verdiklerinde, onu evine götürür müsün?"

"Elbette," dedi Emma.

Hunt itfaiyecileri iş başında izledi ve bir saat içinde yangının ana kısmını kontrol altına aldılar.

Patronu Dub Truesdale yaklaştığında Hunt ve Emma hâlâ Birdie'yle birlikte bekliyorlardı.

"Hey, Birdie, Arnold hariç herkesi hesaba kattım. Acaba yemeğe geç mi gitti yoksa eve erken mi döndü?"

Birdie binanın yanmış ucuna doğru baktı ve sonra inledi.

"Hayır. Arnold yeni sığır küpü sevkiyatını taşıyordu. Forkliftin sıvı sızdırdığını ve bu işi elle yapacağını söyledi."

Dub'ın rengi soldu. "Oh lanet olsun. Sen ciddi misin? Neden bana haber vermedi?"

Birdie'nin gözleri doldu. "Son birkaç gündür morali bozuktur. Oğullarının tutuklandığını ve Donna'yla birlikte Batı Virginia'daki evlerine taşınmayı düşündüklerini söyledi. Bir erkeğin beladan uzak durmak için meşgul olması gerektiğini söyledi."

Birden yükleme iskelesinin yanındaki kapıda bir bağırış duyuldu, ardından bir sürü insan yanmış alana girmeye başladı. Dub koşmaya başladı.

Hunt'ın kalbi sıkıştı. Kayıp adamın durumu hakkında kötü hisleri vardı. Ama onlar sonucu öğrenmeden Birdie, nefes almakta güçlük çekerse acile gitmesi uyarısıyla taburcu edildi.

Hunt, Emma ve Birdie'yi eve kadar takip etti ve onları kendi başlarına bırakmadan önce Birdie'nin içeri girmesine yardım etti. Eve döndüğünde Ava'dan bir mesaj aldığını fark etti.

Yangını ve bir ölüm olduğunu duydum. Birdie iyi mi?

İç çekti. Bu kayıp adama ne olduğunu açıklıyordu. Durdu ve mesajı geri gönderdi.

Evet. Biraz duman solumuş. Emma onu eve götürdü. Bu gece seni görmem gerek. Müsait misin?

Mesajı gönderdi, sonra bekledi. Mesajı geri geldiğinde sırtıttı.

Önceden hep ücret alırdım ama anlaştık. Senin için her zaman bedavayım. Benim evimde. Akşam altıda. Yemek yapıyorum.

Güldü ve son bir mesaj daha gönderdi.

Sadece yemek yapmıyorsun. Çok ateşlisin bayan ve benimsin, tamamen benim. Altıda görüşürüz.

İtfaiyeciler yükleme alanının içinde sıcak noktaları kontrol ederken, dış duvar ile büyük bir torba sığır küpü yığını arasına sıkışmış kısmen yanmış bir ceset buldular.

Bu noktada, Şef Pittman ve birkaç acil yardım görevlisi olay yerine çağrıldı. Ancak cesedi teşhis eden Dub Truesdale, adamın ceketinin yanmamış kısmından ve sadece bir çalışanın kayıp olduğu gerçeğinden yola çıkarak cesedi teşhis etti.

Lon'un kalbi hastaydı. Arnold'u en son hapisyanede görmüş, ilçeye nakledilmeyi bekleyen oğullarıyla aralarında geçen yürek parçalayıcı konuşmaya tanık olmuştu. Şimdi Donna Hollis'e kocasının yangında öldüğünü bildirmesi ve oğullarına da söylemesi gerekecekti. Bu, işinde bazı insanların neden böyle trajediler yaşadığını merak ettiği anlardan biriydi.

Olay yerinde nöbetçi bir memur bıraktı ve bölge adli tabibine haber vermek için ofise geri döndü. Cinayet olmadığı anlaşılan kadar ceset olay yerinden kaldırılamadı. Daha sonra Lon, Arnold'un karısına haber vermeye gitti.

Arabayı şehrin öbür ucundaki evlerine sürdü ama arabayı garaj yoluna çektiğinde Donna'nın ön verandada oturup solmakta olan dumana doğru baktığını görünce kalbi sıkıştı. Ya çoktan duymuş ya da şüphelenmişti ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Sirenler. Duman. Muhtemelen Arnold'u aramaya çalışmış ama cevap alamamıştı ve yolda başka araba olmadığına göre, Arnold işe giderken tek araçlarını kullanmış olmalıydı.

Lon merdivenlerden çıkarken o çoktan ağlamaya

başlamıştı. "O öldü, değil mi?" Donna ağladı.

Lon onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"Evet, hanımefendi. Çok üzgünüm. Cesedini depoda buldular."

Donna yüzünü kapattı ve feryat etmeye başladı. "Aman Tanrım! Bu neden oluyor? Oğullarımı kaybettiğim yetmedi mi? Neden erkeğimi kaybetmek zorundaydım?"

Lon ayağa kalktı. "Bilmiyorum Bayan Hollis, çok üzgünüm. Ama burada oturmak sizin için çok soğuk. Size içeride yardım etmeme izin verir misiniz?"

Donna, Lon'un onu eve götürmesine izin verdi, sonra da

kanepeye oturttu. "Senin için arayabileceğim biri var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Sahip olduğum tek şey Arnold ve çocuklardı. Evimizi Bethlehem'e taşıyacaktık. Orası Batı Virginia'da, büyüdüğüm yer. Annemin evini aldım ve orada bedavaya yaşayacaktık. Ama şimdi oraya gitmek için hiçbir yolum yok ve bunu yaptıracak param da yok. Neden ben de ölmüyorum bilmiyorum. Bu doğru değil. Bu doğru değil," dedi ve sonra kanepeye yaslanıp gözlerini kapattı.

Lon bunu nasıl gerçekleştireceğini henüz bilmiyordu ama bu görmezden gelemeyeceği bir durumdu.

"Size yardım edeceğiz Bayan Hollis. Blessings'teki insanlar ihtiyaç büyük olduğunda birbirlerine yardım ederler,

Bu da o zamanlardan biri. Bir yolunu bulacağız ve seni eve götüreceğiz, söz veriyorum. Orada ailen var mı?" Lon sordu.

"Evet, kız kardeşim ve iki erkek kardeşim," dedi Donna.

"O zaman hemen telefona sarıl ve onları ara. Bununla tek başınıza uğraşmanıza gerek yok. Sadece bize biraz güven. Onlara seni eve götüreceğimizi söyle."

O sırada Donna başını kaldırdı, gözleri kızarmış ve yaşlarla dolmuştu. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet, hanımefendi. Bir U-Haul ile Batı Virginia'ya kadar gidip gelmem gerekse bile, sizi oraya götüreceğiz."

"Arabamızı nasıl geri alabilirim? Mağazada," diye sordu Donna.

"İtfaiye bölgeyi temizler temizlemez size geri döneceğiz. Şu anda adli tabibi bekliyorlar."

Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra ona baktı. "Oğullarıma söyledin mi?"

"Hayır, hanımefendi. Henüz değil. Önce size söylemek istedim. Onlara kendiniz söylemek istemiyorsanız, şimdi bildirim yapmak için geri dönüyorum. Eğer isterseniz sizi götürebilirim."

"Onlara söyle. Şu anda onları bir daha görmek isteyecekmişim gibi hissetmiyorum."

Lon, "Evet hanımefendi, tekrar başınız sağ olsun," dedikten sonra evden çıktı ve istasyona doğru yola koyuldu.

Bu günün bitmesini istiyordu. Eve gidip Mercy'nin güzel yüzünü ve gülen gözlerini görmek ve büyükannesinin evinde geçirdiği günle ilgili hikâyeler dinlemek istiyordu. Bu gün karnına bir tekme yemişti.

Hapishanenin arka tarafına yanaşıp indiğinde ayakları sürükleniyordu. Akşam yemeğini servis etmeleri uzun sürmeyecekti ama Teddy ve Brian Hollis'in iştahını kaçırmak üzereydi ve bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Kayıt alanına girdi ve ardından hapishanenin kapısını açarak hücrelerine doğru yürüdü. Teddy ayağa kalktı.

"Bizi taşımak için ne zaman gelecekler?" diye sordu.

"Yarın," dedi Lon. "Ama buraya gelme sebebim bu değil. Korkarım babanla ilgili kötü haberlerim var."

Bugün yem dükkanında yangın çıktı ve o kurtulamadı. Gerçekten çok üzgünüm çocuklar."

Brian ranzasından sıçradı ve parmaklıklara tutunarak, "Hayır! Hayır! Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Teddy'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Annem biliyor mu?"

"Artık biliyor."

Teddy sendeleyerek ranzasına döndü ve yere yığıldı.

"Burada ailemiz yok. Ona ne olacak?" diye sordu.

"Evine gitmek istiyor ve biz de onu oraya götüreceğiz çünkü biz burada, Blessings'te böyle yaparız. İnsanlarımızla ilgileniriz. Onları soymayız. Onlara zarar vermeyiz. Onların olanı çalmayız"

dedi Lon.

Sonra çıkıp ofisine döndü ve Mercy'yi aradı çünkü onu dinlemek istiyordu.

tatlı sesi ve bu dünyadaki iyiliği hatırlatır.

Lon karısını ararken, Donna Hollis de kız kardeşini arıyordu. O kadar çok titriyordu ki telefonu tutmakta zorlanıyordu ve sonra oturup sesli mesaja geçmeden önce çalmasını ve çalmasını dinledi.

Donna derin bir nefes aldı, sonra konuşmaya başladı.

"Joy, ben Donna. Korkunç bir şey oldu. Beni ara."

Bölüm 13

Bir saat sonra, Lon Pittman hâlâ karakolda adli tabibi bekliyordu. Ama akli Donna Hollis'e verdiği sözdeydi. Arnold Hollis'in gömülmesi ve Donna'nın evine dönmesi için yeterli parayı toplamak için Blessings'teki herkesin işbirliği yapması gerekecekti ve bu işi başlatmak için kiminle temasa geçeceğini çok iyi biliyordu - Ruby Buttermann.

Peanut Buttermann'ın karısı kasabadaki hayır etkinliklerinin merkeziydi ve bu trajedide ona yardım edebilecek tek kişi oydu.

Saate baktı, Curl Up and Dye'in hâlâ açık olabileceğine ihtimal verdi ve önce orayı aradı. Telefon birkaç kez çaldı ve sonra nefes nefese bir cevap aldı.

"Curl Up and Dye, bu Ruby."

"Ruby, ben Lon Pittman. Konuşabilir misin, yoksa beni sonra mı aramak istersin?"

"Kapalıyım, o yüzden konuşabilirim. Paspas yaptığım için telefona ulaşmam bir dakika sürdü. Ne oldu?"

Lon anlatmaya başladı ve bitirdiğinde Ruby gözyaşları içindeydi.

"Tanrı onun kalbini korusun," dedi. "Ne kadar üzgün hissettiğini hayal bile edemiyorum. Çocukların hapiste olduğunu duymuştum ama nedenini bilmiyordum. Yangın çıktığını da biliyordum ama bugün çok yoğunluk ve kimse bir kayıp olduğundan bahsetmedi. Peki neyi hedefliyoruz? Arnold'un gömülmesine ve eve dönmesine yetecek kadar para toplamak mı? Yoksa Sosyal Güvenlik dul maaşı almaya başlayana kadar geçinebilmesi için bir miktar para mı?"

"Evet, ikincisi. Dub Truesdale'in çalışanlarını kapsayan bir sigortası olması gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden sigortadan bir tazminat bile alabilir. Bunu öğrenmemiz gerekecek."

"Bu işi bana bırakın," dedi Ruby. "Yapacağım ilk şey onu görmek ve istek ve arzularının neler olduğunu öğrenmek olacak. Oradan devam edeceğiz, tamam mı?"

Lon içini çekti. "Evet, çok iyi ve teşekkürler."

"Her zaman," dedi Ruby.

Lon telefonu kapattı ve sonra Avery ofisini

aradı. "Ne oldu?" Lon sordu.

Avery, "Adli tabip olay yerinde," dedi.

"Teşekkürler," dedi Lon. "Yem dükkanında olacağım ve oradan eve gideceğim. Bana ihtiyacın

olursa ara."

"Evet, efendim," dedi Avery.

Lon şapkasını aldı ve arabasına gitmek üzere bir kez daha istasyonun arka tarafından ayrıldı.

Şef hâlâ ölümle ilgilenirken, Ava hemşire istasyonunda hasta çağrılarını izliyor ve yaşamlarıyla ilgileniyordu.

Bir hastanın odasından henüz çıkmıştı ki lobide bir kargaşa duydu ve ardından bir adam tekerlekli sandalyedeki çok hamile bir kadını iterek acil servise girdi. Adamın solgun ve sarsılmış olduğu belliydi, kadın ise ağlayıp inliyordu ve ciddi bir sıkıntı içinde görünüyordu. Adamın eski kocası Vince Lewis olduğunu anladığında şok geçirdi.

Vince onu gördüğünde tekerlekli sandalyeyi ona doğru itmeye başladı, çılgınca konuşuyor, açıklamaya çalışıyordu.

"Doğuma girdiğinde Florida'dan eve dönüyorduk. Bildiğim en yakın hastane burası olduğu için ana otoyoldan sapmıştım. Sekiz aylık hamileydi ve kanaması vardı."

"Onu dördüncü odaya götürün," dedi Ava ve sonra diğer hemşirelerden birine seslendi. "En kısa zamanda Dr. Quick'i çağırın."

Saniyeler içinde Vince karısını muayene odasına aldı, Ava da hemen arkalarındaydı.

"Sorun yok tatlım, her şey yoluna girecek. Bu arkadaşım Ava. Ava, bu benim karım Carly."

Ava genç kadının eline uzandı ve nazikçe sıktı.

"Merhaba Carly. Tanıştığımıza memnun oldum. Seni yatağa yatıralım ve neler olduğuna bakalım, tamam mı?"

Vince Carly'nin tekerlekli sandalyeden inip yatağa çıkmasına yardım etti. Ava, "Bu önlüğü giymen gerekecek," dedi.

Carly ağlıyordu. "Korkuyorum. Bebeği kaybedecek miyim?"

"Sadece derin nefes al ve olabildiğince sakin ol," dedi Ava. "Kocan seni tam da olman gereken yere getirdi."

O sırada iki hemşire daha geldi ve Carly'nin giysilerini çıkarmasına yardım etmeye başladı. Dr. Quick geldi ve derhal muayeneye başladı, ihtiyaç duyduğu tüm bilgileri alana kadar karı kocayla sakin ve sessiz bir şekilde konuştu.

"Ava, sezaryen için bir hasta getirdiğimizi ameliyathaneye bildir." "Peki Doktor Bey," dedi Ava ve aceleyle odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra görevliler Carly Lewis'i muayene odasından çıkarıp koridora taşıdılar, Vince de onun yanında yürüyor ve elini tutuyordu.

Vince daha sonra solgun, titreyerek ve özür dileyerek geri geldi.

"Özür dilerim. Aklıma gelen en yakın yer burasıydı. O benim için dünyalara bedel. Bu bizim ilk çocuğumuz. Ona karşı bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim."

Ava kaşlarını çatı. "Neden ona karşı nazik olmayayım ki? O ihtiyacı olan bir hasta. Ameliyathanedeki bekleme odasına geri dön ve olman gereken koca ve erkek gibi davran. Teşekküre ihtiyacım yok. Ben sadece işimi yapıyordum."

Vince başıyla onayladı ve sonra aceleyle uzaklaştı.

Ava iç çekti. İhtimaller neydi?

Sonra hem anne hem de bebek için kısa bir dua etti ve işine geri döndü.

* * *

Hunt eve döndüğünde Ray yaptığı işi bıraktı ve onu sorgulamak için çatının kenarına koştu.

"Birdie iyi mi? Yaralanmadı mı?"

"O iyi. Biraz duman solumuş. Bir süre oksijene bağlı kaldı ve sonra Emma onu eve götürdü."

"Teşekkürler, Hunt. Onu kontrol ettiğin için teşekkürler," dedi Ray.

Hunt kaşlarını çatı. "Bunun için teşekkürle ihtiyacım yok. O benim de kız kardeşim."

Sonra çekicini eline aldı, ön verandaya bakıp ne yaptığını hatırlamaya çalıştı ve sonra işine geri döndü. Ama ölen adamı düşünmeden edemiyordu. Bir sabah uyanırsınız, karınıza veda öpücüğü verirsiniz ve işe gidersiniz. Ve asla eve dönemezsiniz.

Hollis ailesini tanııyordu. O gittikten sonra buraya taşınmış olmalıydılar ama Birdie'nin patronuna söylediklerini duymuştu. İki oğlu da hapisteymiş. Ve şimdi Arnold ölmüştü. Zavallı karısı. Bütün dünyası başına yıkılmıştı.

Kalbini kutsa. Kalbini kutsa.

* * *

Lon adli tabiple birlikte yem dükkanındaydı. Arnold'un yangında mahsur kaldığı anlaşılmıştı ama otopsiye kadar nasıl öldüğünü bilemeyeceklerdi.

Adli tabip nihayet ilk incelemesini tamamladığında ve tüm fotoğraflar çekildiğinde, cesedi kaldırdılar ve uzaklaştılar. Dükkanın hasarlı tarafı kapatıldı ve içerideki envanterin tamamen kaybolduğu ilan edildi.

Dub Truesdale'in ıslanan ve yanan tüm envanteri binadan çıkarması, ardından da yeniden inşa edilmeden önce binanın o tarafını yıkması gerekecekti.

Yeni bir yılın başlangıcında alınması zor bir darbeydi ama sigortalıydı. En zor kısmı Arnold'u kaybetmekti. Dub, Arnold'un karısıyla konuşmaktan korkuyordu ama bu yapması gereken bir telefon görüşmesiydi.

Sonunda herkes gitmişti ve o da arabasının yanına gidip kızın numarasını aradı. Telefon çaldı, çaldı ve onun cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra titrek bir ses duydu.

"Alo?"

"Bayan Hollis, benim, Dub. Olanlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Yangına neyin sebep olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Sadece yangının çıktığı bölgede çuvalları boşalttığını biliyoruz."

"Aradığınız için teşekkür ederim," dedi Donna.

"Elbette, ama hepsi bu değil. Cenaze masraflarını karşılayacağımı bilmenizi isterim ve her çalışanıma yüz bin dolarlık hayat sigortası yaptırmak politikamın bir parçasıdır.

Ölüm iş sırasında oldu. Sigorta şirketinin ödeme yapması ne kadar sürer bilmiyorum ama bu para sizin olacak. İçinizin rahat etmesi için bunu bilmenizi istedim. Bunun olmaması için her şeyimi verirdim ama oldu. Tanrı'nın yöntemlerinin işleyişini hiçbir zaman anlayamadım, sadece onlarla başa çıkmak için bir yol bulmamız gerektiğini anladım."

Donna artık açıkça ağlıyordu. Arnold'u onurlu bir şekilde gömebileceğini ve dul maaşı alarak yaşamaya çalışmayacağını bilmenin verdiği rahatlama çok büyüktü.

"Teşekkür ederim, Bay Truesdale. Tanrı sizi korusun," dedi.

"Evet, hanımefendi. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa, istemekten çekinmeyin. Ben ciddiyim. Taşınmayı planlıyorsanız ve mobilyaları evden çıkarmak için yardıma ihtiyacınız varsa, tek yapmanız gereken aramak. Oh... arabanızın fazladan anahtarı var mı?"

"Evet, burada, evde."

"Arabayı size geri götürmek için bunlara ihtiyacımız olacak. Onları almak için evinize gelirim, arabanızı size geri götürmeme yardım edecek birini bulurum, tamam mı?"

Donna içini çekti. "Evet, çok memnun olurum. Onları hazırlayacağım," dedi.

"Hemen geliyorum," dedi Dub, sonra telefonu kapatıp yanındaki koltuğa bıraktı ve yüzünü kapattı. Yoldan geçen kimsenin onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Ancak bu haber Donna Hollis'in ihtiyaçlarını büyük ölçüde değiştirdi. Şef Pittman ona yardım etmekten bahsediyordu ve artık buna gerek kalmadığını bilmesini istiyordu, bu yüzden polis merkezini aradı ve şefle konuşmak istedi.

Avery, "Bir dakika bekleyin lütfen," dedi ve Lon'un ofisini aradı.

Lon, masasındaki telefon çaldığında, adli tabibin gelişi ve cesedin çıkarılma saatinden bahsederek davanın son bölümlerini yazıyordu. Sandalyesini döndürdü ve cevap verdi.

"Şef Pittman."

"Şef, ben Donna Hollis. Bir dakikanız var mı?"

"Evet, hanımefendi. Ne istiyorsunuz?" Lon sordu.

"Aramamın nedeni artık ihtiyacım olmayan bir şey" dedi ve ardından Dub Truesdale'in kendisine verdiği bilgileri aktardı.

"Bu şartlar altında, bu iyi bir haber," dedi Lon. "Durumun böyle olabileceğini düşünmüştüm. Dub iyi bir adam. Ama o para sana sonsuza kadar yetmeyecek. Yine de sana yardım edeceğiz. Bir an bile tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda kalacağını düşünme, tamam mı?"

Donna yine gözyaşları içindeydi. "Evet, tamam. Blessings'te çok iyi insanlar var. Bu yüzden buraya taşındık. Ama artık eve gitmek istiyorum ve bunu gerçekleştirir gerçekleştirmez buradan ayrılacağım."

"Bilin diye söylüyorum, oğullarınız bugün ilçeye nakledildi. İkisi de suçu kabul etti ve mahkeme tarihleri belirlendiğinde cezalarını çecekler."

"Hepsi onların suçu," dedi Donna. "Mahkeme salonunda oturup onların kaderinden yakınan 'o anne' olmaya hiç niyetim yok. Alacakları ceza ne olursa olsun hak ettikleri cezadır. Kendilerini

utandırdılar, babalarını ve beni utandırdılar."

"Evet, hanımefendi," dedi Lon. "Bu arada endişelenmeyin. Eve dönüşünüzü biraz daha kolaylaştırmak için elimizden geleni yapmaya devam edeceğiz."

"Pekâlâ o zaman," dedi Donna ve telefonu kapattı.

Evin sessizliğinde, kucağında telefonla oturmuş, kaderin elini merak ediyordu. Kader ona hak etmediği bir tokat atmıştı. Ama Dub'ın dediği gibi, elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı. Sonra aklına arabanın anahtarları geldi ve Dub gelmeden önce onları almak için koştu. Her seferinde küçük bir sorunu çözerek bu işin üstesinden gelecekti.

* * *

Artık ne yaptığını bilen Lon, Ruby'yi arayarak Arnold Hollis'in cenaze masraflarının karşılandığını, böylece acil ödeme ihtiyacının hafiflediğini ve Donna'ya hayat sigortasından da para geleceğini bildirdi.

"Bunu bilmek güzel," dedi Ruby. "Ama tüm bunların gerçekleşmesinin ne kadar süreceğini bilemeyiz. Donna eve gitmek istiyor ve bunun gerçekleşmesi için ona yardım etmeliyiz. Sanırım en iyi seçeneğimiz gazeteye herkesi dışarı çıkaracak bir para toplama etkinliği ilanı vermek. Hala üzerinde çalışıyorum. Merak etmeyin. Donna'ya bir kamyonet bulması ve evine dönmesi için biraz para bulacağız."

"Teşekkürler Ruby. Sen en iyisisin," dedi Lon.

Ruby, "Peanut öyle düşünüyor," dedi ve sonra kıkırdayarak bağlantıyı kesti.

Çantasını aldı ve çıkarken dükkânı kilitledi. Donna'yı ziyaret etme vakti gelmişti. Adres için Dan Amos'u çoktan aramıştı, bu yüzden eve gitmek için Main'i geçmek yerine, salonunun arkasındaki sokaktan çıktı ve kuzeye, oradaki yerleşim bölgesine yöneldi.

* * *

Dub Truesdale ve çalışanlarından biri arabayı az önce Donna'nın evine teslim etmişti. Zahmetleri için onlara teşekkür etti ve onlar gittikten sonra arabanın anahtarlarını çantasına bıraktı ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeden oturdu.

Planlanacak bir cenaze töreni yoktu. Adli tabip Arnold'un cesedini otopsi için alacaktı. Ve Batı Virginia'ya geri döneceği için Arnold'u burada bırakmak istemiyordu. Küllerini yanına alıp oraya serpmeyi düşünmek ona kendini daha iyi hissettiriyordu.

Buradaki küçük dünyasının ne kadar yalıtılmış olduğunu yeni yeni fark ediyordu. Sadece bir arabası olduğu için ev ve aile dışında hiçbir şeyle ilgilenmemişti. Nereye gittilerse birlikte gitmişlerdi. Kilisede arkadaşları vardı ama yakın değillerdi. Birlikte öğle yemeğine çıkabileceği türden değillerdi çünkü bütçeleri arkadaşlarıyla öğle yemeği yemeye elvermiyordu.

Kız kardeşi hâlâ telefona cevap vermemişti ve bu yüzden, eğer bir şey varsa, bundan sonra ne yapması gerektiğinden emin olmadan oturdu. İliklerine kadar yorgun ve kalp hastası olan Donna sandalyede arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Bildiği bir sonraki şey, birinin kapısını çaldığı oldu. Ayağa kalktı, giderken saçlarını düzeltti ve kapıyı açtı.

"Donna, önceden aramadan geldiğim için özür dilerim. Birazdan gelsem sorun olur mu?" Ruby sordu.

"Elbette," dedi Donna. "Lütfen içeri gel. Oturma odasında kız kardeşimin aramasını bekleyerek vakit geçiriyorum. Buyurun oturun."

Ruby oturdu, sonra öne doğru eğildi, Donna sandalyesine geri otururken dirseklerini dizlerine dayadı.

"Arnold'un başına gelenler için ne kadar üzgün olduğumu bilmenizi isterim. Size en derin taziyelerimi sunuyorum," dedi Ruby.

Donna başıyla onayladı. "Teşekkür ederim Ruby."

"Elbette," dedi Ruby. "Ama ben de senin için buradayım. Şef Pittman durumunuzla ilgili olarak beni aradı... eve gitmek istemenizle ilgili olarak ve sizi oraya götürmemiz için neye ihtiyacınız olduğunu bana kendi kelimelerinizle anlatmanızı istiyorum."

Donna'nın gözleri doldu. "Arnold'u buraya gömmeyeceğim dışında gerçekten bilmiyorum."

Ruby başıyla onayladı. "O zaman adli tabip cesedi serbest bırakana kadar bekleyip Batı Virginia'ya naklettirmeyi düşünüyorsunuz?"

Donna, "Her zaman gömülmek istemediğimizi söyledik, bu yüzden sanırım küllerini yanımda götüreceğim," dedi.

Ruby'nin odağı değişti. "Cenaze evlerinin külleri size gönderebileceğini biliyor musunuz?" Donna gözlerini sildi, sonra başını salladı. "Hayır, bildiğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirler, bu yüzden cesedinin ne zaman bırakılacağının bilinmemesinin ne zaman ve nasıl ayrılmak istediğinize karar vermenizde belirleyici bir faktör olmasına izin vermeyin, tamam mı? Bilin diye söylüyorum, buradaki cenaze evi Arnold'un naaşını adli tabipten alabilir, sizin isteklerinizi yerine getirebilir ve külleri daha sonraki bir tarihte yeni adresinize gönderebilir. Şef Pittman bana Dub'ın telefon görüşmesinden de bahsetti, ancak bunların ne zaman yürürlüğe gireceğini bilmenin bir yolu yok, bu yüzden size kendi seçimlerinizi yapma özgürlüğü vermek için burada, Blessings'te birkaç bağış toplama etkinliği düzenlemek istiyoruz... eğer sizin için de uygunsa?"

Donna yüzünü kapattı ve gözyaşlarına boğuldu.

Ruby ayağa fırladı ve ona doğru gitti. Birkaç dakika içinde Donna'nın sandalyesinin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, kolunu okşuyordu.

"Çok üzgünüm, şekerim. Çok ama çok üzgünüm. İstedğin kadar ağla. Ben iyi bir dinleyiciyim ve bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?"

Donna başıyla onayladı. Ama çok rahatlamıştı. Artık bunu tek başına çözmeye çalışmıyordu.

* * *

Junior, Birdie ve yangın haberini aldığı anda eczanedeydi. Önce şoke olmuş, sonra da aileden

kimsenin ona söyleme zahmetine girmemesine üzölmüştü. Sonra Arnold Hollis'in o yangında öldüğünü öğrenince bir kez daha üzöldü.

Arnold Junior'a her zaman dostça davranmış, hatta bir gece sağanak yağmur sırasında arabası çalışmayınca onu evine götürmüştü. Junior adamın nezaketini ve nazik ruhunu hatırlıyordu,

ve şimdi o gitmişti.

Junior eczaneden eve dönme niyetiyle çıktı ama hiçbir şey yapmadan geri dönme düşüncesi bir anda dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Ani bir kararla sokakta U dönüşü yaptı ve Grey Goose Gölü'ne doğru sürdü, sonra park edip indi.

Küçükken Hunt onu ve Ray'i balık tutmaları için buraya getirirdi. Hunt her zaman oltalarına yem atar ve balıkları oltadan çıkarırdı. O iyi bir ağabeydi ve yaptıkları şey affedilemezdi.

Suyun kenarına kadar yürüdü, sonra durdu, suyun karşısına baktı ve yüzeyde parıldayan güneş ışığını izledi. Gölün ortasında bir Kanada kaz sürüsü yüzüyordu ve Junior'ın durduğu yerin hemen kıyısında, suyun kenarında duran büyük, gri bir turna vardı. Burada çok fazla güzellik vardı... ve çok fazla huzur. Junior suyun kenarına çömeldi, birkaç taş aldı ve onları fırlattı.

Dalgalar temas noktasından bir yankı gibi yayıldı... gittikçe daha uzağa gitti... ailesini yok eden yalanlar gibi gittikçe büyüdü. Eğer her şeyi baştan yapabilseydi, bu sırrı asla saklamazdı. Sonuçları onları alaşağı edecek olsa bile, Hunt kendini bu kadar ihanete uğramış hissetmezdi. Bunun yerine, onların günahlarının bedelini ödemişti.

Telefonu aniden çaldığında Junior hâlâ kazları izliyordu. Arayanın Ray olduğunu görünce cevap verdi.

"Evet, ne oldu?"

"Sana da merhaba," dedi Ray. "Birdie'ye olanları duydun mu?"

"Evet, Birdie'ye olanları duydum ama aileden herhangi birinden değil. Aradığınız için teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Ray geri aradı.

Junior öfkeyle cevap verdi. "Ne?"

"Neyin var senin?" Ray sordu. "Neredesin sen?" "Grey Goose Gölü."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra Ray, "Orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çocukken Hunt'ın bizi nasıl balık tutmaya getirdiğini hatırlıyorum. O iyi bir ağabeydi. Ona yaptığımız şey çok kötüydü."

Ray iç çekti. "Biliyorum ama geri dönüşü yok. Olan oldu."

"Kendimi sevmiyorum," dedi Junior. "Ben bir kaybedenim. Hunt'ı hayal kırıklığına uğrattık. Sonra kendimiz başarısız olduk. Ve annemi hayal kırıklığına uğrattık. Hiçbiriniz için Birdie'nin bugün yangından kurtulduğunu haber verecek kadar bile önemli değilim. Benden iğreniyorsunuz."

"Eve gel," dedi Ray. "Konuşuruz."

"Konuşmak istemiyorum ve bu gece yine kör kütük sarhoş olmak istemiyorum," dedi Junior. "O zaman ne istiyorsun?" Ray sordu.

"Sadece tüm bunların bitmesi için. Hunt'ın şehri terk etmesi için, böylece ne yaptığımızı hatırlamak zorunda kalmayacağım."

onu."

Ray, "Kasabaya geri dön," dedi.

"Kasabaya dönmeye hazır değilim," dedi Junior. Konuştukça sesi daha da yükseldi ve bağırmaya başladı. "Burada ne yapacağımı sanıyorsun? Kendimi öldürecekmişim gibi konuşuyorsun ama böyle bir şey olmayacak çünkü ben de bir korkağım. Buradayım çünkü burası güzel ve sessiz ve kimseyle konuşmak istemiyorum. Beni rahat bırakın."

Bağlantıyı kesti, sonra telefonunu cebine attı. Tekrar tekrar çalmasına rağmen duymazdan geldi.

* * *

Emma akşam yemeği için hazırlıklara başlamıştı ki kapı çaldı. Ellerini sildi ve kapıya gitti.

"Selam, Ray. İçeri gel."

"Emma, az önce Junior'la konuştum. Gölde ve çılgınca konuşuyor. Endişeleniyorum."

Emma kaşlarını çatı. "Ne demek deli gibi konuşuyor? Ve gölde ne yapıyor?"

"Bilmiyorum... ama Hunt'ın beni ve onu nasıl balığa götürdüğünü ve ne kadar iyi bir ağabey olduğunu hatırladığını söyledi. Sonra kendinden nefret ettiğini ve yaptığımızın kötü bir şey olduğunu söyledi. Birdie konusunda hiçbirimiz onu aramadığımız için de incinmiş."

Midesi aniden düğümlendi. "Sence o-"

"Hayır. Oh, bilmiyorum. Bana onu rahat bırakmamı ve oraya kendine zarar vermek için gitmediğini çünkü çok büyük bir korkak olduğunu söyledi. Çıldırmak üzereyim. Ya gidip Hunt'a söylerse?"

Emma kanepeye çöktü. Ray onun yanındaki sandalyeye oturdu. Sessizce birbirlerine baktılar; her biri diğerinin bu soruya cevap vermesini bekliyordu. Ya öyle olsaydı?

Sonunda sessizliği bozan Ray oldu. "Ne yapacağız?"

Emma omuz silkti. "Hiçbir şey. Her ne olduysa oldu. Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, aynı seçimi yapmazdım. Ama kimse tarihi değiştiremez. Evine, Susie'ye git. Hayatını yaşa. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Ray içini çekti, omuzları çöktü. "Kendimi Junior gibi hissediyorum. Ben de kendimi sevmiyorum." Emma'nın gözleri kısıldı. "Hayat bir popülerlik yarışması değildir.

Evine git."

Ray kalktı ve dışarı çıktı.

Emma yan dönerek kanepeye kıvrıldı ve kuru gözlerle duvara baktı.

Ama Ray yine de Junior'ı gölde öylece bırakmaktan memnun değildi. Emma Junior'ın sesindeki umutsuzluğu duymamıştı ama onun neden böyle davrandığını biliyordu. Ray'e göre daha anlayışlı olması gerekiyordu. Ne de olsa o da bunun bir parçasıydı.

Annelerini daha yeni gömmüşlerdi ve yardım ığı gibi gelen bir şeyi görmezden geldiği için kardeşini de gömmek zorunda kalmak istemiyordu. Ama arayabileceği tek kişi Birdie'ydi ve onun

nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Hepsine karşı oldukça üzgündü ve iş yerindeki yangın ve

Arnold ölüyor, muhtemelen daha üzgün.

Ama o hâlâ onların küçük kız kardeşıydı ve Junior onu çok seviyordu. Belki onu eve dönmeye ikna edebilirdi. Ray arabasına bindi ve onu aradı.

Bölüm 14

Aile dramından habersiz olan Hunt, Ava'yı almaya gitmeye hazırlanıyordu. Yüzük cebindeydi ve gecenin geri kalanını kulaktan kulağa oynayacaktı.

Blessings'in dışarıda yemek yiyebileceği yerler sınırlıydı ama yemek konusunda değil. Büyükanenin menüsü her damak tadına uyacak kadar çeşitliydi, barbekü mekânı ve Broyles Dairy Freeze de diğer her şeyi hallediyordu. Ama eğer menüde tatlı olarak Ava'yla sevişmek varsa, kartona ketçap koyup yiyebilirdi.

Banyo aynasında kendini bir kez daha gözden geçirdi ve kaşlarını çattı. Hâlâ saçını kestirmesi gerekiyordu. Belki başka bir gün, diye düşündü, sonra deri ceketini giydi, arabanın anahtarlarını aldı ve evden çıktı. Çatı ustaları yarın dönecekti, marangoz da öyle. Mutfakta döşeme kirişlerini onarmışlar ve alt zemini yamamışlardı ama banyo zemininde de onarılması gereken bir yer vardı. Ama o yarın olacaktı. Bu gece, hayatına ışığı geri getiren kadın içindi.

Arabasına yanaştığında, onun yüzünü görme beklentisi bile yüreğini hoplattı. Tanrım. O kadar ileri gitmişti ki.

Dışarı çıktı ve ön verandaya doğru gidiyordu ki Ava el sallayarak evden çıktı.

Güldü. "Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi, sonra onu kamyonete kadar götürdü, binmesine yardım etti ve dudaklarından öptü. "Çok güzel görünüyorsun."

Ava iç çekti. "Arabayı sür ya da beni eve geri götür."

"Her seferinde bir şey, aşkım," dedi ve bindi. "Bana gününden bahset," diye ekledi kamyonu çalıştırıp Büyükanne'ye doğru uzaklaşırken.

"Acil servise kimin geldiğini tahmin edemezsiniz." "Kim?" Hunt sordu.

"Vince Lewis ve sekiz aylık hamile olan karısı. Söylenenlere göre, kadın doğum sancısı çektiğinde Atlanta'ya dönüyorlarmış. Tam olarak hangi güzergâhta olduklarını bilmiyorum ama adam yoldan sapmış ve doğruca Blessings Hastanesi'ne gelmiş."

"O iyi miydi?" Hunt sordu.

Ava başını salladı. "Bebeğin durumu kötüydü, bu yüzden karısını ameliyata aldılar. Bir sezaryenden sonra, bir kız bebeğin gururlu ebeveynleri oldular. Geri geldiği için özür diledi ama onu getirebileceği en yakın yer burasıydı. Her neyse, kendisi ve bebeği seyahat edebilecek duruma

gelene kadar ya da

onları Atlanta'ya geri götürecek kadar stabiller. Her iki durumda da, bana olan kısa süreli ilgisi hayatındaki daha önemli şeylere kaydı."

Hunt onun sesindeki memnuniyeti duydu ve her ne olduysa bundan memnun olduğunu biliyordu ve onun için önemli olan tek şey de buydu. Sonra Ana Cadde'den Granny'nin otoparkına döndü ve park etti.

Ava aniden işaret etti. "Bakın! İşte Peanut ve Ruby." Hunt kaşlarını çattı. "Ruby, Ruby Dye'daki gibi... kuaför salonunun sahibi kim?"

Ava başını salladı. "O ve Peanut bir süre önce evlendiler. Bunun gerçekleşmesi için de epey bir hikaye yaşadılar. Eski kocası ortaya çıktı, onu kaçırdı ve onu yakalayıp kurtarmak için epey bir yarış oldu."

Hunt'ın gözleri büyüdü. "Blessings'de mi? Benim kafamda, böyle kötü şeyler burada asla olmaz."

"Yıllar boyunca Blessings'te her türlü aile dramı yaşandı. Bunlardan bazıları bugün Bay Hollis'in başına gelenler gibi trajik, bazıları da Johnny Pine'ın kasırga sırasında Lovey'i kurtarması gibi kahramanca. Her şeyi berbat ettiğimizde bile, bir şekilde sonunda bir araya gelmenin bir yolunu buluyoruz."

"Bildiğim iyi oldu. Mutlu sonları severim," dedi Hunt. "İçeri girmeye hazır mısın?" Koltuğa doğru eğildi ve onu öptü.

"Evet, lütfen."

Hunt öpücüğü iliklerine kadar hissetti, sonra kamyonundan inip Ava'nın inmesine yardım etti. El ele içeri girdiler ve Hunt Knox'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, yemek yiyenler Hunt ve Ava'nın ilişkisinin nereye gittiği konusunda artık şüphe duymuyorlardı.

Lovey onları karşıladı, birkaç menü aldı ve Hunt Birdie'nin tek başına bir masada oturduğunu gördüğünde onları boş bir masaya götürüyordu. Kaybolmuş ve kederli görünüyordu.

"İşte Birdie," dedi Hunt.

Lovey durdu. "Yalnız yiyor. Siz ikiniz onunla oturmak ister misiniz?" "Elbette," dedi Ava.

Lovey onları oraya götürdü. "Hey, Birdie, arkadaş ister misin?"

Birdie yukarı baktı. "Evet! Lütfen! Bugün olanlardan sonra akşamı yalnız geçirmek istemedim."

Oturdular ve sonra Ava Birdie'nin eline uzandı.

"Yangını duydum. Arnold için çok üzgünüm," dedi.

Birdie'nin omuzları çöktü. "Çok korktum. Binanın içindeki tüm elektrikler kesildi ve ofisim penceresiz bir koridorun sonundaydı. Zifiri karanlıktı ve duman o kadar yoğundu ki boğuluyordum. Telefonumu bulamadım ve aramak için zaman harcamak istemedim. Sonunda binadan çıkış yolunu buldum ve sonra düştüm." Sonra masanın karşısındaki Hunt'a baktı ve gözlerinde yaşlar vardı. "Sonrasında bildiğim tek şey, ağabeyimin beni kucağına alıp ambulanslardan birine taşıdığı. Hayatımda hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim."

Ava Hunt'a baktı. "Bana Birdie'nin iyi olduğunu söylediğinde bundan bahsetmemiştin."

Omuz silkti. "Çünkü ortaya çıkıp onu ambulansa götürmekten başka bir şey yapmadım. Onu oksijen verdikleri diğerlerinin yanına koydular ve iyi olduğundan emin olana kadar orada tuttular. Emma onu eve götürdü."

"Çünkü Emma'yı aradın ve sonra bizi takip edip beni içeri sokmaya yardım ettin," dedi Birdie. "Sana ihtiyacım olduğunda orada olduğun gerçeğini küçümsemeyi bırak."

Hunt sırttı. "Evet, hanımefendi."

Birdie burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Hunt. "Bu gecenin spesiyali ne?" "Köfte," dedi Birdie. "Çok severim ama asla sadece kendim için yapmam." "Kulağa hoş geliyor. Ben de bunu yiyeceğim," dedi Ava.

Menüye bakmadan sipariş verdiler ve beklerken birden fazla müşteri gelip Birdie'yi yangın hakkında sorguya çekti. Birdie cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı, bu yüzden Hunt onların merakını giderdi. Sonra yemekleri geldi ve ziyaretleri sona erdi.

Yemek yerken iki genç adam merhaba demek için masalarına uğradı ama dikkatleri Birdie'nin üzerindeydi. Onlar gittikten sonra Hunt onunla alay etti.

"En çok hangisini seviyorsun?" diye sordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hadi, küçük kardeşim. Evet, biliyorsun. Güzelsin, gençsin, bekarsın ve ağzından salyalar akıyordu. Bu her zaman ölü bir habercidir," dedi Hunt.

Birdie kaşlarını çatı. "Yalan söylüyorsun."

Ava yüksek sesle güldü. "Evet, her şeyi biliyor."

Hunt sırttı. "Tamam, yani salya akıtmıyorlardı. Ama biri biraz terliyordu, diğeri de kekeleyip duruyordu. İkisinden biriyle hiç çıktın mı?"

Birdie iç çekti.

"Hayır." "Neden?"

Ava sordu.

Birdie omuz silkti. "Kıvılcım orada değil ve ben de sırf eğlence olsun diye birini yönlendirecek türden biri değilim."

"Aferin sana evlat," dedi Hunt.

Ava başını salladı. "O kıvılcımı anlıyorum. Eğer kaybolursa, o zaman her şey zaman kaybı olur." Hunt ona baktı ve sonra masanın öbür ucuna uzanıp elini sıktı.

"Tereddütün benim için bir lütuftu," dedi.

Birdie sırttı. "Bilmediğim ne var?"

Ava Hunt'a baktı ve başını salladı.

"Houston'a döndüğümde Ava da benimle geliyor," dedi Hunt.

Birdie'nin nefesi kesildi. "Yani... sonsuza dek mi?"

"Sonsuza dek olduğu gibi," dedi Ava.

Birdie'nin gözleri doldu. "Bu harika bir şey ve annem çok mutlu olurdu. Emma'ya ikinizin iyi anlaştığını düşündüğümü söyledim ama bunun olacağını bilmiyordum."

"Teşekkürler," dedi Hunt. "Bence de oldukça harika."

"Bu beni Beyaz Atlı Prensimin gelip beni bulmasını beklemeye daha da kararlı hale getiriyor... her kimse artık," dedi Birdie, sonra cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğine baktı, sonra başını kaldırdı. "Ray arıyor. Hiç aramaz."

"O zaman cevap ver," dedi Hunt. "Eğer önemli değilse, birazdan arayacağınızı söyleyin."

Başını salladı ve telefonu açtı, diğer müşterileri rahatsız etmemek için alçak sesle konuşuyordu. "Merhaba."

"Birdie! Benim. Emma'yla çoktan konuştum ama önemli değilmiş gibi davranıyor ve ben de endişeleniyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama onu orada o şekilde bırakamam."

Birdie kaşlarını çatıyor ve paniklemeye başlıyordu.

"Bekle! Ray! Mantıklı konuşmuyorsun. Sorun ne ve kimi nereye bıraktın?"

"Oh. Doğru! Junior kayboldu. Onu bulamadım. Aradım ve sonunda cevap verdi. Grey Goose Gölü'nde. Kasabaya geri dönmeyecek. Küçükken Hunt'ın bize ne kadar iyi bir ağabey olduğundan bahsedip durdu... Bizi oraya balık tutmaya götürdüğünden falan. Sesi üzgün geliyordu ve onun bir kaybeden olduğunu söyledi. Korkmuştum. Bana kendine zarar vermeyeceğini söyledi -çünkü kendini öldürmeyecek kadar korkaktı- ama bilmiyorum... Sesi kaybolmuş gibiydi. Emma umursamıyormuş gibi davrandı. Ama benim umurumda. Sence ne yapmalıyım?"

Hunt, Birdie'nin yüzündeki değişen ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu.

"Aman Tanrım, Ray. Bilmiyorum. İntihara meyilli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hunt'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne?"

Birdie telefonu kapattı. "Ray arıyor. Panik içinde. Junior Grey Goose Gölü'ne gitti çünkü onu ve Ray'i balık tutmaya götürdüğü yer orasıydı. Junior senin ne kadar iyi bir ağabey olduğundan bahsediyordu. Depresyonda ve belki de intihara meyilli ve Ray ne yapacağını bilmiyor-"

"Telefonu bana ver," dedi Hunt.

Kadın telefonu uzattı.

"Ray, benim. Junior'ın gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Ray, Birdie ve Hunt'ın birlikte olmasından ürkmüştü. "Uh... Bilmiyorum. Ama yardım çağrısı gibi gelen bir şeyi görmezden gelirim kendimle asla yaşayamam."

"Onu oraya götüreceğim. Gidip onunla konuşacağız," dedi Hunt. "İşte Birdie."

Birdie telefonu aldı. "Hepimiz büyükannemlerde akşam yemeği yiyoruz. Ödeyebildiğimiz kadar çabuk buradan ayrılıyoruz."

"O zaman ben de geliyorum," dedi Ray.

Birdie'nin düşünceleri dönüyordu. Bu, annesinin mesajını iletme üzere herkesi bir araya getirmek için beklediği fırsattı ve bir kriz durumu mükemmel bir zaman olabilirdi.

"Susie'yi evde bırakın ama Emma'yı alıp yanınızda getirin."

"Gelmeyecek," dedi Ray.

Birdie, "Ona söylemesi gerektiğini söylediğimi, hepinize önemli bir mesajım olduğunu söyleyin," dedi ve sonra bağlantıyı kesti. "Teşekkür ederim, Hunt. Oraya yapacağın yolculuk senin için hayal edebileceğinden çok daha anlamlı olacak."

"Eğer bu bir aile toplantısıysa, o zaman beni eve bırakmanız gerektiğini düşünüyorum," dedi Ava.

"Uh...hayır," dedi Hunt. "Eğer hayatta ortak olacaksak, aramızda sır olmayacak, unuttun mu?"

Hunt garson kıza el salladı, biletini aldı ve aceleyle oradan ayrıldı. Gün batımına çok az kalmıştı ve hava kararmadan önce Junior'ı bulmak konusunda endişeliydi.

"Bizimle gel, Birdie. Gölde tek başına dolaşmanı istemiyorum. Seni daha sonra arabana geri götüreceğim."

İtiraz etmedi ve Hunt şehir dışına çıkarken Ava'yı da ortalarına alarak kamyonete bindiler.

Ray çoktan Emma'nın evine doğru yola çıkmıştı ve kapısını tekrar çaldığında Emma önce şaşırdı, sonra da kızdı.

"Sana zaten söyledim-"

"Hunt ve Birdie şu anda göle doğru gidiyorlar. Birdie sana gelmen gerektiğini, hepimiz için önemli bir mesajı olduğunu söylememi istedi. O yüzden o nefret dolu kıcını arabama kadar sürüklemem gerekse bile bunu yapacağım."

Emma içini çekti. "Her neyse," diye mırıldandı. "Gordon'a bir not bırakmam gerekecek-" "Ceketini ve lanet telefonunu al ve yolda onu ara."

Emma vestiyere koşup paltosunu aldı ve kapıdan çıkarken cep telefonunu cebine attı. Belki hep birlikte gelirlerse, Junior'ın sırları hakkında Hunt'a bir şey söylemesini engelleyebilirdi. Bu çok eskiydi... geçmişte kalmıştı... ve olanları unutmayı o kadar çok istiyordu ki.

* * *

Junior göle bakan bir kayanın üzerinde oturmuş, güneşin yavaşça ufka doğru ilerleyişini izliyordu. Hava karardıktan sonra buraya pek çok kez gelmişti ama genellikle bir grup erkekle bira içiyordu.

Bir keresinde Hunt onları dışarı çıkardığında, güneş battıktan sonra kalıp kıyıda sosis kızarttıklarını hatırlıyordu. Hunt suyun hemen kenarında küçük bir ateş yakmış, sonra da sosislerini kızartmak için onlara yeşil çubuklar kesmişti.

Junior ağabeyiyle takılmanın verdiği mutluluğu ve ne kadar eğlendiklerini hatırlıyordu - Ray'le iki yanında toplanıp sosisli sandviçlerini yerken Hunt hayalet hikâyeleri anlatıyor ve Hunt'ın alacak parası olduğu için bir şişe kök birasını paylaşıyorlardı.

Onlara verdiği onca sevgiden sonra Hunt'a ne yaptıklarını bilmenin acısı Junior'ı öldürüyordu.

Tanrı'dan bir an önce ölmeyi diliyordu, çünkü çoğu gün o kadar üzgündü ki nefes almak bile zor geliyordu. Güneş şimdi ağaçların hizasında duruyordu. Gözlerini iyice kısarsa, neredeyse yeşil çamların üzerinde yüzüyormuş gibi görünüyordu. Sonunda esinti kesildi ve güneşin son ışıkları da

Gölün cam gibi pürüzsüz yüzeyinde tereyağı gibi eriyor.

Park alanının arkasından gelen araba seslerini duydu ve kendisine doğru gelmemelerini umdu. Sessizliğin içinde sesler duyuluyordu ama bunlar sadece mırıltıdan ibaretti. Yaklaşmalarına rağmen kelimeleri duyamıyordu.

Yoldaki dönemeci izlemeye devam etti ve önce Ray'i sonra da Birdie'yi görünce içini çekti. Ray'in panikleyeceğini bilmeliydi. Ama sonra Hunt ve Ava'yı gördü.

"Kahretsin Ray, ne yaptın sen?" diye mırıldandı ve ağlamaya başladı.

Ve o anda Hunt onu eskiden olduğu gibi küçük bir kardeş olarak gördü. Nazik olan. Sessiz olan. Onu değiştiren her ne yaptıysa, ne kadar kırıldığını bilmek Hunt'ın canını yakıyordu.

Junior'a doğru yürüdü ve kollarını ona doladı.

Emma koşarak patikadan yukarı çıktığında gördüğü de buydu. "Junior! Junior! Ne dedin sen?" diye bağırdı.

Ray kaşlarını çatarak döndü. "Hiçbir şey söylemedi, Emma. Ağlıyor. Hepsi bu."

Emma'nın bacakları titriyordu. O kadar rahatlamıştı ki Junior'ın oturduğu kayanın üzerine çöktü ve bundan sonra ne olacağını merak ederek hepsine baktı.

Ama hiçbirini Birdie'nin ultimatoma hazırlıklı değildi.

"Hepimizi bir araya getirmek için doğru anı bekliyordum ama bunun böyle olacağını hiç hayal etmemiştim" dedi.

Yüzlerini ona döndüklerinde Hunt'ın kolu hâlâ Junior'ın omzundaydı ama sonra Ava'ya uzandı ve onu kendine çekti. "Neler oluyor Birdie?"

"Elliot Graham'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Hunt kaşlarını çattı. "Evet. Eskiden bahçesini biçerdim. Onun bizimle ne ilgisi var?"

"Son birkaç yıldır kasabada onun bir tür medyum olduğu biliniyor. Bunu iddia etmiyor. Sadece bir şeyler bildiğini söylüyor. Her neyse, annemin cenazesini kaldırdığımız gece cenaze evine geldi, bana annemden bir mesaj getirdiğini söyledi ve sessiz bir yere çıkıp çıkamayacağımı sordu, ben de çıktım."

O noktada kimse hareket etmiyordu. Kimse soru sormuyordu. Birdie'nin hikayesine kilitlenmişlerdi.

"Hunt, bana annemin üzgün olduğunu bilmeni istediğini söyledi. Başına gelenlerin adil olmadığını ve ailemizin sana yaptıklarının affedilemez olduğunu, ancak diğer tarafta kendisine gösterilinceye kadar tüm gerçeği bilmediğini söyledi."

Junior inledi ve Birdie devam ederken Hunt onu daha sıkı tuttu.

"Elliot bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığını ama sadece annemin mesajını iletmesi gerektiğini söyledi. İşte mesaj. Annem her şeyin Emma ile başladığını ve bunu babamın yaptığını söyledi. Junior ve Ray'in bildiğini ama hiçbir şey söylemediklerini çünkü babalarının hepsinden sessizlik istediğini söyledi."

Hunt, Junior ve Ray'in odasındaki resmin arkasında bulduğu kâğıdı hatırladı.

"Hepinize bir tür yemin imzalatıldı, değil mi?" Hunt sordu.

Şok içinde ona baktılar.

"Sen neden bahsediyorsun?" Birdie sordu.

"Çocukların odasındaki bir resmin arkasında buldum," dedi ve cüzdanından çıkarıp Birdie'ye uzattı.

Birdie okudu, sonra kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Emma gölün ötesine baktı. Ray

Hunt'a bakamadı.

Ama Hunt karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu.

"Birdie, babamın yaptığını mı söyledin? Paramı babamın aldığını mı söylüyorsun?"

Birdie başını salladı. "Annemin gönderdiği mesaj buydu. Sanırım Elliot'ın mesajı bana iletmesini istedi çünkü benim bu işte hiçbir rolüm yoktu ve sırrı devam ettirmek istemezdim."

Hunt'ın kolları iki yana düştü ama Ava elini tuttuğunda onu bırakmadı ve sorular sormaya başladı.

"Neden? Emma? Bunu başlatacak ne yaptın? Junior... seni nasıl dahil etti? Lanet olsun Ray, bana da yalan söyleyecek kadar kötü ne yaptılar? Babam neden benden çaldı?"

Kimse konuşmayınca Ava'dan kurtuldu ve yumruklarını öfkeyle iki katına çıkararak onların ortasına daldı. Konuşmaya başladı ve konuştukça sesi daha da yükseldi, sonunda bağırmaya başladı.

"Tanrı aşkına. Annemin gerçeği öğrenmesi için ölmesi gerekiyordu ve biriniz konuşmaya başlasa iyi olur. On beş yıl boyunca hiçbir şey yapmadınız. İncinen benim. Bu yeterli değil mi? Kimseye bir şey yapmayacağım... ama gerçeği hak ediyorum."

"Anlatacağım," dedi Junior.

Emma Ava'ya baktı ve sonra ayağa kalktı.

"Hayır. Benimle başladı. Bu benim anlatmam gereken bir hikaye."

Hunt onunla yüzleşmek için döndü. "O zaman konuşmaya başla, kardeşim."

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı ama sesi titriyordu.

"Hamile kaldım ama korktum ve kimseye söylemedim - erkek arkadaşına bile. Annem Birdie'yi okula götürmek için ayrıldıktan sonra neredeyse her sabah kustum. Ama sonra babam elini incitti ve bir hafta boyunca çalışmadı. Anladı ve kriz geçirdi. Anneme söylememesi için ona yalvardım. Bana babanın kim olduğunu sordu ve söylediğimde beni öldüreceğini sandım. Hemen o anda onu aramamı ve eve çağırmamı söyledi. Onu aradım ama nedenini söylemedim."

Birdie iç çekti. "Oh, Emma."

Emma omuz silkti. "On altı yaşına yeni girmiştin. Önemli biri olduğumu sanıyordum. Erkek arkadaşım geldi ve babam ona ifşa ettiğim şeyi anlattı, kolundan tuttu ve onu tecavüzden tutuklatacağını söyledi. Erkek arkadaşım bana baktı ve sonra gülerek tecavüzün bununla bir ilgisi olmadığını, yaptığım şeyi yüzümde bir gülümsemeyle yaptığımı söyledi."

Hunt babasının çabuk sinirlenen halini hatırlayarak ürperdi. "Ne oldu?" Birdie sordu.

Emma nce Junior'a, sonra da Hunt'a baktı. "Babam yumruğunu iki katına çıkardı ve ona öyle sert vurdu ki, geriye doğru uçtu ve kafasının arkasını mutfak masasının köşesine çarptı. Olgun bir kavun gibi yarıldı ve her yere kan sıçradı. Yere düştü ve ayağa kalkamadı."

Hunt'ın kalbi şimdi kt küt atıyordu. Daha o söylemeden ne olacağını biliyordu ama sözleri duymak yine de şok etkisi yaratmıştı.

"Babam onu öldürdü. Junior bunu gördü. Ben de gördüm. Babam cesedi kamyonun kasasına taşması için Junior'a yardım ettirdi. Ray mutfağa geldiğinde cesedin üzerini bir muşambayla örttüler. Bütün kanı gördü ve korktu. Babam içeri girdi, bana ve ona annem eve gelmeden önce temizlememizi ve sonra okula gitmemizi söyledi. Junior'ı sonra bırakacaktı."

Hunt, "Tanrı merhamet etsin," diye fısıldadı ve dönüp Junior'a baktı. "Siz ikiniz cesede ne yaptınız?"

Junior anılarını silmek istercesine ellerini yüzüne sildi.

"Babam arabayı bataklıklara ve oradan da bir bataklığa sürdü. Cesedi suyun kenarına taşdık ve timsahlara bıraktık. Babam beni kasabaya geri götürdü ve okula geç kaldığım için bana bir izin kağıdı aldı."

Hunt kaşlarını çattı. "Tamam, çocuğu öldürdü ama paraya neden ihtiyaı vardı?"

"Benim yüzümden," dedi Emma. "Okul bitmek üzereydi, hatırladın mı? Sen gittikten birkaç gün sonra beni Florida'ya, evlenmemiş annelerin kaldığı bir eve gönderdi. Annem orada bir yaz işi bulduğumu sanıyordu. Ama bebeği doğuracak ve evlatlık verecektim. Bunu finanse etmek için senin paranı çaldı."

Hunt inanamayarak başını salladı. "Bu senin hatandı. Senin hatanı bana mı detti? Neden?"

"nk ben bebeği doğurmak istedim ama o babasını öldürdü. Bir çocuğu bytmeyeceğini söyledi.

ve her gün ona bakıp olanları hatırlayacağım. Beni gönderecek parası yoktu, o yüzden seninkini aldı. Bebeğimden vazgeçmek istemedim ama beni gitmeye zorladı ve hepimiz bir şekilde onun ölümüne iştirak ederek suçlu olduk."

Birdie şoktaydı. Bu duymayı bekleyeceği son şeydi. "Annem bütün bunları biliyor muydu?" Hunt sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Emma.

"Bebeğe ne oldu?" Birdie sordu.

Emma başını salladı ve ağlamaya başladı. "Ah... karma beni ısırarak için geri döndü. Yedinci ayımda düşük yaptım ve bebeğim öldü. Küçük bir çocuktu. Başka ocuğum olamaz."

Hunt tepki veremeden Ava onun yanındaydı. Ve kolunu onun beline doladığında, içindeki öfke azalmaya başladı ve ona sarıldıka daha da sessizleşti.

Sonra Junior'a baktı. "On

beş yaşındaydın, değil mi?"

"Zar zor," dedi Junior.

Ray'e bakarken Hunt'ın gözleri kısıldı. "Ve sen... kaç yaşındaydın, on üç mü?" Ray

başını salladı. "Ava ile aynı yaşta."

Hunt derin bir nefes aldı ve Ava'yı kendine çekti.

"Ve ben on sekizime yeni girmiştim. Çocuktuk... sadece çocuktuk. O bizim babamızdı ve sadece bana değil, hepimize kazık attı. Seni bir cinayete bulaştırdı. Söylemeye korkmana şaşmamalı. Sana çok kızdığım için özür dilerim. Bu nefreti bu kadar uzun süre içimde taşıdığım için özür dilerim. Annem bu kâbusun ortasında kaldığı için üzgünüm."

"Annemin istediği de buydu," dedi Birdie. "Barış yapmamızı istiyordu. Bunu biliyorum. Teşekkür ederim, Hunt. Sen her zaman harika bir ağabeydin, ama inanılmaz bir adama dönüştün."

Junior uzanıp Hunt'ın elini sıktı, Hunt da başını sallayıp ona sarıldı. Sonra Emma da onun kollarındaydı, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve af diliyordu, Ray de diğerlerinden özür diledi ve sonra hepsi dönüp kollarını açtılar ve Birdie'yi de aralarına aldılar.

Ava gözyaşları içinde kenara çekildi, Hunt için çok mutluydu ama çocuğun cesedinin bataklığa atılmasından dolayı dehşete düşmüştü.

"Emma... Bir sorum var," dedi Ava.

Emma arkasını döndü. "Sor."

"O dönemde kimseyle çıktığını hatırlamıyorum ve hiç kimse kayıp olarak bildirilmedi. Kimdi o?"

Emma onun yüzünü ve onu ne kadar çok sevdiğini hatırlayarak gözlerini kapadı, sonra Ava'ya baktı ve iç çekti.

"Mark Ryman."

Ava kaşlarını çatı. "Blessings'in batısındaki tepelerde yaşayan Rymans mı?" "Bekle. Ne? Uzun Adam dedikleri mi?" Hunt sordu.

Emma başını salladı.

Hunt başını salladı. "Bu doğru değil."

"Ne demek istiyorsun, bu doğru değil?" Emma ağladı. "Sanırım kime aşık olduğumu senden daha iyi biliyorum."

"Kastettiğim bu değildi," dedi Hunt. "Uzun Adam'ı tanırdım. Benden bir yaş büyüktü."

"Evet, evet," dedi Emma. "Ne olmuş yani?"

"Uzun Adam Irak'taydı. İkimiz de ordudaydık ve onun birliği başka bir üsse gitmeden önce birkaç ay aynı üste kalmıştık. Mutfağımızda ölmedi... ama öldü. Ben vurulmadan yaklaşık iki yıl önce. O bir piyadeydi. Kamyonu bir el yapımı patlayıcının üzerinden geçmişti. O gün ölen üç kişiden biriydi. Adının asıldığını gördüm. Onu babam öldürmedi. Junior, bir cesedin saklanmasına yardım etmedin. Ray, onun kanını temizledin ama o ölmeden önce savaşta çok daha fazlasını döktü. Emma bir bebek kaybetti. Ama hepiniz çocukluğunuzdan kalanları kaybettiniz çünkü babamız bir korkaktı. Uzun Adam'ın öldüğünü varsaymak yerine, hayatta olup olmadığını hiç kontrol etmedi ve yaptıklarını gizleyebilmek için hepimize bedel ödetti. Saklanacak bir sır yok. Ve hepimizi ilgilendirdiği kadarıyla, Emma

hamile kalması onu ilgilendirirdi... ve bizi ilgilendirmezdi. Anlaşıldı

mı?" Emma da dahil olmak üzere hepsi başını salladı.

Junior dizlerinin üzerine çöktü ve inançsızlıkla başını sallayarak ileri geri sallanmaya

başladı. "Bu sır neredeyse beni öldürüyordu, Hunt. Eve geldiğin için teşekkür ederim. Aman

Tanrım... Özgürüm." "Ve ben," dedi Ray.

Emma, "Babama karşı gelmeli ve sana o gün söylemeliydik," dedi.

Ray, "Ama hapse gireceğini, annemin evi kaybedeceğini ve hepimizin evsiz kalacağını, hatta belki

de koruyucu aileye verileceğimizi söyledi," dedi. "Birdie'yi koruyucu aileye düşmekten korumamız gerektiğini söyledi."

Bu noktada Ava konuştu.

"Aileden olmadığımı biliyorum ama olacağım. Ev satıldıktan sonra Hunt'la Houston'a gideceğim.

Ve aile olmak bana da bir şeyler söyleme hakkı veriyor. Babanızın hiçbirinizin görmediği bir yönünü gördüm. Ray ve ben okula gidemeyecek kadar küçüktük ve Birdie daha doğmamıştı bile ama kötü olduğunu düşündüğüm şeyleri hatırlıyorum."

Hunt dehşete kapılmıştı. "Ne gibi, Ava?"

Omuz silkti. "Mesela... evdeki son turta parçasını yer ve suçu benim ya da Ray'in üzerine atardı.

Marjorie'nin çantasından para aldı ve eğer söylersem benim yaptığımı söyleyeceğini söyledi. Babanız bir yalancı ve manipülatördü ve hiçbirinizin bir an bile suçluluk hissetmesine gerek yok. Siz çocuktunuz ve o sizi kendi ihtiyaçları için kullandı. Hepiniz kurbandınız. Sadece bunu hiç bilmediniz. Ve Hunt ihtiyacınız olan cevaba sahipti ama o bunu hiç bilmedi. Kesin olarak bildiğim bir şey var, o da şu anda annenizin ruhunun gerçek ortaya çıktığı için çok mutlu olduğu... artık saklanacak bir sır kalmadığı."

Hunt şok olmuştu. "Bunu yaptı... sana bile mi?"

Ava omuz silkti. "Onu böyle tanıyordum. Beni korkutmazdı ve Marjorie bana bakıcılık yaparken neredeyse hiç yanımda olmazdı. Ama onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Ve sanırım hepimizin eve gitme zamanı geldi. Her birinizin bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olacak. Ama yarının hayatınızın geri kalanının ilk günü olduğunu unutmamalısınız ve mutlu olmanın bir yolunu bulmalısınız. Hayatımın geri kalanını Hunt'ı nasıl mutlu edeceğimi bildiğim kadar mutlu etmek için harcayacağımı biliyorum. Hunt, Marjorie'ye verdiği sözü yerine getirir getirmez Houston'a geri döneceğiz ve siz de her zaman hoş karşılanan ziyaretçilerimiz olacaksınız."

Hunt, "Buradan ayrılmadan önce yapmamız gereken bir şey var," dedi ve bulduğu, babalarının onlara imzalattığı kâğıdı çıkardı.

"Aranızda çakmağı olan var mı?" diye sordu. "Bende var," dedi Junior.

Cebinden çıkardı ve Hunt'a uzattı.

Hunt kıyıda dizlerinin üzerine çöktü, Parnell Knox'un onlara imzalattığı yemini paketledi ve ateşe verdi.

Sessizce durdular ve sırrın son parçasının da duman olup uçmasını izlediler.

Geriye küllerden başka bir şey kalmadığında, kardeşler son bir kez birbirlerine sarıldılar ve sonra arabalarına binip kendi yollarına gittiler. Birdie, Emma ile birlikte geri döndü.

Hunt ve Ava'yı eve kendi başlarına dönmeleri için bırakarak arabasını almaya gitti.

Hunt az önce olanları güçlükle kavrayabiliyordu ama Junior gibi gerçek onu da  zg r bırakmıştı.

"Orada olduğun için teşekkür ederim," dedi Hunt. "Babamın gerçek kişiliğine son bir onay daha eklediniz. O bir orospu çocuğuydu ve bundan hiçbirimiz sorumlu değiliz."

"Marjorie'yi düşünüyorum... tüm o öfkeyle yaşadığını," dedi Ava. "Hastaneye kaldırıldıktan sonra diğerlerine hiçbir şey söylemedim. Ama ilk başta, hiç sigara içmediği için akciğer kanserine yakalandığı için çok içerlemişti."

"Ama babam yaptı," dedi Hunt. "Pasif içiciliğin kurbanlarından biriydi."

"Bir de babanın huysuzluğu var," dedi Ava. "Her zaman yüzüne duman üflediğini ve öksürdüğünde güldüğünü gördüm."

Hunt'ın rengi soldu. "Bunu görmedik mi, yoksa buna o kadar alışmıştık ki ince bir taciz olduğunu fark edemedik mi?"

"Bilmiyorum. Belki de annemle babam sigara içmediği için fark etmişimdir. Anlarsın ya?"

Hunt başıyla onayladı. "Evet, bu mantıklı," dedi ve sonra Ava'nın eline uzanıp dudaklarına götürdü ve arabayı sürerken öptü. "Ava Ruth, sen benim kurtarıcı l tfumsun."

Adamın dudaklarını teninde hissettiğinde ürperdi, hatırladı.

Bölüm 15

Hunt ve Ava kasabaya döndüklerinde hava tamamen kararmıştı ama sokak lambaları eve giden yolu aydınlatıyordu. Hunt arabayı onun garaj yoluna çekti.

"Tüm bu olanlardan sonra, hâlâ içeri gelmek istiyor musun?" Ava sordu. Cebindeki yüzük henüz gelmemiş olanları hatırlatıyordu.

"Tüm bu olanlardan sonra, sen hala hayatımdaki ışıksın. Ağzımda kötü bir tat varmış gibi hissediyorum ve bunu gidermek için tatlı bir şeyin tadına ihtiyacım var."

"Turtam var," dedi Ava ve dışarı çıktı.

"Benim aklımdaki bu değildi," dedi Hunt.

Dışarı çıkıp içeri girdiklerinde Ava güldü ama kapı arkalarından kapanır kapanmaz kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

"Bu yeterince tatlı mıydı?" diye sordu.

"Her zaman," dedi Hunt. "Yatıya kalmaya ne dersin?"

Ava gülümsedi. "Bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Yeni diş fırçalarım var ama eve gidip pijamalarını alman gerekiyor mu?"

"Benim hiç yok," dedi.

"Tam benim tarzım bir adam," dedi Ava. "Beni takip edin."

"Dünyanın öbür ucuna," dedi Hunt, onlar giderken ışıkları söndürerek.

Yatak odasına vardıklarında Hunt ceketini çıkardı, cebinden yüzüğü çıkardı ve arkasını döndü.

Ava pencere kenarında oturmuş, panjurları çoktan çekmiş, botlarını teker teker çıkarıyordu. Eğildiğinde saçları öne düştü ve bir an için yüzünü gizledi. Doğrulana kadar Hunt'ın onu izlediğini fark etmedi.

Gülümsedi.

"Sırrı olan bir adama benziyorsun. Neler oluyor?"

Başını iki yana salladı. "Aramızda sır yok, unuttun mu? 'Benimle evlen' sözünü hiç söylemedim ama şimdi söylüyorum. Ava Ruth Ridley, seni sonsuza dek seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Ava içini çekti. Hunt'ın bu sözleri rüyalarında binlerce kez söylediğini duymuştu ama hiçbir zaman uyanırken ve yüksek sesle söylememişti. Sandalyesinin önünde tek dizinin üzerine çöküp kutuyu açtığında nefesi kesildi.

"Evet, evet, binlerce kez evet! Oh, Hunt, çok güzel."

Hunt parmağına takmaya başlarken nefesini tuttu ve sonra tam oturduğunda rahatladı.

Ava gülümsedi. "Uyuyor! Nasıl yaptın-" Sonra durdu ve daha yakından baktı. Gözyaşları sel oldu.

"Oh, Hunt. Bu Marjorie'nin yüzüğüydü, değil mi?"

Başını salladı. "Emma'daydı. Bu sabah bana verdi. Ciddi olduğumuzu biliyordu ama sen onlara söyleyene kadar benimle Houston'a gideceğini bilmiyordu. Marjorie'nin seni kızı gibi sevdiğini söyledi. Bunu aktarmanın zamanı gelmişti."

Ava öne doğru eğildi, kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

"Kendime bunun artık bir rüya olmadığını hatırlatıp duruyorum. Bu benim gerçeğim. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve şimdi hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim. Kutsanmış durumdayım."

"Kutsanmış olan benim," dedi Hunt. "Sevgin ve kahkahalarınla yalnızlığımı hayatımdan çıkardın. Seni Houston'a götürmek ve sana dünyamı göstermek için sabırsızlanıyorum."

Hunt ayağa kalktı, sonra onu ayağa kaldırdı ve önce onu, sonra da kendisini soymaya başladı. Yatakta onun yanına uzandığında, üzerinde sadece yüzüğü ve gülümsemesi vardı.

* * *

Ruby'nin isteği üzerine Peanut, Ruby hâlâ oradayken Donna'nın evine bir hamburger ve patates kızartması getirdi ve kapıya getirir getirmez Ruby, Donna ile birlikte aldıkları notları toplamaya başladı.

"Git otur ve bir şeyler ye. Birkaç lokma bile olsa kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Ruby. "Bu arada ben de tüm bu işlerle meşgul olacağım ve seni gelişmelerden haberdar edeceğim. Blessings'ten ayrılmak için kesin bir tarih aldığında bana haber ver, tamam mı?"

"Evet, yapacağım ve tüm yardımlarınız için teşekkür ederim ve yemekler için de Peanut'a teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz," dedi Donna.

Birkaç dakika sonra, Donna'yı bir çuval yiyecek ve evinin sessizliğiyle baş başa bırakarak gittiler.

Mutfağa gitti, yemeğini tabağa koydu ve yemek için oturdu. Kısa bir süre sonra telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, kimin aradığını gördü ve yemeğini itti.

"Alo? Joy?" Donna söyledi.

Kız kardeşinin sesi tiz ve telaşlıydı. "Tatlım, işe gittiğimde telefonumu unuttuğum için bütün gün endişelendim. Sonra eve geldim ve bu mesajı duydum ve bana ihtiyacın olduğunda burada olmadığım için hasta oldum! Sorun ne?"

"Oh, Rahibe, en kötüsü. Bugün Arnold'un çalıştığı yem dükkanında yangın çıktı. Bir şekilde kapana kısılmış. O öldü, Joy."

Joy feryat etti. "Hayır, hayır, çok üzgünüm. Bu korkunç, berbat bir şey. Yardım etmek için ne yapabiliriz? Çocuklar iyi mi?"

İşte o zaman Donna kendini kaybetti.

"Hayır, iyi değiller. Geçen hafta bir adamı soymaya ve arabasını çalmaya çalışırken tutuklandılar. Arnold'la beni neredeyse öldürüyorlardı ve gittiler. Bugün bir yere nakledildiler."

Joy'un nefesi kesildi. "Ne? Ciddi değil misin?"

"Evet, öyleyim ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştik. Hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Ve bugün bu oldu. Eve dönmek istiyorum. Burada yalnız kalamam. Sadece eve dönmek istiyorum."

Joy gözyaşlarına boğuldu, şimdi kız kardeşiyle birlikte ağlıyordu. "Hepimiz bir araya gelip annemin boş evini temizleyeceğiz ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağız... hiçbir şey akmayacak... ve senin için elektrik tesisatını açtıracamız."

"Bunun için sana geri ödeme yapabilirim," dedi Donna. "Blessings'teki insanlar eve dönmeme yardım etmek için biraz para topluyorlar. Burada iyi insanlar var ama Arnold olmadan burada kalmayacağım."

"Peki ya çocuklar? Onları nereye götürecekler?" Joy sordu.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Tutuklandıklarında zaten evden kaçıyorlardı, yani bana kalırsa bizi terk eden onlardı. Daha fazlasını öğrendiğimde seni tekrar arayacağım, ama sadece Arnold'u bilmeni istedim."

"Çok üzgünüm. Keşke orada olup sana yardım edebilseydim," dedi Joy.

"Bunu burada tek başıma yaşamıyorum ama bu iş bittiğinde ailemle birlikte olmak istiyorum. Seni yakında arayacağım," dedi Donna.

"Seni seviyoruz, Donna. Seni evde görmekten mutluluk duyacağız. Kendine iyi bak." "Bakacağım," dedi Donna ve bağlantıyı kesti.

Kız kardeşinin sesini duymak Donna'ya bir nebze huzur vermişti ve bugünlük bu kadarı yeterliydi.

Kalan yiyecekleri çöpe attı, sonra da evi kilitledi. Ve yirmi iki yıllık evlilik hayatında ilk kez yatağa yalnız girdi.

* * *

Sabah olduğu ve alarmının çalmadığı gerçeğine onu uyandıran, Hunt'ın Ava'nın beline doladığı kolunun ağırlığı oldu. Kurmayı hatırlamamıştı.

Panikle gözlerini açtı, saate baktı ve sonra rahatladı. Saat tam olarak sabahın 5'i idi ve arkasındaki, ona sınıksız sarılan güzel adam hâlâ uyuyordu. Parmağındaki yüzüğe baktı ve iç geçirdi.

Sonra Hunt'ın elleri belinden göğüslerine doğru hareket etti ve onun uyandığını anladı. Şehvet kıpırdandı ve Hunt bacaklarının arasında hareket ederken sırt üstü dönüp gözlerini kapattı.

Uyanmak için ne mükemmel bir yol.

Yavaş ve mükemmel bir tutkuyla sevişmişler, sonra da Ava hastaneye, Hunt da eve dönmek üzere aceleyle ayrılmışlardı. Her şey sabit bir hızda ilerliyordu ama Hunt için hâlâ yeterince hızlı değildi. Bu işin bitmesini istiyordu. Ava'yı eve götürmeye hazırды.

* * *

Blessings'te güzel bir sabah geçiren tek insanlar Hunt ve Ava değildi.

Junior Knox mutlu bir şekilde uyandı. Dün gece gölde yaşananlar dünyasını değiştirmişti. O an

Alarm çaldı, yerinden fırladı ve aceleyle duş alıp tıraş oldu, sonra da kendine kahvaltı hazırladı. Bugün gitmesi gereken yerler vardı ve en iyi şekilde görünmek istiyordu.

Yangın nedeniyle Birdie'nin çalışıp çalışmayacağını bilmiyordu ama yine de onu aradı, onunla konuşmak için her zaman zaman ayıracağını biliyordu.

İkinci çalışında cevap verdi. "Alo?"

Junior? Her şey yolunda mı?"

"Merhaba, Birdie. Evet, her şey yolunda. Evde misin yoksa işe mi döndün emin olamadım."

"Hayır, Dub her şeyi temizleyip yeni envanter getirene kadar birkaç günlüğüne kapalıyız. Depo yeniden inşa edilene kadar yer açmak için ana binanın içindeki eşyaların yerini değiştiriyoruz."

"Bütün bunlar için çok üzgünüm," dedi Junior.

"Ben de öyle," dedi Birdie. "Peki neler oluyor?"

"Birkaç sorum var ve nasıl başlayacağımı bilebileceğinizi düşündüm. Blessings'de GED almak için derslere gidebileceğim bir yer var mı?" Junior sordu.

Birdie'nin ağzından çıkmasını beklediği en son şeydi ama şimdiye kadarki en iyi haberdı.

"Junior! Seninle gurur duyuyorum! Evet. Kütüphaneye git. Kütüphaneciyle konuş. Orada dersler olduğunu biliyorum ama nasıl işlediğinden emin değilim. Bekleyip yeni bir sınıfa mı başlaman gerekiyor yoksa istediğin zaman başlayabilir misin bilmiyorum."

"Ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım ücretsizler. Ve sanırım online oluyorlar. Kütüphanede birkaç toplantı odası var ve sanırım insanlar bunlardan birinde buluşuyor."

"Teşekkürler. Şehirde herhangi bir iş duyarsan bana haber ver. Önce Crown'a başvuracağım. Tek yaptığının market alışverişi olması umurumda değil. Yapmam gereken çok şey var."

"Yapacağım, Junior. Söz veriyorum. İyi şanslar ve beni

haberdar et." "Edeceğim, Rahibe. Seni seviyorum."

Birdie iç çekti. "Ben de seni seviyorum."

* * *

Junior Crown'a doğru yola çıktığında Ray çoktan annesinin evinin çatısına çıkmış, ekiple birlikte yeni kiremitleri döşüyordu. Bu onların son iş günü olacaktı ve bunu doğru yapmak istiyordu.

Arada sırada Hunt'ın aşağıdaki eve girip çıktığını görüyor ve düşünüyordu,

Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum.

Knox kardeşlerin Hunt gittikten sonra yaşlandıkları bir gerçektı ama duygusal olarak hepsi hâlâ ergenlik çağındaydı ve o günün travması içinde, hâlâ babalarının günahlarına kapılmış korkmuş ve dehşete düşmüş çocuklardı.

Ancak şimdi, sır ortaya çıktıktan ve gerçek bilindikten sonra, nihayet iyileşmek için özgürlerdi. Ve o anda, sırrı barındıran evin tepesinde durarak ve gökyüzüne bakarak

Ray, masmavi gökyüzünde, hayatı bekleyen tüm olasılıkları hissetti.

* * *

Emma kendi içinde bir evrim geçiriyordu. Dün gece Gordon'u uyurken izlerken bebeğinin sırrını mezara götürmeye karar vermişti. Gordon'un bilmesine gerek yoktu ve Hunt kardeşleri söz konusu olduğunda bunun sadece ve sadece onun hikâyesi olduğunu çoktan ilan etmişti.

Mark Ryman'ın mutfaklarında ölmediğini öğrenmek, kendini affetmesi için gereken rahatlamayı sağlamıştı. Gerisini Tanrı halledecekti. Tek bildiği ve sonsuza dek minnettar kalacağı şey, Hunt ve annesinin hepsini kurtarmış olduğuydu.

* * *

Junior Crown'a girip doğruca müşteri hizmetleri masasına yöneldiğinde saat 10:00'u biraz geçiyordu.

Müdür Wilson Turner, şişmiş bir burun ve iki siyah gözle görevinin başındaydı ama olayın nasıl olduğunu anlatmak için hayattaydı ve iyileşecekti.

"Günaydın Wilson," dedi Junior. "Geçirdiğin kazayı duydum. Seni tekrar iş başında görmek güzel." Wilson yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler, Junior. Oldukça çılgın bir yolculuktu. Senin için ne yapabilirim?"

"Bir iş başvurusu istiyorum, lütfen."

"Kendiniz için mi?" Wilson sordu.

Junior başını salladı. "Evet, efendim. Ve ne yaptığım umurumda değil. Sadece çalışmak istiyorum. Diplomamı almak için gece okuluna gideceğim, bu yüzden nerede çalışırsam çalışayım gündüz saatlerine ihtiyacım olacak."

Wilson arkasını döndü ve arkasındaki çekmecedен bir başvuru formu çıkarıp uzattı.

"Anlaşılan aklınızda bir amaç var," dedi Wilson.

Junior başını salladı. "Evet, efendim. Sizin için de uygunsa, işim biter bitmez bunu hemen geri getireceğim."

"Elbette," dedi Wilson ve sonra onun gidişini izledi. Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu ama Junior Knox belli ki bir tür vahiy yaşamıştı.

Belki de onu değiştirmeye iten annesini kaybetmesiydi ama her ne olursa olsun, Blessings'te genç adama bir şans veren ilk kişi olmak istiyordu.

Yaklaşık otuz dakika sonra Junior başvurusuyla birlikte geri geldi ve kucağında bebeğiyle dışarı çıkmakta olan genç bir kadınla karşılaştı.

"Günaydın," dedi Junior.

Genç kadın onun konuşmasından ürkmüş görünüyordu ve sonra utangaç bir şekilde başını sallayıp yürümeye devam etti.

Junior onun adını bilmiyordu ama Bottoms'ta yaşadığını ve orada gerçekleşen büyük tadilatın bir parçası olduğunu biliyordu.

Aceleyle servis masasına geri döndü ve başvuruyu Wilson'a verdi.

"Al bakalım Wilson, teşekkürler."

"Elbette," dedi Wilson.

"Az önce giden genç kadın kimdi? Kucağında küçük bir çocuk vardı. Bottoms'da yaşıyor."

"Barrie Lemons'ı kastediyor olmalısınız. İki çocuğu var. Biri okul çağında, diğeri de küçük adam."

Cathy Terry tüm o evleri yeniden inşa edene kadar zor günler geçiriyordu."

"Evet, kardeşim Ray o evlerden bazılarının çatısına yardım etti," dedi Junior. "Gitsem iyi olacak."

Tekrar teşekkürler."

Yürümeye başladı ve Wilson onu geri çağırdı. "Hey, Junior?"

Junior durdu ve arkasını döndü. "Evet, efendim?" "Yarın işe başlayabilir misin?"

Junior'ın gözleri büyüdü. "Evet, efendim!"

"Rafları dolduruyor ve yiyecekleri istifliyor. Haftada 40 saat. Ücret saat başına on elli. Maaş günü iki haftada bir. İki gün izin. Fazla mesai için bir buçuk saat... eğer istersen."

Junior ağlayacak gibi hissetti.

Sesi titreyerek müşteri hizmetleri masasına doğru geri yürüdü.

"Bunu beklemiyordum ama minnettarım," dedi.

Wilson omuz silkti. "Burada şansımı deniyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz. Beni hayal kırıklığına uğratma." Junior başını sallamaya devam etti. "Bırakmayacağım efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Sabah 6:00'dan öğleden sonra 3:00'e kadar, öğle yemeği için bir saat ara. Yarın sabah siz işe başladıktan sonra rutinin üzerinden geçeceğiz. Sadece önce servis masasına gelin ve sizi başlatalım."

"Teşekkür ederim Wilson. Çok teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum."

Junior inanamayarak dışarı çıktı. Bu bir işaretti. Bu bir işaretti. Beklediği şans. Bir amacı vardı. Ve lanet olası bir işi vardı. Arabasına döndüğünde ağlayacak gibi oldu ama onun yerine güldü. Bir sonraki durak, GED almak için gerekli dersleri öğrenmek üzere Blessings kütüphanesiydi.

Park yerinde durdu, sonra birkaç dakika oturup bunun ne kadar zor olacağını düşündü. Okulu bıraktığından beri bira şişesinin dibinden başka bir şey okumamıştı ama lise diploması almak istediği bir şeydi.

Dışarı çıkarken anahtarlarını cebine koydu ve kütüphanenin merdivenlerine doğru yürümeye başladı. Gözlerinde güneş ışığı vardı ve on beş yıldır ilk kez kalbinde huzur vardı.

"Bunu yapacağım anne. Seni gururlandıracağım."

* * *

Ava'nın nişan yüzüğü acil servisin yeni konuşmasıydı ve haber tüm hastaneye yayıldıkça, Hunt Knox ile ilişkisi hakkındaki sorular da değişmeye başladı.

Acil serviste birlikte çalıştığı hemşirelerden biri olan Rhonda Bailey ilk soran kişi oldu.

"Sen ve Hunt nerede yaşayacaksınız? Annesinin evinde mi yaşayacaksınız? Bu yüzden mi evi onarıyor?"

Ava başını salladı. "Hayır. Vasiyetinde burayı satmalarını ve parayı beş çocuk arasında bölüştürmelerini söylemişti."

"Nerede yaşayacaksın peki?" Rhonda sordu. "Houston'da.

Hunt gittiğinde, ben de onunla gideceğim."

Rhonda'nın yüz ifadesi düştü. "Ah... Ben de böyle bir şey söyleyeceğinden korkuyordum. Sizler için en iyisini dilediğimi biliyorsunuz, ama gittiğinizi görmekten nefret edeceğim. Sizinle çalışmayı seviyorum."

"Ve sizinle çalışmayı seviyorum. Blessings'i seviyorum. Burası her zaman benim memleketim olacak ama benim evim Hunt'ın olduğu her yerdir. Onu sonsuza dek sevdim."

Rhonda gülümsedi. "O zaman senin adına sevindim, ama yetkililere ayrılacağını söyleyen iyi olur, böylece yerlerine geçecek kişiler için görüşmelere başlayabilirler. Sen ve Hope Talbot'un gidişiyle acil durumlarda elimiz kolumuz bağlı kalabilir."

"Haklısın ve yapacağım," dedi Ava. "Öğle yemeği saatimde personelle görüşüp onlara haber vereceğim."

"Larry ve Karen gitmen konusunda ne düşünüyorlar?" Rhonda sordu.

Ava sırtıttı. "Annemle babamın nasıl olduklarını bilirsin. Bizim için mutlular ve seyahat etmeyi seviyorlar.

Houston, ziyaret etmek için bahaneleri olan bir yer daha olacak."

* * *

Ava'nın yakında Blessings'ten ayrılacağına dair haberler hastanede yayılmaya başlarken, Hunt'ın Savannah'ya uçurduğu küçük çocuk Davey Randolph'la ilgili iyi haberler de Blessings'ten yayılıyordu. Kritik listeden çıkarılmış ve yoğun bakım ünitesinden normal bir hastane odasına taşınmıştı ve ailesinin izniyle ilk ziyaretçisi Richard Borden'dı - merhametli ve af dileyen biri.

Bölüm 16

Üç gün sonra Knox ailesi nihayet evden istedikleri hatıraları ve resimleri çıkarmış, çatı ustaları da çoktan gitmişti.

Yeni çatı, evi yeni saç modeli yapılmış bir kadın gibi güzel gösteriyordu. Hunt ilerleme konusunda kendini iyi hissediyordu. Kısa sürede çok şey yapılmıştı ve boyacılar yarın gelecekti. Onlar da gelip gittikten sonra, eski ev yeni saçlarına uygun yeni bir yüze sahip olacaktı.

Hunt günlerce temizlik yapmış ve boyanması gerekmeyen her şeyin üzerini örtmüştü. Çekmecelerdeki ve dolaplardaki tüm donanımlar çıkarılmıştı. Kapı kolları örtülmüş, pencereler bantlanmış ve boyayı camlardan uzak tutmak için kapatılmıştı. Süreci hızlandırmak için aklına gelen her şeyi yapmıştı ve şimdi iş yarın çalışmaya başlayacak olan profesyonel boya ekibine kalmıştı.

Ancak bugün bahçe satışı vardı ve Marjorie Knox'un hayatından geriye kalanları karıştıran yerel halkla birlikte caddenin her iki tarafında bir araba kuyruğu vardı.

Junior yeni işindeydi, bu yüzden Emma ve Birdie parayı alıyor, Ray ve Hunt da alıcılar için malları yüklüyorlardı.

Artık evin içinde hiçbir şey kalmamıştı ve Hunt'ın kıyafetlerinin olduğu çanta kamyondaydı. Kamyonet de evi açık artırmaya çıkardıkları gün satılacaktı, o yüzden şimdilik kamyonet ondaydı. Ve Ava'nın daveti üzerine, işi bitene kadar onun yanına taşınacaktı.

Emma günler önce şehrin her yerine bahçe satışıyla ilgili tabelalar asmıştı ve bugün gelen tepkiler istikrarlı ve verimliydi.

Hunt'ın satılmayacağından korktuğu mobilyalar önce gitti. Dan Amos neredeyse tamamını satın aldı ve Hunt ile Ray'in yardımıyla küçük bir nakliye kamyonuna yükleyip, yeniden cilalatmak ve döşetmek üzere Savannah'ya götürdü. Başka bir kiralık evi döşemek için kullanacaktı.

Avluya dağılmış diğer eşyalar ise hızla yok oluyordu.

Hunt bir keresinde Emma ve Birdie'yi gözyaşları içinde gördü ve ne hissettiklerini anladı. İnsanların annelerinin eşyalarını karıştırdıklarını, durumları hakkında konuştuklarını, daha iyi bir fiyat için pazarlık yaptıklarını ve bazılarını bir kenara attıklarını görmek zordu. Marjorie'yi yargılıyorlarmış gibi hissediyorlardı ve bu acı veriyordu. Ama hayat buydu ve onun istediğini yapıyorlardı.

Ava saat üçte işten çıkıp gelişmeleri kontrol etmek için uğradığında herkes evine gitmişti ve geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ava geldiğinde Hunt kamyonun bagaj kapağında oturuyordu,

ve inip onu karşılamaya geldi.

"Merhaba sevgilim," dedi Hunt ona çabucak sarılırken. "Yoğun bir gün mü geçirdin?"

"Oh, her zaman," dedi. "Ama anlaşılan siz de öyle yapmışsınız. Hepsinin gittiğine inanamıyorum."

"Dan Amos mobilyaların çoğunu satın aldı. Geri kalan eşyalar da ondan sonra hızla gitti," diyor Hunt. "Oh, kiralık mülkleri için! Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Ava. "Peki, planın nedir? İstiyor musun

"Harley'ini ve kamyonetini evime getirmeye ne dersin?"

"Madem teklif ettin, Harley'le seni eve kadar takip ederim, sonra beni geri getirdiğinde kamyoneti alırım ve senin evine dönmeden önce bahçe satışından gelen parayı yatırmak için bankaya uğrarım."

"Elbette," dedi Ava. "Eve gidip garajı açacağım. Oraya hiç park etmem çünkü ama bisikleti park etmek için bolca yer var."

"Harika," dedi Hunt. "Evi kilitleyip hemen orada olacağım."

Ava arabasına bindi ve eve doğru yola çıktı. Eve vardıktan birkaç dakika sonra Hunt arabayı durdurdu ve bisikleti garaja sürdü, sonra da kamyoneti almak için geri döndüler.

Ava arabayı durdurur durdurmaz Hunt eğilip onu öptü. "Birazdan görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Ava. "Sonunda aynı çatı altında yaşayacağız."

"Gerçek bir şey için alıştırma yapıyorum," dedi ve sonra dışarı çıkıp kamyonu doğru yürümeye başladı.

Ava eve döner dönmez her zamanki ritüeline başladı, iş önlüklerini çamaşır makinesinde çıkarıp duşa girdi.

Hunt geldiğinde üzerinde eski bir kot pantolon, uzun kollu bir tişört vardı ve yalınayaktı. Uzun saçları başının tepesinde toplanmıştı ve mutfak masasında gazoz ve kurabiye yiyor ve mektuplarını inceliyordu.

Arka kapıdan girdi ve kapı aralığında durup manzarayı seyretti. Başını kaldırıp onu izlediğini fark edince buzdolabına doğru el salladı.

"Buzdolabında bira ve gazoz var, sana da biraz kurabiye ayırdım."

Hunt bu güzel kadının onu sevmekle kalmayıp onunla evlenecek olmasına hâlâ hayret ediyordu. Onu kollarına almak ve yatağa götürmek istiyordu. Bunun yerine bir kola aldı ve otururken birkaç kurabiye kaptı.

"Bahçe satışından ne aldın?" Ava sordu.

Hunt gazozunun kapağını açtı ve bir yudum aldı. "Yaklaşık bin beş yüz dolar, eşyaların ne kadar eski ve yıpranmış olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı ama ne derler bilirsiniz... 'Bir adamın çöprü başka bir adamın hazinesidir. Senin günün nasıl geçti?' diye sordu.

Omuz silkti. "Normal acil servis işleri: dikişler, zımbalar ve kırık kemikler. Oh... Ama olumlu bir gelişme oldu. Vince Lewis ve ailesi bugün taburcu oldu. Anneyi ve yeni bebeği hava yoluyla Atlanta'daki bir hastaneye göturdüler, kendisi ise eve dönüş yolculuğunu tek başına tamamlamak

zorunda kaldı."

"Başınıza daha fazla bela açmadı mı?" Hunt sordu.

Başını salladı ve elindeki kurabiye kırıntılarını fırçaladı.

"Hayır, ama gittiğine sevindim. Karısı gerçekten çok tatlı görünüyordu ve onun nasıl bir pislik olduğundan tamamen habersizdi. Umarım düzelir ve karısına iyi davranır ama bunun olacağına dair hayatım üzerine bahse girmezdim." Sonra bir kurabiye aldı ve Hunt'a bir ısırık verdi. "Ancak senin üzerine hayatım üzerine bahse girerim."

Bu yemin o kadar dokunaklı ve beklenmedikti ki Hunt'ın tek yapabildiği çiğneyip yutmak oldu ve sonra onun eline uzandı.

"Sana asla ihanet etmem."

Ava gülümsemeye başladı ve sonra onun yüzündeki ifadeyi gördü.

"Oh, tatlım." Ayağa kalktı ve onun kucağına oturup kollarını boynuna doladı. "Bunu biliyorum. Seni tanıyorum. Hatırladın mı? Var olduğunu bildiğimden beri senin yanıdayım. Seni seviyorum. Hem de çok. Geri dönmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ailenin reddiyle yüzleşmenin. Anneni gömmek. Verilmesi zor bir sözü tutmanın. Sen benim için erkek olmanın ta kendisisin. Ve sen benimsin. Tamam mı?"

Ağlamak istemesine neden oldu. Bunun yerine, boğazının dibindeki çukurdan çenesine kadar boynunun tamamını öptü. Sonra elleriyle yüzünü kavradı ve alınları birbirine değene kadar öne eğildi.

Onun nefesinin sıcaklığını ve kirpiklerinin yanaklarına çarpışını hissedebiliyordu.

"Tanrım, kadın. Uçmanın Tanrı'ya en yakın olacağım şey olduğunu sanırdım ama seni sevmek hepsinin üstünde," dedi Hunt ve sonra onu öptü.

* * *

Hunt ve Ava evde sakin bir akşam geçirdiler. Aynı anda iki yerde birden olmak istemenin baskısı olmadan huzurluydu. Hunt duştayken Ava televizyon izliyor ve yerel gazeteyi okuyordu; Hunt oturma odasına döndüğünde üzerinde tişörtü yoktu ve eski eşofmanlarını giymişti, Ava başını kaldırıp gülümsedi.

"Tertemiz ve çok seksi. Eğer bunu şişleyebilseydin, zengin olurdun," dedi. Hunt sırtıttı. "Bu da bir düşünce. Peki gazetede ne var?" diye sordu.

"Başlangıç olarak, Arnold Hollis'in dul eşi için para toplamak üzere golf kulübünde bir dans ve sessiz bir açık artırma yapılacak gibi görünüyor. Batı Virginia'daki evine gitmek istiyor. Ailesinin geri kalanı orada yaşıyor."

Hunt birkaç dakika sessiz kaldı, düşünüyordu. "Ölümün bize yaptıkları ne kadar tuhaf değil mi? Ben bir ölüm yüzünden doğduğum yere döndüm ve Bayan Hollis de aynı şeyi yapıyor, bir ölüm yüzünden doğduğu yere dönüyor. Bazı insanlar evlerini yaşadıkları ev olarak düşünürler, ancak benim için her zaman insanlarla ilgiliydi ve görünüşe göre Bayan Hollis de aynı şekilde hissediyor. Dünyanın neresinde olursak olalım, benim evim her zaman seninle olacak."

"Teşekkür ederim hayatım," dedi Ava.

Hunt gülümsedi. "Bir şey değil. Bu arada, Blessings'in bir golf kulübü olduğunu bile

unutmuşum." Ava güldü. "Biliyorum. Golf sahasıyla birlikte gidiyor. Gerçekten, onlarla aralarındaki tek fark

ceplerindeki para miktarıdır. Geri kalanlarımız için de Ruby Butterman Pazar günü kiliseden sonra gerçekleşecek eğlenceli bir etkinlik organize etti. Adını "Parkta Potluck" koymuş. Önceden bilet alıyorsunuz ve herkes kapalı yemek getiriyor. Yemekler parkın her yerine açık büfe tarzında serilecek. Biletinizi verip bir tabak alıyorsunuz ve gönlünüzce yiyorsunuz. Pazar günü izinliyim. Akşam yemeği için oraya gitmemiz gerekiyor."

"Ben de varım," dedi Hunt. "Şehir kulübündeki dansa pek değil." "Neden? Dans edebildiğini biliyorum. Seni gördüm," dedi Ava.

Hunt sırtıttı. "Emma'ya bir erkekle nasıl dans edileceğini öğretmek iyi bir dansçı olmak anlamına gelmez.

Sürekli liderlik etmeye çalışıyordu. Annem ona öğretmemi istedi."

Ava başını salladı. "Biliyorum. Bir kısmını gördüm. Sonra annem gelip beni aldı ve eve gitmek zorunda kaldım. Benimle değil de onunla dans ettiğin için günlerce Emma'yı kıskandım."

Hunt'ın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Her şeyden önce, kız kardeşimi kıskanıyor olamazsın ve o sırada sen kaç yaşındaydın?"

Ava sırtıttı. "Aklımdan geçen düşünceler için yeterince büyük değilim."

"Ama artık yeterince büyüdün," dedi Hunt. "Ve ben de bundan faydalanacağım."

* * *

Ertesi sabah Ava, Hunt'ın yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle işe gitti ve Hunt boyacılarla buluşmaya giderken kendini dünyanın en şanslı adamı gibi hissetti. Arabayla geldiklerinde verandanın merdivenlerinde oturuyordu.

Kamyonun yan tarafındaki PaintByNumber.com logosu onu gülümsetti çünkü tasarımın içinde telefon numaraları da yer alıyordu. Mizah duygusu asla kötü bir şey değildir.

Uzun merdivenleri kamyon kasasının üzerindeki raflara bağlanmıştı ve boya püskürtücüler, ekipmanlar ve boya kutuları kamyonun altındaki kasadaydı. Onlar inerken, arkalarından içinde iki adamın daha bulunduğu başka bir kamyon yanaştı.

"Günaydın," dedi Hunt, adamların giydiği boya benekli tulumlara bakarak.

"Günaydın. Ben Bill Smith. Bunlar oğullarım, Herman, Carl ve Glen. Siz Hunt Knox musunuz?" Hunt başıyla onayladı. "Evet efendim, ben Hunt. Boşaltmaya başlamadan önce bir göz atmak ister misin?"

"Kesinlikle," dedi Bill. "Hadi çocuklar. Gidip bu yaşlı kızı yeniden güzelleştirmek için ne yapmamız gerektiğine bakalım."

Hunt, Bill'in bunu söyleme şeklini sevmişti. Bu ona yaptıkları işten gurur duyduklarını düşündürdü ve onu içeri kadar takip ettiklerinde, söylediği her şeyi dikkatle dinlediler, başlarını salladılar ve not aldılar.

Çatı katına çıktıklarında Hunt durakladı. "Burası bir zamanlar benim yatak odamdı, bu yüzden burada banyo olmasa da diğer odalar gibi tamamlanmasını istiyorum."

Bill, Hunt'ın halihazırda yapmış olduğu tüm çalışmalara bakarak, "Ama bir tane eklemeyi dűřünen biri için kesinlikle yer var," dedi. "Burayı oldukça iyi hazırlamışsın. İşimizin daha hızlı ilerlemesini sağlayacak."

Hunt onları tekrar aşığı indirirken, "Niyetim buydu," dedi.

Bill adamlarına el salladı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Boşaltmaya başlayın. Ve boyayı şimdilik ön verandada bırakın. İşe başlamadan önce Hunt'ın doğru renkleri seçtiğimizi doğrulamasını istiyorum."

Bill boya kutularının kapaklarını açarken, "Evet, baba," diye yankılandılar.

"Bu dış renk, bu da dış kaplama için ve küçük kutu da kapı rengi, değil mi?" Bill söyledi.

Hunt sipariş kâğıdını boya kutularının üzerindeki renk numaralarıyla karşılaştırdı. "Evet."

"Bunlar da iç cephe boyaları. Bu tavanlar ve ahşap işleri için, bu da duvarların rengi. Haksız mıyım?" Bill sordu.

"Onaylandı," dedi Hunt ve sonra sipariş kâğıdını kaldırdı. "Bugün burada ayak bağı olmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Bana ihtiyacınız olursa numaram sizde var. Daha sonra uğrayıp her şeyin nasıl gittiğine bakarım."

"Tamam," dedi Bill. "Bil diye söylüyorum, dış cepheden başlıyoruz çünkü hava durumu iyi."

"Yetki sende. İşini yap," dedi Hunt ve sonra kamyonu binip uzaklaştı.

Kasabaya geldiğinden beri saçını kestirmeye ihtiyacı vardı ve artık günün sonuna geldiği için Curl Up and Dye'a uğrayıp saçını kestirmeyi düşündü.

* * *

Ruby Buttermann bazı teslimatları almak için işe erken gitmiş ve KAPALI tabelasını AÇIK'a çevirmişti bile. Kurutucudan bir sürü mağaza havlusu almış ve onları katlamak üzereydi ki ön kapısının üzerindeki zil çaldı.

Beklenen teslimatlar olabileceğini düşünerek, katlanmamış havlu sepetini bir kenara bıraktı ve dükkanın önüne doğru ilerledi, sonra içeri kimin girdiğini fark etti.

"Günaydın, Hunt!"

"Günaydın, Bayan Ruby. Bugün saçımı biraz düzeltmek için vaktiniz olup olmadığını merak ediyordum." "Oh, artık Bayan Ruby yok. O siz çocukken oldu. Hakkınızda duyduklarıma göre, sanırım

erkek olarak anılmayı hak ettin. Sadece Ruby."

"Evet, hanımefendi," dedi Hunt.

Gülümsedi. "Saç kesimine gelince, istersen hemen şimdi yapabilirim. Erken geldim çünkü teslimat bekliyorum ve en az bir buçuk saat daha randevularım yok."

Hunt, "Evet, biliyorum ve beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Ceketini çıkar ve geri gel. Köşedeki palto ağacına asabilirsin." Hunt söyleneni yaptı ve onu salonun içine kadar takip etti.

Ruby saç şekillendirme koltuğuna doğru el salladı. "Seni ıslatmamak için pelerinimi giydirene kadar burada otur, sonra şampuan istasyonuna geçeceğiz. Ondan sonra bana ne kadar kestirmek istediğini söyleyebilirsin. Ve lütfen bana tüm o güzel koyu renk saçlarını kestirmek istediğini

söyleme, çünkü bence

beni ağlatabilir."

Hunt güldü. "Temel eğitimden bu yana, senin deyimle, vızıltımı hiç çıkarmadım."

Birkaç dakika sonra Ruby onun saçlarını yıkıyordu. Daha sonra onun sandalyesine geri döndüler ve Hunt'ın birkaç talimatından sonra taramaya ve kesmeye başladı, çalışırken konuşuyordu.

"Gazetede ki şehir kulübü dansıyla ilgili ilanı gördünüz mü?" Ruby sordu.

"Evet, Ava söyledi ama ben pek dansçı sayılmam. Ancak çok iyi yemek yerim ve Park'taki Potluck tam bana göre gibi geldi. Umarım hava sizin için uygundur. Georgia'da Ocak ayı biraz sıkıntılı geçer."

Ruby güldü. "Oh... Ben ve hava durumu bir şey yapılmasını istediğimde anlaşıyoruz. Herkes Peanut ve bana düğünümüzü parkta yapmamamızı çünkü yağmur yağabileceğini söyledi. Peanut bile biraz endişeliydi. Ama ben sorun olmayacağını biliyordum ve yine de yaptım. Hava mükemmeldi ve yine öyle olacak."

Hunt sırtıttı. "Yani bir amacı olan bir kadının gücünü asla küçümsemeyin mi diyorsun?"

"Onun gibi bir şey," dedi Ruby.

Hunt, "O zaman ben de havanın mükemmel olduğunu varsayacağım," dedi.

Ruby taradı ve kıırttı. "Harika!" dedi. "Dükkânda biraz biletim var. İsterseniz bugün satın alabilirsiniz."

"Evet, istiyorum," dedi Hunt. "Gitmeden önce onları unutmama izin verme." "Unutmayacağım," dedi Ruby.

Birkaç dakika sonra Vera ve Vesta Conklin arka kapıdan girdiler, öğle yemeklerini unuttukları için hangisinin hatalı olduğunu tartışıyorlardı ki Hunt'ı gördüler. Ve bir anda yüzlerindeki asık surat sıcak ekmeğin üzerindeki tereyağı gibi kaymış ve hepsi gülümsemişti.

"Merhaba," dedi Vesta.

"Günaydınım daha da güzelleşti," diye ekledi

Vera. Hunt sırtıttı. Conklin ikizlerini hatırladı.

"Günaydın kızlar. Sizi tekrar görmek güzel," dedi Hunt.

"Seni görmek de güzel," dedi Vera. "Her zaman sevimli bir çocuktun, ama büyüdün ve iyi görünümlü bir adam oldun. Annen için gerçekten çok üzgünüz."

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Hunt.

Orada öylece durmuş, siyah saçlarına ve mavi gözlerine hayranlıkla bakıyorlardı, ancak onun yokluğunda vücudunun ne kadar güzelleştiğini fark etmekten kendilerini alamıyorlardı.

Ruby durakladı. "Kızlar, son havluları katlamadım. Benim için onları bitirebilir misiniz?"

İkisi de gözlerini kırıştırdı ve sonra yeniden yönlendirildiklerini fark ettiler.

"Ne? Oh! Elbette, Ruby. Hemen halledeceğiz," dedi Vesta. Hunt'a son bir kez baktılar ve sonra ceketlerini çıkarıp işe koyuldular.

Teslimatçı geldiğinde Ruby hâlâ saçını kesiyordu ve ikizler hemen

odağını havlu katlamaktan binadaki başka bir adama çevirdi.

Teslimat için imza atmak üzere ön tarafa gittiklerinde Hunt Ruby'ye baktı. "Sanırım kızlar hâlâ bekâr?"

Gözlerini devirdi ve sesini alçalttı. "Evet, öyleler ve bunun belli olduğunu biliyorum ama karşı cinse duydukları bariz hayranlık konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Hunt sırttı. "Bunda yanlış bir şey yok. Ben de kendi cinsimin zıttına hayranlık duyarım." Ruby kıkırdadı. "Ava Ridley gibi mi?"

"Ava gibi," dedi Hunt. "Parmağına bir yüzük taktım ve onu yanımda Houston'a geri götürüyorum."

Ruby ciyakladı. "Ciddi misin sen? Oh, bu harika! Onu özleyeceğiz ama o çok tatlı biri. Sonunda birinin onu sevmesine izin verdiği için çok heyecanlıyım. Tanrı biliyor ya, bu kasabada pek çok erkek denedi ama o onlara yüz vermedi."

Hunt doğru yerlerde gülümsedi ama oturup dinlemek, etrafında dönen tüm kadın sohbetlerini özümsemek ve kendi evinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak rahatlatıcıydı. Annesi, Emma, Birdie ve Ava arasında her zaman sohbet ve kıkırdamalar olurdu. Hatırlamadığı şey ise babasıyla oğlanlar arasında herhangi bir dostluk olduğuydu.

O zaman bunu neden fark etmemişti? Belki de annesi babasının rehberlik eksikliğini fazlasıyla telafi ettiği içindi. Ya da belki de o memnuniyetsiz, alaycı, isteksiz adam tanıdığı tek baba olduğu ve farklı bir şey bilmediği içindi. Ama artık biliyordu.

Sonra Ruby omzuna vurdu ve onu aynaya bakması için çevirdi.

"Tamam Hunt, ne düşünüyorsun? Daha fazla uzatılmasını istemiyorsan ben bırakıyorum," dedi Ruby.

Hunt kesiğe baktı ve ona başparmağıyla onay verdi. "Tam isabet," dedi. "Sana ne borçluyum?"

Ruby sırttı. "Önden anlaşırız, ben de sana şu potluck biletlerini alırım."

Vesta ve Vera havlu katlıyorlardı ama kıkırdayarak ona veda edecek kadar uzun süre başlarını kaldırdılar.

Hunt başını salladı ve gülümsedi. "Hanımlar," dedi ve saç kesimi ile biletlerin parasını ödemek üzere ceketini kaptığı gibi gitti.

Hunt boyacılardan gelen bir aramayı ya da mesajı kaçırmadığından emin olmak için telefonunu kontrol etti ve sonra Ava için biraz yiyecek almak üzere Crown'a uğradı. Bu ona Junior'ı iş başında görme şansı verecekti ve iyi yapılmış bir iş için sırtını sıvazlayan küçük bir kardeş her zaman iyi bir şeydi.

Crown'un otoparkına girdi ve tam o sırada Elliot Graham'ın arabasına doğru yürüdüğünü gördü ve uzaklaşmadan önce onu yakalamak için arabadan atladı.

Elliot arabasının bagajına yiyecek bir şeyler koyarken arkasından gelen ayak seslerini duydu ve arkasını döndü.

"Merhaba Hunt. Seni tekrar görmek güzel," dedi Elliot.

Hunt yaşlı adama inanamayarak baktı. Onu son gördüğünden beri hiç yaşlanmamıştı. Hâlâ biraz zayıftı. Hâlâ gür beyaz saçları ve ışıltılı gözleri vardı. Ve Hunt'a göre hala

biraz peri kralına benziyordu.

"Seni görmek de güzel," dedi Hunt. "Annemin mesajını bize ilettiğiniz için size teşekkür etmek istedim. Bu hepimizin hayatını daha iyi bir hale getirdi."

Elliot omuz silkti. "Birdie'ye de söylediğim gibi, bir mesaj iletmekten başka bir şey yapmadım, ama bunu yapmaktan mutluluk duydum ve bunun hepimiz üzerinde yarattığı etkiyi bilmek beni memnun etti."

"Tekrar teşekkürler," dedi Hunt.

Elliot gülümsedi. "Rica ederim." Sonra durakladı. Başını yana doğru eğerken gözleri uzaklara daldı, sonra gözlerini kırıştırtıp Hunt'a baktı. "Ölecek ve yeniden doğacak, o yüzden vazgeçme."

Hunt nefes almayı unuttu, sonra bir adım öne çıktı.

"Ne demek istiyorsun? Kim ölür? Nasıl yeniden doğar? Neyi bırakacak?"

Elliot omuz silkti. "Sadece söylememi istedikleri şey buydu. Zamanı geldiğinde bunu hatırlayacağını ve ne yapman gerektiğini bileceğini söylediler."

Sonra gülümsedi, Hunt'ın kolunu okşadı ve arabasına binip uzaklaştı.

Hunt hareket edemeyecek kadar şok olmuş ve aklından geçen senaryoları kabul edemeyecek kadar korkmuştu. Sonra Junior'ın aceleyle Crown'dan çıkıp arabaların durduğu yere geldiğini gördü, dehşet duygusundan sıyrıldı ve Junior bir sıra arabayı tekrar içeri itmeye başlarken park yerinde koşmaya başladı.

"Hey, Hunt!" Kardeşi yanında belirdiğinde Junior, "Merhaba!"

dedi. "Selam, Junior. Görünüşe göre burada iyi bir iş çıkarıyorsun."

Junior sırttı. "Bilmen gerekirdi. Lise boyunca bu işi yaptın, değil mi?"

"Evet, söyledim. İyi çalışmaya devam et. Ava için birkaç şey almam ve sonra da boyacıları kontrol etmem gerekiyor."

Junior başıyla onayladı, sonra arabaları içerideki yerlerine itti ve Hunt için bir tane çekti.

"Al bakalım, Ava'ya selamımı söyle."

"Teşekkürler. Alacağım," dedi Hunt ve alışveriş arabasını alarak mağazanın uzak tarafındaki süt ürünleri reyonuna yöneldi.

Alışveriş yaparken sırtına bir dokunuş hissetti ve döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Ava'nın annesini gördü.

"Merhaba hayatım," dedi.

"Merhaba Karen. Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu.

Karen kıkırdadı. "Nasıl istersen. Ne zaman gelmek istersin?"

Hunt sırttı ve başını salladı. "Sadece sana takılıyordum. Bu akşam ne zaman boş olacağıma dair hiçbir fikrim yok. Evde boyacılar var ve onlar eve dönene kadar günüm bitmiş olmayacak. Ancak dün gece müstakbel eşimin evine taşındım çünkü annemlerde yattığım yatağı sattık."

Karen güldü. "Bu kızımı yatağa götürmek için zayıf bir bahane."

Hunt gülümsedi. "En azından o büyüyene kadar bekledim. Açıkçası bunların hiçbirinden haberim yoktu.

çocukken."

Karen başını salladı. "Larry ve ben bunun komik olduğunu düşündük... ilk başta. Onun için ciddi olduğunu bilmiyorduk. Sonra büyüdükçe, onun dünyasında senin önemin daha da arttı. Sen gittiğinde ve sonra herkes sustuğunda ve artık senin hakkında konuşmadığında, sanki ölmüşsün gibi yas tuttu. Sonunda seni unutacağını düşünmüştük ama o hepimizi yanılttı. En güzel yanı da sonunda seni ailesine katmış olması."

Hunt çok duygulanmıştı, ona sarıldı. "Teşekkür ederim ama şanslı olan benim. Larry'ye benden selam söyle ve bittikten sonra gelip evi görmeniz gerekecek."

"Sabırsızlanıyorum," dedi. "İkinize de sevgiler."

"Teşekkürler," dedi Hunt ve yüzünde bir gülümsemeyle alışverişini bitirdi. Sevilmenin bir erkeğe neler yapabileceği inanılmazdı.

Yiyecekleri Ava'nın evine götürüp yerleştirdikten sonra boyacıları kontrol etmeye gitti.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca Ava'ya bir mesaj gönderdi, onu sevdiğini ve işten sonra görüşeceklerini söyledi. Kamyona benzin almak için şehir merkezine doğru giderken ambulans sirenlerini duymaya başladı ve şehirden ters yönde ayrıldıklarını fark etti. İhtiyacı olan her kimse onun için dua etti ve sürmeye devam etti.

* * *

Ava'nın mesleğinde, özellikle de Blessings'teki gibi küçük bir hastanede ve özellikle de acil serviste çalışırken öğle yemeğini atlamak sık rastlanan bir durumdu. Acil durumların bir programı yoktu ve üst kattaki yataklarda yatan hastaların da bir rutini yoktu. Bu yüzden iş ve hastalar her zaman bir hemşirenin açlık sancılarından önce gelirdi.

Ava'nın elinde iki saattir yediği bir çikolata vardı, arada sırada boş zamanlarında bir ısırık alıyordu. Ama akşam yemeği için ne yapacağını düşünüyor ve Hunt'ın alışveriş listesine koyduğu hamburger etini almasını umuyordu çünkü spagetti ve et sosu istiyordu.

Bir ambulansın geldiğini duyduklarında, az önce taburcu ettikleri hastayla ilgili bazı verileri bilgisayara giriyor ve kalan şekerini bitirmeye çalışıyordu.

"Uh-oh," dedi Rhonda Bailey. "Çabuk çiğneyip yutsan iyi edersin. Blessings'in kuzeyindeki iki millik köprüdeki enkaz alanından döndüler."

Ava hızla çalışmasını kaydet tuşuna bastı ve ellerini temizlemek için ıslak mendil aldı. Su şişesinden hızlıca bir yudum aldı ve sonra ayağa kalktı. Son duyduklarına göre birden fazla yaralı vardı, bu yüzden herkes hazırды ve üç kurbandan ilkinı getirmeye başladıklarında bekliyordu.

Sağlık görevlileri yaralanmaları ve istatistikleri sıralıyor, hemşireler de onları farklı muayene odalarına yönlendiriyordu. Dr. Quick'e yardımcı olmaları için üst kattan iki doktor çağırılmışlardı ve Ava triyaj hemşiresi olarak görev yapıyor, ilgili bilgileri alıyor, semptomları değerlendiriyor ve en ağır yaralıları önce muayene odalarına yönlendiriyordu. Düzenli bir kaos vardı ama daha önce karşılaşmadıkları bir şey değildi.

Kurbanların yakınları acil servise gelmeye, araya girmeye, kazaya kimin sebep olduğu konusunda tartışmaya başladılar ve acil servis personelinin yaralılarla ilgilenmesini daha da zorlaştırdılar.

Dr. Quick muayene odasından çıktı, neler olduğunu gördü ve "Ava, polisi ara" diye seslendi.

"Evet, efendim," dedi ve telefona gitmek için arkasını döndüğünde adamlardan biri onu kolundan tutup savurdu ve "Bize polis çağıramazsın!" diye bağırdı.

O anda görevliler Ava'nın yardımına koştu.

Bölüm 17

Hunt benzin istasyonundaydı, pompanın yanında durmuş deposunun dolmasını bekliyordu ki ambulans sirenlerini tekrar duydu. Nereye gitmiş olurlarsa olsunlar fazla uzağa gitmemişlerdi çünkü çoktan geri dönmüşlerdi. Ava'yı ve diğer tüm sağlık personelini ve onların bu küçük kasaba için ne kadar önemli olduklarını düşündü. Bir yanı Ava'nın kendisi yüzünden gitmesinden dolayı suçluluk duyuyordu ama Ava aşkı bir yere tercih etmişti ve bu asla kötü bir şey değildi. Hastane her zaman daha fazla sağlık personeli işe alabilirdi ama sadece bir Ava Ridley vardı ve o da Ava'ydı.

Pompaların diğer tarafına yanaşan bir adam indi ve Hunt'a başıyla selam verdikten sonra kredi kartını okutup benzin pompalamaya başladı, yanındaki kadın ise içeri girdi.

"Sen Hunt Knox'sun, değil mi?" dedi adam.

Hunt başını salladı. "Seni tanıyor muyum?"

Adam sıırttı. "Muhtemelen hayır. Benim adım Moss Payne. Babanla Blue Ivy Bar'da domino oynardık. Onun siyah saçlarına sahipsın ama annenin mavi gözlerini almışsın. O iyi bir kadındı. Kaybınız için başınız sağ olsun."

"Teşekkürler," dedi Hunt, babasının Blue Ivy'ye gelip gittiği günlerin yaşlandıkça sona erdiğini hatırlayarak. Muhtemelen çocuklar gelmeye devam ettiği için, bir doları uzatmak eskisinden daha zor hale gelmişti.

Sonra pompa tekledi. Hunt pompanın başlığını değiştirdi ve benzin kapağını takıyordu ki Moss'un kadını telefonunu sallayarak dükkândan aceleyle çıktı.

"Moss! Moss! Moss! Hastanenin kafeteryasında çalışan Willa Jewel, acil serviste büyük bir kavga olduğunu söyledi. Kasabanın kuzeyindeki kazada yaralananların aileleri birbirine girmiş. Her yerde kan olduğunu söyledi."

Hunt'ın midesi düğümlendi. *Ava!* "Polis nerede?"

Kadın omuz silkti. "Belki kaza yerinde. Bazen Georgia Otoyol Devriyesi'nin böyle yerleri bulması biraz zaman alır ve yardım ederler."

Hunt kamyonete atladı ve cesaret edebildiği kadar hızlı sürerek Main'e geri döndü. Blessings büyüklüğündeki bir hastanenin güvenlik görevlileri olup olmadığını ya da polisin olay yerine çoktan gelip gelmediğini bilmiyordu ama Ava'nın iyi olduğundan emin olmalıydı.

Main'in en ucundan Acil Servis otoparkına ulaşması iki dakikadan az sürmüştü ama arabayı her yöne park etmiş bir dizi aracın üzerine sürdüğünde olay yerinde hiç polis arabası görmemişti,

bu onu huzursuz etti.

Hunt koşarak dışarı çıktı ve lobiye girdiğinde acil servisten gelen bağırış ve çığlıklardan kavganın hâlâ devam ettiğini anladı.

Resepsiyondaki görevlinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve panik içindeydi. "Polis nerede?" Hunt sordu.

"Başka bir çağrı için dışarıda olan bir memur dışında hepsi enkazdaydı. O şimdi buraya geliyor ve diğerleri de şehir dışından geliyor."

"Kavga ne hakkında?" Hunt sordu.

"Ryman ailesinden bir erkek, Dillon ailesinden bir kızla evlenmek için kaçıyordu. Pete Dillon onları kovalamaya başladı ve bu da kazaya neden oldu."

Hunt'ın gözleri kısıldı. Ryman mı? Uzun Adam'ın ailesindeki gibi mi? İhtimaller neydi? Neye bulaştığını bilmiyordu ama Ava'nın iyiliği, polisin işine karışmak konusundaki tüm tereddütlerinden daha öncelikliydi.

Uzun, öfkeli adımlarla ilerledi, ellerinin düz kısmıyla kapılara vurdu ve bir arbedenin içine doğru yürüdü.

Görevliler öfkeli aile üyelerini doktorların kurbanlarla ilgilendiği muayene odalarından uzak tutmaya çalışıyordu. Rhonda Bailey yanağında kan ve gözünün üzerinde küçük bir kesikle hemşire masasının arkasındaydı ve başka bir hemşire ağlıyordu.

İki yetişkin adam birbiriyle kavga ediyordu ve yanlarındaki iki kadın çığlık atıyor, küfrediyor ve birbirlerinin saçlarını çekiyordu.

Sonra Hunt Ava'yı gördü, başka bir adam tarafından duvara sıkıştırılmıştı. Ava adamla tartışıyor ve kurtulmak için mücadele ediyordu. Ordunun Hunt'a aşıladığı tüm dövüşme içgüdüleri devreye girdi ve ona ulaşmaya çalışarak, yumruklayarak ve iterek arbedede ilerlemeye başladı.

Adamlardan biri ona saldırmak için döndü ve saldırdığında Hunt bir aparkatla çenesine vurdu. Adamın gözleri yuvalarından fırladı. Geriye doğru yere düştü ve ayağa kalkamadı.

Diğer adam Hunt'a sağdan saldırdı, savaşın kan tutkusuna o kadar kapılmıştı ki "düşmanın" şu anda yerde baygın yattığını fark etmedi bile.

Hunt ilk yumruğuyla adamın burnuna, ikincisiyle de çenesinin yan tarafına vurdu. Adam dizlerinin üzerine çöktü, iki eliyle yüzünü kapatmış, "Burnumu kırdın!" diye inliyordu.

Bağırıp çağıran ve küfreden kadınlar aniden sessizleştiler, şok içinde Hunt'a bakıyorlardı.

Ava'yı sıkıştıran adam sessizliğin farkına varıp arkasını döndü, yerde yatan kardeşini gördü ve Hunt'a bağırdı.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

İşte o zaman Hunt onun kim olduğunu anladı. Josh Ryman. Uzun Adam Ryman'ın kardeşi. Ailelerinin tekrar bu şekilde karşı karşıya gelme ihtimali neydi ki?

Sonra Hunt, Ava'nın yüzündeki korkuyu gördü ve ellerini yumruk yaparak ona doğru yürümeye başladı,

Bakışları Josh'un yüzüne sabitlenmişti.

"Ben Hunt Knox, ve sen Josh Ryman, ellerin kadınının üzerinde. Onu serbest bırakman için sana yaklaşık on saniye veriyorum yoksa doktorların bir araya getirmesi için senden geriye bir şey kalmayacak."

Ryman'ın gözleri büyüdü. "Polisi arayacaktı!" dedi. Hunt yaklaşıyordu. "Üç saniye, lanet olsun, ya da bırak gitsin."

"Tanrı aşkına, Josh! Polisi çoktan aradık," dedi Rhonda. "Peki!" Josh bağırdı, sonra Ava'yı serbest bıraktı.

Josh öfkesini bir başkasına yönelterek Dillon ailesine bağırp çağırmaya ve küfretmeye başlarken o sendeleyerek dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Ava kendini sabitlemek için duvara tutundu ve Hunt'a doğru koşmaya başladı. Tek istediği bu karmaşadan kurtulmaktı.

Ryman hareketi sadece göz ucuyla gördü. O anın heyecanı ve kendisini indirmeye çalışanın bir emir eri olduğunu düşünerek dönüp savurdu ve Ava'nın göğsüne öyle sert bir darbe indirdi ki Ava geriye doğru duvara çarptı.

Hunt onun nefes nefese kaldığını, göğsünü tuttuğunu ve sonra yere düştüğünü gördü. Ve o anda Hunt, Elliot'ın mesajını hatırladı.

Ölecek ve yeniden doğacak. Sakın pes etme.

"Hayır! Hayır, seni aptal piç! Ne yaptın sen?" Hunt bağırdı ve ona doğru koştu.

Ryman dehşete kapıldı ve bir anda ellerini havaya kaldırarak geriye doğru yürümeye başladı. "Ona vurmak istememiştım! O olduğunu bilmiyordum!"

Hunt onu iterek geçti ve Ava'nın cesedinin yanına çöküp onu ters çevirerek çılginca nabız aradı. Hiçbir şey yoktu.

"Nefes almıyor!" diye bağırdı. "Defibrilatör var mı?"

Rhonda Bailey, "Sadece bir tane ve onu da Dillon'ın kızını hayatta tutmak için kullanıyorlar," dedi.

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı Hunt ve göğüs kompresyonuna başladı. "Onlara ihtiyacımız olduğunu söyle!" diye bağırdı ve itmeye devam etti.

Josh Ryman gözyaşları içindeydi ve kavga eden aileler farkında olmadan sebep oldukları şeye dehşet içinde bakıyorlardı. Kavga sona ermişti ama karnındaki bebeği henüz kaybetmiş olan yaralı kız için hayatta kalma mücadelesi hâlâ devam ediyordu.

Rhonda koşarak geri döndüğünde Hunt hâlâ kalp masajı yapıyordu. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve yardım etmeye başladı.

Polis geldiğinde Hunt arkasında olup bitenlerin farkında bile değildi. Odağı tamamen Ava'daydı. Dudakları artık maviydi. Teninde renk yoktu. Nişancıyla birlikte vuruldukları gün bu kadar korkmamıştı ama o zaman da hayattan vazgeçmemişti, şimdi de vazgeçmeyecekti.

Şef Pittman kavga edenleri tutuklamaya ve sonra da dışarı çıkarmaya başladı. Ama Hunt, Elliot'ın uyarısını duymaya devam etti.

Sakin bırakma. Sakin bırakma.

Kalp masajına devam ederken kelimeler kafasının içinde yankılandı. Bir dakika ikiye, sonra üçe, sonra dörde çıktı ve Hunt artık duramayacak kadar korkuyordu çünkü bu onu Tanrı'ya teslim etmek anlamına gelecekti.

Sakin bırakma. Sakin bırakma.

Birden acil servisten bir sürü insan çıktı ve Dr. Quick kısa ve kararlı emirler verdi. Ava'yı bir sedyeye kaldırdılar ve kattaki son boş muayene odasına götürdüler.

Hemşireler Ava'nın giysilerini kesmeye ve elektrotları kalp monitörüne bağlı elektrotlara takmaya başladılar. Başka bir hemşire koşarak geldi, defibrilatörü odaya itti ve dakikalar sonra şarj olmaya başladı.

Hunt yaptığı şeyin gerginliğinden titriyordu ve panik başlamıştı. *Beni bırakma, Ava.*

Lütfen Tanrım, beni bırakma bebeğim. Geri dön. Lütfen geri dön. "Temiz!" diye

bağırdı doktor ve raketleri göğsüne vurdu.

Vücudu şoktan dolayı sarsıldı ama monitör hâlâ düz bir çizgi kaydediyordu.

Tekrar şarj ettiler ve doktor yine "Temiz!" diye bağırdı ve küreklerle ona bir kez daha vurdu.

Geri çekilip kalp atışlarını izlediler ve sonra Ava'nın nefesi kesildi. Monitör bir bip sesi kaydetti, sonra bir dizi düzensiz bip sesi ve sonra aniden bir kalp atışı oldu ve Hunt'ın düşünebildiği tek şey *Şükürler olsun Tanrım* oldu.

"Nabzım atıyor!" Rhonda ağladı.

Oksijen verdiler ve serum takmaya başladılar, her kalp atışını bir sonrakinin takip ettiğinden emin oldular.

Dr. Quick Hunt'a döndü. Artık Ava'nın kalbi attığına göre, durmasına neyin sebep olduğunu bilmek istiyordu.

"Biri bana ne olduğunu anlatabilir mi?" diye sordu.

Hunt, "Göğsüne sert bir darbe aldı," dedi. "Nefes nefese kaldığını, göğsünü tuttuğunu ve düştüğünü gördüm. Yanına gittiğimde nefes almıyordu. Sanırım darbe kalbini durdurmuştu."

Quick, kırık kemik olup olmadığını kontrol etmek için röntgen istemeye başladı. "Ne zaman uyanacak?" Hunt sordu.

"Bilmiyorum ama şu anda önemli olan kalp atışlarının olması. Daha fazlasını sonra öğreneceğim."

"Ailesini aramam gerek," dedi Hunt ve giydiği önlüğün cebinden Ava'nın telefonunu çıkarıp aramak için koridora çıktı.

Karen kızı olduğunu düşünerek cevap verdi.

"Selam, tatlım!"

"Karen, benim, Hunt. Acil serviste bir kavga olduğunu haber vermek için aradım. Ava yaralandı."

"Aman Tanrım! Orada mısınız?"

"Evet. Hâlâ acil servisteyiz."

"Yüce Tanrım, ne oldu? Kanaması mı var? Bu son olduğunda dikiş atılmıştı."

"Hayır, hanımefendi. Kanaması yok. Siz buraya geldikten sonra anlatırım, tamam mı?" "Yoldayız," dedi Karen.

Hunt, Ava'nın telefonunu cebine koydu ve odaya geri döndü. Dr. Quick hâlâ hayati belirtileri kontrol ediyor ve portatif röntgenin gelmesini bekliyordu.

"Ailesi yolda."

Quick başını salladı. "Kan basıncı yükseliyor. Nabızı güçleniyor. Göz bebekleri tepki veriyor."

"Bu iyi, değil mi?" Hunt sordu.

"Evet, bu iyi."

"Defibrilatöre ihtiyacı vardı. Rhonda sizde sadece bir tane olduğunu söyledi," dedi Hunt.

"Küçük bir hastane. Burada çok az lüks var. Sadece bir tane var ve getirdikleri kurbanlardan birini hayata döndürmeye çalışıyorduk. Kalp masajınız Ava'nın hayatını kurtardı," dedi Quick.

"Peki ya senin hastan?" Hunt sordu.

Quick, "Taşıdığım bebeği kurtaramadık ama onu kurtardık," dedi.

"O zaman olması gerektiği gibi oldu," dedi Hunt. "Ava burada mı kalacak, yoksa bir yere nakledilmesi mi gerekecek?"

"Burada durumu stabil. Şu anda neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz, bu yüzden onu taşımak akıllıca olmaz. Röntgenleri görmem gerekiyor, sonra oradan devam edeceğiz."

"O zaman ben de burada onunla birlikte olacağım," dedi Hunt.

Quick gülümsedi. "Bunu bekliyordum. Yakında onu üst kata taşıyacağız." Hunt, "Ailesi yolda," dedi.

"İyi olacaklar. Kavgaya neden olmalarını beklemiyorum. Ve anladığım kadarıyla diğerini bitirdiğiniz için size teşekkür etmeliyiz. Hasta bakıcılarımız da aileleri muayene odalarından uzak tutmakta zorlanıyorlardı. Kavgayı başlatan da buydu zaten."

"Kahraman olmaya çalışmıyordum. Sadece Ava'ya ulaşmaya çalışıyordum. Yoluma çıktılar," dedi Hunt. "İhtiyaç anında ortaya çıkan küçük bir ordu mu?"

Hunt omuz silkti. "Belki de. Ava'nın yüzündeki korkuya verdiği ani bir tepkiydi. Eğer getirdikleri o genç çift hayatta kalır ve evlenirse, her ikisinin de cehennemden gelen kayıinvalideleri olacak."

"Belki de bu olay hepsine bir gerçeklik kontrolü sağlamıştır. Her neyse, başka bir yerde istedikleri kadar kızabilirler ve bu gece, Blessings hapisanesinde yan yana kilitli olacaklar."

Hunt cevap veremedi Ava'nın ailesi odanın kapısında belirdi. Dr. Quick onları durdurdu, sonra da koridora geri götürdü. İki hemşire Ava'yla ilgileniyor ve durumunu izliyorlardı, Hunt doktoru koridorda takip etti ve Ava'nın ebeveynleriyle konuşmanın ortasına girdi.

Karen Ridley panik yapmamaya çalışıyordu ama Larry ile Ava'yı görmelerine izin vermemeleri onu korkutmuştu.

"Dr. Quick! O nasıl?"

"Yaşıyor ama bilinci yerinde değil." "Ne oldu?" Larry sordu.

Quick Hunt'a baktı. "Onlara söylemedin mi?"

"Onlar buraya geldikten sonra söyleyecektim," dedi Hunt.

Karen'ın gözleri ani bir korkuyla irileşti. "Bize neyi anlatacaksın?" "Ava dövüş sırasında rehin alındı," dedi Hunt.

Quick kaşlarını çatı. "Ona polisi aramasını söyledim çünkü aileler yüksek sesle tartışıp diğer hastaları rahatsız ediyorlardı ve sonra hastamın yanına döndüm, adamlardan birinin onu aramaması için rehin aldığından habersizdim."

"Ama ona ne oldu?" Karen sordu. "Ben görmedim. Hunt'ın açıklamasına izin vereceğim."

Hunt omuz silkti. "Acil serviste bir kavga olduğunu duyduğumda benzin pompalıyordum. Ava'yı kontrol etmeye geldim ve bir arbedenin içine girdim. Josh Ryman onu duvara yaslamıştı ve gitmesine izin vermiyordu. Onu serbest bırakmazsa parçalamakla tehdit ettim. Tutuşunu bıraktı, sonra aileler tekrar tartışmaya başladı ve Ava bana doğru gelmeye başlayınca Josh arkasından birinin geldiğini sandı ve dönerken yumruğunu savurdu. Göğsüne sertçe vurdu...gerçekten sertçe...göğsüne. Geri uçtu. Duvara çarptı ve yere düştü. Aslında darbe kalbini durdurmuştu. Ona ulaştığımda nabızı atmıyordu. Kalp masajı yaptım. Ödüm koptu. Defibrilatör gelene kadar yaklaşık dört dakika bu şekilde geçti ve sonra onu kullandıklarında kalbi atmaya başladı. Kendi kendine nefes alıyor ama oksijen veriyorlar."

Karen hıçkırmaya başladı ve kendini Hunt'ın kollarına attı. "Onun hayatını kurtardın. Aman Tanrım... Oh, Hunt.

Onun hayatını kurtardınız."

"Hepimiz kurtardık," dedi.

Dr. Quick odaya bir göz attıktan sonra ekledi: "Onu birazdan yukarı taşıyacağız ama şimdi içeri girip onu görebilirsiniz. Söylenenleri duyup duymadığını bilmenin bir yolu yok, bu yüzden onu korkutabilecek bir şey söylemeyin."

Hep birlikte başlarını salladılar ve içeri girdiler.

Hunt onları Ava'nın odasına kadar takip etti ve bir kez daha yatağın ayak ucunda dururken, anne babası da iki yanında yerlerini aldılar.

Karen Ava'nın alnındaki saçları düzeltti, sonra eğilip onu öptü.

"Ava, hayatım, baban ve ben buradayız, Hunt da öyle. Sadece seni sevdiğimizi ve iyi olacağını bilmeni istiyoruz."

Hunt konuşmadan durdu, ailesinin teselli sözlerini dinledi, sevginin onu iyileştirecek şeyin bir parçası olacağını biliyordu. Gözlerini açıp ona gülümseyene kadar onu kollarında tutmak istiyordu - şımarıklığını duymak -gülüşünü duymak -yüzünde nefesinin sıcaklığını hissetmek

Onlar sevişirken.

Savaşta pek çok adamın öldüğünü görmüştü ve nefes almayı bıraktıklarında ölmüşlerdi. Ava kollarında ölmüştü ve onun hayata döndüğüne tanık olmuştu. Hunt onu geri verdiği için Tanrı'ya çok minnettardı. Cennette işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu ve şu anda umurunda da değildi. Tek bildiği tatlı Ava'sının yeniden hayatta olduğu ve onu ne kadar çok sevdiğiydi.

Yatağının üzerindeki saate baktı ve boyacıları, evi, bu sabah bunların onun için ne kadar önemli olduğunu, şimdi ise ne kadar önemsiz olduğunu ve önceliklerin ne kadar hızlı değişebileceğini düşündü.

Blessings'e Yeni Yıl Günü gelmişti. İki haftadan az bir süredir buradaydı ve bu süre içinde annesini gömmüş, onu uzaklara sürükleyen aile sırrının gerçeğini öğrenmiş, aşık olmuş ve annesine verdiği sözü yerine getirmek için büyük bir gayretle çalışmıştı. Bugün, o sözü yerine getirme yolundaki adımlardan sadece biri olarak başlamıştı.

Bunun Ava'nın öldüğü gün olacağını ya da askerde öğrendiği kalp masajının Ava'nın kaderini değiştireceğini bilemezdi ama yine de minnettardı.

Tanrı'ya şükür. Şükürler olsun.

* * *

Rymans ve Dillon'lar asayiş bozmaktan gözaltına alındılar. İki kadın kendi kefaletleri ile serbest bırakıldı çünkü zarar verdikleri tek kişi kendileriydi. Gözyaşları içinde birbirlerinden özür dilediler, ardından yaralı aile üyelerini kontrol etmek üzere hastaneye geri dönmeleri için memurlardan birinin kendilerini bırakması için yalvardılar.

Kavga eden iki adam sadece birbirlerine zarar vermekle kalmamış, Hunt Knox'un verdiği zararın yanında hiç kalmıştı. Hastanedeki eşyalara büyük zarar vermişlerdi. Uçan molozlar yüzünden hastane personelinin yaralanmasına neden olmuşlardı ve çok utanmışlardı.

Hunt'ın indirdiği iki yaralı acil serviste tedavi edildi. Birinin kırık burnu onarıldı ve bantlandı. Diğer ise çenesine buz torbası konularak hapis haneye gönderildi.

Ama başı en çok belada olan Josh Ryman'dı. Ava Ridley'e yaptığı şey kasıtlı değildi, ancak mantıksız davranışları, öfkesi ve şiddeti buna neden olmuştu ve şimdi kavgacıların üçü de yarın hakim karşısına çıkacaktı. Kefalet belirlenecekti.

Ama bu davranışlarının utancını ya da ilk torunlarının yaptıkları yüzünden öldüğünü bilmenin acısını ortadan kaldıracak hiçbir şey yoktu.

* * *

Ava üst kattaki bir yatağa taşınırken Hunt boyacılarla telefonda konuşuyordu. Bill Smith,

"Kızınızın yaralandığını duyduğuma üzüldüm," dedi.

"Ben de öyle," dedi Hunt. "Kilitleme konusunda endişelenme. Kız kardeşlerimden biri gelip size bir anahtar verecek. Bu akşam çıkarken kilitlersiniz ve yarın kendiniz girersiniz," dedi Hunt.

"Bu işe yarar," dedi Bill. "İyi anlaşıyoruz. Yarın sabah dış cepheye ikinci bir kat daha atacağız. Zaten iki adamım içeride çalışıyor. Tavan arasından başladılar ve evin önüne doğru ilerliyorlar."

Hunt, "Eğer bir şey olmazsa yarın uğrayıp bakarım," dedi ve telefonu kapattı. Birdie'nin işe dönüp dönmediğini bilmiyordu ama Emma'nın boş olacağını biliyordu ve onu aradı.

* * *

Cep telefonu çaldığında Emma Franklin'in Çiçekçisinden çıkıyordu. Elindeki çiçekleri arabasının kaputunun üzerine koyduktan sonra telefonu açtı.

"Merhaba."

"Emma, benim, Hunt. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Soruyor olması bile bir hediye gibiydi. Gülümsedi.

"Elbette. Ne istiyorsun?" Ama adam açıklamaya başladığında, kadın hemen dehşete kapıldı.

"Aman Tanrım! O iyi olacak mı?"

"Umarım öyledir. Ben de öyle düşünüyorum. Ama bilinci yerinde değil ve bu gece onunla birlikte hastanede kalacağım." "Elbette," dedi Emma. "Şimdi neredesin?"

"Onu üçüncü kata taşıdılar. Oda 300."

"Hemen geliyorum," dedi Emma. "Boyacılarda anahtar olsa sorun olur mu? Çünkü sizi rahatsız ediyorsa, yarın onları içeri almak için kolayca buluşabilirim."

"Hayır, sorun olmayacak ve teşekkürler. Birazdan görüşürüz," dedi ve bağlantıyı kesti.

O asansöre yönelirken Emma da çiçeklerini alıp arabaya atladı. Çiçekleri mezarlığa daha sonra teslim edecekti. Şu anda yaşayanların ona daha çok ihtiyacı vardı.

O içeri girdiğinde Karen ve Larry Ava'nın odasındaydı.

"Bir değişiklik var mı?" Hunt sordu.

Larry, "Hayati belirtilerinin hepsi iyi," dedi.

"O zaman neden uyanık değil?" Hunt sordu.

"Bilmiyorum. Doktor hazır olduğunda gerçekleşeceğini söyledi."

Hunt iç çekti. Bu doktorların hiçbir şey bilmedikleri anlamına geliyordu ama Ava hayattaydı, o yüzden şikâyet etmeyecekti.

Hunt, "Onunla kalıyorum," dedi.

Karen Ava'ya baktı ve sonra başını salladı. "Biz de öyle düşündük. İstersen kalabiliriz-" Hunt, "Benim dünyamda hiçbir şey ondan daha önemli değil," dedi.

Larry başını salladı. "Anlaşıldı. Bizimkinde de... ama hepimizin burada olmasına gerek yok. Bir süre daha kalacağız.

Herhangi bir değişiklik olursa bizi arayacağına söz veriyor musun?" Hunt, "Kesinlikle," dedi.

Karen, "Eğer uyanırsa ona burada olduğumuzu söyle," dedi. Hunt başını salladı.

"Ve nasıl olsa sabah geri döneceğiz," diye ekledi.

Hunt ona sarıldı.

"Böyle olduğu için çok üzgünüm."

"Onun hayatını kurtardın," dedi Larry. "Farkı sen yarattın."

Hunt, Ava'nın yatağının yanına doğru ilerledi ve elini onun avucunun altına kaydırıldı. Daha önce olsa hemen avucunu sıkardı. Elinin tenindeki gevşek hissi onu korkutmuştu ama Elliot onun yeniden doğacağını söylemişti ve Hunt onun uyanacağına ve eskiden olduğu gibi olacağına inanmayı o kadar çok istiyordu ki.

Bölüm 18

Ava sürükleniyordu. Görüyor, hissediyor ve duyuyordu ama daha önce hiç bulunmadığı bir yerdeydi. Hareket etmek için çaba sarf etmiyordu, yüzer gibiydi ve bir bedende olduğunun farkında değildi.

Bu yerde, anlıyordu. Her

şeyi.

Nedenini.

Nasılını.

Ve bunun sonu yoktu.

Güzelliği tarif edilemezdi ve sesler... anlatılamazdı ama büyüleyiciydi... onu yönlendiriyor, görünmez bir iple çekiyordu.

Merak ediyordu ama yine de içinde bir şeyleri yarım bırakmış olma hissi vardı.

O kadar soluk bir maviyle çevriliydi ki neredeyse beyaz görünüyordu ve sonra titreşmeye başladı ve ışıklar daha önce hiç görmediği binlerce farklı renk tonuna dönüşmeye başladı.

Birdenbire önünde parlak bir ışık ve ışığın içinde bir ses belirdi; o kadar güzel ve o kadar sevgi dolu bir sesteki ki, bu sesin içine uzanıp öylece kalmak istedi.

Çok erken geldin. Yolunun sonunda değilsin. Bu senin seçimin... Kalabilirsin... ya da geri dönebilirsin. Işığa bak ve seç.

Işık daha da parlaklaştı ve genişledi ve sonra önündeki her şeyi ve onu bekleyen kalabalıkları gördü ve o kadar güzeldi ki gözlerini alamadı.

Sonra ışık titredi ve yatağın üzerinde bir kadının yattığı bir odaya bakıyordu. Yatağın yanında duran iki kişi gördü ve sonra onları annesi ve babası olarak tanıdı, birbirlerine sarılmış ve ağlıyorlardı. Sonra yataktaki kadının elini tutan bir adam gördü ama yüzünü göremedi.

Ava yaklaşmaya başladığında korkunç bir dehşet duygusu içini kaplamaya başladı. Yastığının üzerine serpilmiş uzun, siyah saçlarda bir aşinalık vardı, sonra kadının yanağının kıvrımında ve sonra kaşlarının koyu kanatlarında.

Şimdi adamın yanındaydı. Adamın yüzünü görebiliyordu. Onu tanıyordu. Onu sonsuza dek tanıyacaktı.

Bu Hunt. Ve yataktaki kadın da benim! Neler oluyor... Neler oluyor? Neden uyanmıyorum?

Hayır. Hayır. Hayır. Ölmek istemiyorum.

Ve birdenbire bedenine geri döndü ve kendini yeniden bedeninin içinde bulmaya çabaladı. Kollar... bacaklar... bir kalp atışı... acı. Kaybolmuş hissediyordu. Korkmuş hissediyordu.

Sonra Hunt'ın eli avucunun altından kaydı ve bunu hatırladı. Parmaklarının onun etrafında kıvrılmasını istiyordu ama olmadı.

Onun sesini duydu ama artık onu göremiyordu.

Hunt! Hunt! Beni serbest bırakmayın. Henüz dönüş yolunu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Sadece gitmeme izin verme.

* * *

İyi ya da kötü, Blessings'de haberler her zaman hızlı yayılırdı ve bu da bir istisna değildi. Birkaç saat içinde herkes Ryman'ın Dillon'ın kızıyla kaçmaya çalıştığını ve kızın babası Pete Dillon'ın onları kovalayıp kasabanın kuzeyindeki iki millik köprüde hepsini mahvettiğini öğrenmişti.

Kazazedeler getirildikten sonra acil serviste çıkan aile kavgasını herkes biliyordu. Dillon'un kızının en kötü şekilde yaralandığını, taşıdığı bebeği kaybettiğini ve sonrasında kalbinin iki kez durduğunu biliyorlardı. İnsanlar bunun ruhunun bebeğinden vazgeçmek istememesinden kaynaklandığını söylediler. Bunun bir annenin çocuğunun yanında kalma içgüdüğü olduğunu ama sonunda ameliyata alınabilecek kadar stabil hale geldiğini söylediler.

Dillon'ın kolunun kırıldığını ve beyin sarsıntısı geçirdiğini ve Pete Dillon'ın kırık bir burundan başka bir şey olmadan taburcu edildiğini biliyorlardı.

Ancak Josh Ryman'ın Ava Ridley'e yaptığı şey tüm toplumda şok ve şaşkınlık yarattı.

Tüm kasabaya yayılmıştı ve dedikodusu yapılıyordu.

Josh Ryman'ın Ava'ya çok sert vurduğunu ve kalbinin durduğunu söylediler. Hastanede yere düşüp öldüğünü söylediler.

İşte o zaman hikayeler gerçeklerden uzaklaşmaya başladı.

Bazı hikâyelere göre, Ava'nın nişanlısı Hunt Knox arbedenin içine dalmış, Dillon ve Ryman'ları yere sererek ona ulaşmaya çalışmıştı. Birbiriyle dövüşen sadece bir Dillon ve bir Ryman olduğu gerçeği önemli değildi. Hikaye onlar açısından daha iyi görünüyordu.

Hikâye, Hunt ve bir hemşirenin yaklaşık bir saat boyunca (ancak dört dakika olmasına rağmen) kalp masajı yapmasıyla devam etti; ta ki hastanedeki tek defibrilatör Ava'nın kalbini normal ritmine döndürmek için serbest kalana kadar.

Artık hayatta olduğunu biliyorlardı ama bilinci hâlâ yerine gelmediği için kederliydi. İşler ters gittiğinde Blessings'te bir sonraki adım ya insanları doyurmak ya da onlar için dua etmektir. Yemek işe yaramayacağı için de kasabanın her yerinde dua nöbetleri başlıyordu.

Emma o akşam kardeşlerini bilgilendirdi ve hepsine neler olduğunu anlattı. Knox kardeşler bir araya gelip hastaneye doğru yola çıktıklarında ortak bir karar almışlardı.

* * *

Hunt'ın sandalyesi Ava'nın yatağının hemen yanındaydı, elini tutabileceği kadar yakındı ve yüzünü net bir şekilde görebileceği bir açıya sahipti. Göz kapaklarının titremesi, parmakların seğirmesi, solunum düzeninde herhangi bir değişiklik, herhangi bir vücut hareketi gibi doktorun bahsettiği işaretleri izliyordu. Röntgenler göğüs kafesinde hafif bir kırık olduğunu göstermişti, bu da iyileşmeye başladığında başka sorunları da beraberinde getirecekti ama bunlar kesinlik değil olasılıktı ve Hunter Knox olasılıklar sayesinde bir savaştan sağ çıkmıştı, bu yüzden tamamen iyileşmesinden vazgeçmiyordu.

Saat 19:00'a yaklaşıyordu ve Ava'nın odası kalp monitörünün sürekli bip sesi ve tansiyon manşetinin ölçüm yapmak için şişerken çıkardığı kesik kesik sesler dışında sessiz olsa da, kapının ardındaki hareketliliği duyabiliyordu.

Saatlerdir onunla konuşuyordu, çünkü hastaneye kaldırıldıktan sonra, cevap verecek kadar uyanık olmadan önce bile sesler duyduğunu ve insanların konuştuğunu hatırlıyordu. Her nerede olursa olsun yalnız olmadığını bilmesini istiyordu.

Birdenbire koridorda bir şey yere çarptı ve onun irkildiğini gördü. Ayağa fırladı ve yaklaştı. "Hey, tatlım, benim, Hunt. Bunu duyduğunu biliyorum, bu yüzden beni duyabildiğini biliyorum. Seni çok seviyorum Ava. Sana ihtiyacım var. Lütfen bana geri dön."

Sessizlik.

Onun eline uzandı ve parmaklarını nazikçe sıktı.

"Bunu hissedebiliyor musun? Cevap vermek zorunda değilsin... sadece parmaklarımı sık ki beni duyduğunu bileyim." Bir şey yok.

İnledi ve sonra boğazındaki yumruyu görmezden gelerek oturdu. Sonra başını eğdi ve gözlerini kapattı.

Bunu yapma, Tanrım. Bunu ona yapma. Bunu bize yapma. Sana yalvarıyorum. Lütfen onu geri ver.

Sonra arkasındaki kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

"Girin," dedi ve gelenlerin ailesi olabileceğini düşünerek ayağa kalktı. Ailesi olduğunu anladığında boğazındaki yumru gözyaşlarına dönüştü. Tekrar "Girin," dedi ve Birdie gelip ona sarıldığında, onu hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," dedi Birdie ve annelerinin yatağının başucunda onları ziyaret ettiğini hatırlayarak gülümsedi.

Emma ona sarıldı, sonra Gordon elini sıktı. Junior ona hızlıca sarıldı ve sırtını sıvazladı.

Ray de aynısını yaptı, sonra hepsi Ava'nın yatağına doğru baktı. "O nasıl?" Emma sordu.

"Hayati değerleri iyi. Sese tepki veriyor. Sadece uyanmaya karar vermesi gerekiyor," dedi Hunt.

"İkiniz de dualarımızdasınız ama buraya geliş sebebimiz bu değil. Sizin için ne yapabiliriz?

Annemin evinde olanlar için üzölmeyecek misin?" Emma sordu.

"Teslimatlarınızı karşılayabilir ve istediğiniz zaman onları içeri alabilirim," dedi Ray. "Emma'da

anahtar var. Bütün

Yapmanız gereken bana programınızı vermek."

Gordon, "Aynı şeyi yapmak için memnuniyetle işten izin alırım," diye teklif etti. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, yardım etmeye hazırız."

"Ava'ya odaklanman gerekirken anneme verdiği söz için endişelenmeni istemiyoruz," diye ekledi Junior.

Hunt iç çekti. Bu konuda hissettiği tüm stres bir anda yok oldu.

"Bu harika olur," dedi. "Ray, sana programı mesaj atarım. Boyacıların işi biter bitmez yeni bir mutfak ocağı takılacak, ardından mutfak ve banyo tezgahları gelecek ama her şey teslimat tarihleriyle birlikte sipariş edilmiş durumda. Yani tek yapmanız gereken orada bulunup düzgün bir şekilde monte edildiklerinden emin olmak, ardından da yeni muslukları takmak. Ödenmemiş olan tek şey yeni ocağın kurulması."

"Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattık Hunt, ama bu bir daha asla olmayacak," dedi Emma. "Bize güvenin. Bunun en az senin kadar güzel görünmesini istiyoruz. Bunu *onun için*, o hâlâ buradayken yapamadığımız *için* üzgünüm... ama şimdi *senin için* yapabiliriz."

"Teşekkür ederim. Hepinize," dedi Hunt ve sessizce vedalaştıktan sonra gittiler.

Notlarından programı çıkardı ve Ray'e iletti. Programın bozulmayacağını bilmek rahatlatıcıydı.

Bir hemşire Ava'nın istatistiklerini kontrol etmek ve serumu ayarlamak için geldi, sonra o da gitti ve Hunt ile Ava bir kez daha yalnız kaldılar.

Tekrar yatağının yanına oturdu ve elini uzattı. Bir yanıt beklemiyordu. Sadece ona dokunması gerekiyordu.

"Ben buradayım Ava. Sonsuza dek sen ve ben, değil mi?" dedi ve parmaklarını hafifçe sıktı. Bir kalp atışıyla diğeri arasında parmakları kıvrıldı.

Nefesi kesildi. Bu istemsiz bir hareket miydi, yoksa bunu isteyerek mi yapmıştı?

Onu test ederek yavaşça elini çekmeye çalıştı ve bunu yaptığında kadın elini daha da sıktı.

"Ava? Sen misin o?"

Sıktı.

Hunt'ın nefesi boğazında düğümlendi.

"Tekrar hoş geldin bebeğim... Tekrar hoş geldin," dedi, sonra bir hemşire çağırdı ve ailesine bir mesaj gönderdi.

* * *

Ava'yı geri götüren ses, Hunt'ın sesiydi. İçindeki sevgi, korku ve belirsizliğin bir oktav üstünde, kendine has bir tondaydı. Bunu biliyordu. Hayatının tüm yılları boyunca birlikte uyuduğu, rüyalarında duyduğu sestiydi bu. Hayranı olduğu çocuğa ait olan sestiydi bu; onun dönüştüğü adama.

-Kalbini tutan adam.

Şimdi onun diğer insanlarla konuştuğunu ve seslerindeki heyecanı duyabiliyordu. Ama bu

Onu tutan, ona demir atan sesiydi. Daha önce onun yanaklarında gözyaşları görmüştü. Şimdi o gülümsemeyi görmesi gerekiyordu.

Sonunda gözlerini açtığında gördüğü ilk şey onun yüzüydü.

"Hey, bebeğim... tekrar hoş geldin," dedi Hunt ve sonra eğilip onu öptü.

"Sevgiler-"

Hunt'ın gözleri doldu. "Ben de seni seviyorum. Annen ve baban buradaydı, sonra gittiler. Ama şu anda dönüş yolundalar."

Ava onun elini kavradı, sonra dudaklarını yaladı. "Sen... kalacak mısın?" Alnından öptü, sonra kulağına fısıldadı.

"Evet. Rahatla. Ben senin sesinin içindeyim."

"Benim," dedi ve sonra gözlerini kapattı.

"Sonsuza dek senin," dedi Hunt, sonra oturdu ve onun eline uzandı ve bu kez uzandığında elini güçlü bir şekilde tuttu.

* * *

Ava Ridley'nin dirilişiyile ilgili iyi haber, Blessings'te ölüm haberi kadar hızlı yayılmıştı ama bunu herkesten önce bilen tek bir kişi vardı, o da Ava'nın hayatını kurtaran uyarıyı yapan Elliot Graham'dı.

Uyarısının dikkate alındığını bilmenin verdiği memnuniyet yeterliydi. Ve kendisine mesaj göndermeye devam eden ruhlara teşekkür etmek için, o gece onların şerefine bir kadeh şarap kaldırdı.

Elliot evinde şarap içerken, Hunt Ava'nın odasındaki pencerenin yanında oturmuş, Karen ve Larry'nin getirdiği hamburger ve patates kızartmasını mideye indiriyordu.

Ava, ailesi hala oradayken birkaç kez uyandı - iyileşmeye devam ettiği konusunda onları tatmin edecek kadar uzun bir süre - ve üçüncü kez tekrar uykuya daldıktan sonra onu Hunt'ın bakımına bıraktılar.

* * *

Kat geceleri daha sessizdi. Hunt'ın ara sıra uyuklamasına yetecek kadar. Bir keresinde alnını Ava'nın yatağına dayayıp sandalyede öne doğru eğilerek uyuyakalmış ve Ava'nın parmaklarını saçlarında hissederek uyanmıştı.

Bir sonraki uykusunda savaşa gitti, sonra hemşireler vardiya değiştirmeye başladığında bir sarsıntıyla uyandı. Uzun zamandır böyle bir rüya görmemişti ve uykusunda oraya geri döndüğü zamanlar sadece stresli zamanlardı. Ava'nın başına gelenler de bu kategoriye giriyordu.

Ava'yı uyandırıp hayati göstergelerini aldılar ve gözlerini açar açmaz onu aramaya başladı. "Buradayım bebeğim, ama biraz yolumun üzerindeyim. Bir fincan kahve alacağım ve sonra hemen geleceğim."

geri dön, tamam mı?"

"Evet, tamam," dedi Ava.

Birkaç dakika sonra, elinde kahvesiyle içeri girdiğinde hemşire çıkıyordu. Ava uyanıktı ve yatar pozisyondaydı.

"Bir şeyler hatırlıyorum," dedi Ava. "Konuşabilir miyiz?"

"Kesinlikle," dedi Hunt, sonra kahveyi bir kenara bırakıp yatağının kenarına oturdu. "Sen konuş. Dinleyeceğim."

"Acil serviste kavga çıktı. Rüya mı gördüm?"

Hunt doktorun ona anılarını anlatmamasını söylediğini hatırlıyordu ama eğer soruyorsa cevap verebilirdi.

"Hayır. Bu oldu," dedi.

Başını salladı, sonra bir elini göğsüne koydu. "Göğsüm ağrıyor. Derin bir nefes almak bile acıtıyor. Neden buradayım ben?"

"Sence ne oldu?" Hunt sordu. "Bana bir şey

çarptı. Bu doğru mu?"

"Evet. Bu doğru. Ama iyileşiyorsun ve iyi olacaksın."

Ava başını salladı. "Ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm," dedi ve gözlerini kapadı.

Hunt onun tekrar uykuya dalacağını düşünürken aniden gözlerini açtı ve elini tuttu. "Sana bir şey sormam ve sonra da sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam," dedi

Hunt. "Öldüm

mü?"

Hunt bu soru karşısında şok olmuştu. "Bunu neden sordun, tatlım?"

"Çünkü ışığın içindeydim... ve hiç görmediğim tonlarda renklerin içindeydim ve ışığın içinde bana çok erken geldiğimi söyleyen bir ses vardı. Ses kalabileceğimi ya da geri dönebileceğimi ama buna karar verecek kişinin ben olmam gerektiğini söylüyordu. Sonra ışığın içinde iki görüntü gördüm. İlkinde, cennet diyebileceğim bir yerin eşiğinde duruyordum. Çok güzeldi ve ses saf sevgiydi ve ayrılmak istemedim."

Hunt ürperdi. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını duymak korkutucuydu.

"Sonra ışık değişti ve başka bir imgelem gördüm. Sanırım bu odadaydım ama aşağıya bakıyordum. Yatakta bir kadın görüyordum. Yatağın yanında durmuş ağlayan iki kişi gördüm. Onlar benim ailemdi. Kadının elini tutan bir adam gördüm ama yüzünü göremiyordum ve yaklaştım. Sonra adamın yanına gittim ve sen olduğunu gördüm. Yanaklarında gözyaşları vardı ve sonra yataktaki kadının ben olduğumu gördüm ve tekrar tekrar ölmek istemediğimi düşünüyordum. Seni istedim."

Hunt boğazındaki yumruyu yuttu ve onun elini tuttu ama o konuşmaya devam etti.

"Ölmek istemediğimi düşündüğüm anda, sanırım bedenimin içine geri döndüm. Ama bunu yaptığım anda göremedim ve hiçbir şeyi nasıl çalıştıracağımı hatırlayamadım. Ama elini hissedebiliyordum. Parmaklarımı çalıştırmaya çalıştım ama çalışmadılar. Ondan sonra uyandığımı, uyuduğumu, uyandığımı, uyuduğumu ve her zaman, her zaman geri dönüş yolunu bulmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Ne zaman yüzeye çıkacak gücü bulsam, bunun senin sesini takip ettiğim

için olduğunu bilmeni istiyorum. Seni seçtim ve bu yüzden hala buradayım."

Hunt'ın yüzünde yine gözyaşları vardı ama umurunda değildi.

"Sana bu şansı verdiği için hayatımın geri kalanında her gün Tanrı'ya şükredeceğim ve her gece seni kollarıma aldığımda bana geri dönmeyi seçtiğin için sana teşekkür edeceğim. Seni seviyorum, Ava."

İç çekti ve sonra tekrar gözlerini kapattı. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

Hunt yatağının kenarından kaydı, korkuluğu tekrar yerine kaldırdı ve sonra yorganı çekti. Gözleri açıldı.

"Kalacak mısın?"

"Tam burada," dedi Hunt. "Gözlerini kapat. Seni tutuyorum."

* * *

Hunt iki gün sonra Ava'yı eve götürdü. Yaralanması işinin sonunu hızlandırmıştı. Hunt'la birlikte henüz Houston'a gitmemiş olsalar da, Ava işe dönecek kadar güçlü değildi.

Onu evine geri götürdüğünde, içeri girerken derin bir nefes aldı.

"Ev hiç bu kadar iyi hissettirmemişti." Ve sonra ona baktı. "Ya da bu kadar iyi görünmemişti. Üç günlük sakalını korumayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Beni babama çok benzetiyor. Sen iyi misin? Nereye inmek istiyorsun, şekerim?"

Oturma odasındaki kanepeye mi yoksa yatağına mı uzanmak istersiniz?"

"Sanırım birkaç dakikalığına evin içinde dolaşmak istiyorum. Bilirsiniz... kendime bir bardak çay yapmak. Bir kurabiye ya da başka bir şey. Sabırsız bir hastaydım. Kabul ediyorum."

Hunt sırtıttı. "Onu bilemem. Küstahlığını seviyorum. Ama her ihtimale karşı yatağı geri çevireceğim ve sonra tıraş olacağım."

"Benim için kendini güzelleştir," dedi Ava ve uzaklaşmak için döndü.

Hunt ayağa kalktı ve onun nasıl hareket ettiğini izledi. Göğsündeki ağrıdan dolayı biraz kambur yürüyordu ama ayaklarının üzerinde sabit duruyordu. Gitmeye başladı ve o dönene kadar birkaç dakika bekledi. Kadın ayaklarını uzatarak sandalyesine yerleştikten sonra başının üstünü öptü ve onu yalnız bıraktı.

Elektrikli tıraş makinesini çıkarıp çalıştırdı ve yansımasına bakarak kaşlarını çattı.

Hunt, "Seni görüyorum Parnell Knox, ama ben senin gibi değilim," diye mırıldandı ve usturayı yanağının kenarından düz bir şekilde geçirerek bıyıkların arasında pürüzsüz bir deri çizgisi bıraktı, sonra da bıyıklar yok olana kadar devam etti.

Daha sonra duş alıp temiz kıyafetlerini giydi ve Ava'yı kontrol etmeye gitti. Ava koltuğuna yaslanmış, ayaklarını uzatmış, kurabiye yiyor ve telefonla konuşuyordu.

Onun dünyasında her şey yolundaydı.

Her sabah olduğu gibi evdeki gelişmeleri kontrol etmek için Ray'i aradı ve boyacıların gittiğini, Savannah'daki granit şirketinden gelen ekibin mutfak ve banyoya yeni tezgahlar yerleştirmeye geldiğini öğrenince çok sevindi.

"Ben hallederim," dedi Ray. "Bugün Ava'yla evde kal."

"Evet, teşekkürler," dedi Hunt. "Yarın onunla kalması için annesini çağıracağım, eğer patronun ararsa, sakın

hiçbir işi geri çevirme, tamam mı?"

"Tamam," dedi Ray. "Ava'ya iyi dileklerimi ilet. Sonra konuşuruz."

Hunt telefonu cebine attı, kendine bir kola doldurdu, kurabiye kavanozundan birkaç kurabiye kaptı ve Ava ile oturma odasına geri döndü.

Ava, "Bugün herkes Park'taki Potluck'a gidiyor," dedi.

"Biliyorum. Birdie gidiyordu, ben de ona biletlerimizi verdim ve bize bir şeyler almasını istedim."

Ava iç çekti. "Gitmeyi dört gözle bekliyordum ama şimdi o kadar da değil. Tüm bunlara hazır değilim ve bunu biliyorum. Umarım katılım iyi olur da Bayan Hollis eve dönebilir. Sence orada olacak mı?"

"Onur konuğu o olacak. Bu onun herkese teşekkür etme şansı olacak. Birdie, Dub'ın tüm hasarlı malları taşıdığını ve binanın yanan kısmını temizlediğini söyledi. Yarın dükkânı tekrar açacak, yani işe geri dönecek."

Ava yediği yulaflı kurabiyeden bir kuru üzüm koparıp ağzına attı ve çiğnerken konuştu.

"Bu sabah beni kontrol ederken Rhonda bana veda etmeye geldi. Ryman'ın oğlunun dün eve gittiğini ama Dillon'ın kızının serbest bırakılmasının en az birkaç gün daha süreceğini söyledi."

Hunt ona baktı ve sonra yüzündeki ifadeye odaklandı. Ya birisi ona o günle ilgili bir şey söylemişti ya da o daha fazlasını hatırlıyordu.

Hunt, "İyileştiklerini bilmek güzel," dedi.

Gözlerini kısarak adamın yüz ifadesini inceledi. Adam hiçbir şey belli etmedi. "Josh Ryman'ın suçlamalarının diğerlerinden daha ciddi olduğunu söyledi."

"Öyle mi? Suçlamaları hakkında bir şey duymamıştım ama Blessings polisinin onları acil servisten çıkarıp hapse götürdüğünü biliyordum," dedi Hunt.

"Acil serviste güvenlik kameraları var," dedi Ava.

Hunt içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ne söylemeye çalışıyorsun Ava?" "Acil serviste çalışan ekip senin hayatımı kurtardığını söyleyip duruyordu."

"Tatlım, bu konuda pek konuşmadım çünkü Dr. Quick sana hiçbir şey söylemememizi, bunu kendi başına hatırlaman gerektiğini söyledi."

"Ah." İki elini de göğsünün üzerine koydu. "Kalp masajı yüzünden mi ağrıyor?"

"Belki, ama sana zarar veren bu değil," dedi Hunt. "Göğsünden vuruldun. Göğüs kemiğin çatlamış. Ondan sonra kalp masajı yaptık."

"Öldüğümü biliyorum Hunt, bu yüzden konuyu saptırmayı bırak, tamam mı? Nasıl oldu bu?"

"Uzun lafın kısası, Josh Ryman göğsünüze öyle bir vurdu ki kalbiniz durdu." "Aman Tanrım. Defibrilatör kullandılar mı?" diye sordu.

"İlk başta değil. Onu zaten Dillon'ın kızında kullanıyorlardı. Onu serbest bırakana kadar kalp masajı yaptım ve sonra Dr.

Hızlı bir şokla kalbin normal ritmine döndü."

Ava kalkıp Hunt'ın kucağına oturdu ve kollarını onun boynuna doladı.

"Sen benim hayatımı kurtardın."

"Bir sürü insan hayatını kurtardı. Ben de işin içindeydim. Ryman'ın adına, yaptığı şey karşısında dehşete düştüğünü söyleyebilirim. Lanet boynunu kırmak istedim ama sen intikamdan daha önemliydin."

"Acil serviste çalışırken ikinci kez fiziksel olarak yaralandım. Küçük bir kasabaya gelmenin daha güvenli olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım."

"Korku iyi insanlara çılgınca şeyler yaptırır. Bazen de kötü şeyler" diyor Hunt. "Kendinizi hazır hissedene kadar hemşireliğe geri dönmek zorunda değilsiniz. Eğer sizi rahatsız ediyorsa hiç dönmek zorunda değilsiniz. İstemediğin sürece hiç çalışmak zorunda kalmayacağın kadar para kazanıyorum."

Ava başını salladı. "Hemşirelik diplomamla yapabileceğim pek çok şey var, öğretmenlik de dahil. Bunu boşa harcamayacağım ve bu işi seviyorum. Ama şu anda seçeneklerimi ciddi ciddi gözden geçiriyorum. Bildiğim bir şey var. Bir daha asla acil serviste çalışmayacağım."

"O zaman öyle olsun," dedi Hunt. "Şimdi bırak bunları. Birdie potluck yemeğindeki yiyeceklerimizle gelene kadar sizi eğlendirmek için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum," dedi Ava ve yüzünü onun boynuna gömdü.

"Sanırım biraz yatağında uzanman gerekiyor, tamam mı?"

Başını salladı, sonra kucağından indi ve onu odasına götürmesine izin verdi. Yatağının kenarına oturup ayakkabılarını çıkarmasına izin verdi, sonra sırt üstü uzanıp gerindi. Hunt yorganı yukarı çekti.

"Gözlerini kapat, sevgilim. Bütün bu saçmalıkları bırak ve dinlen. Annen ve baban muhtemelen öğleden sonra gelecekler. Onlar için dinlenmen gerek."

"Seni seviyorum," dedi Ava.

"Seni seviyorum," dedi ve kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı, böylece ararsa duyabilecekti.

Bölüm 19

Ruby Butterman kendi elementindeydi. Park tıklım tıklımdı. Masalar beklediğinden daha hızlı bir şekilde yiyeceklerle doluyordu ve kasabadaki tüm yeme içme mekanları bugün dışarıda yemek yemek isteyenlerin bunu burada yapmasını sağlamak için sadece günü kapatmakla kalmamış, aynı zamanda işletmelerinden paylaşmak için yiyecek bağışlamışlardı.

Ruby, Peanut'ı masa ve sandalyeleri okul kafeteryasından parka getirip götürmesi için görevlendirdi ve yerel kiliseler de oturma yerlerine katkıda bulunmak için yemekhanelerinden masa ve sandalyelerini getirdiler. Bazı insanların oturması için yere serilmiş yorganlar ve parkın etrafına dağılmış portatif piknik masaları ve katlanır sandalyeler vardı.

Ruby için bu, düğün resepsiyonlarının yeni baştan yaratılmasıydı; ancak bu kez hava serindi ve yağmur tehdidi yoktu.

Donna Hollis çardakta şeref koltuğuna oturmuştu ve kendisi adına yapılanlar karşısında şaşkınlık içindeydi.

Ruby Donna'nın saçlarını şekillendirmişti ve Donna yeni bir elbise giymişti. Yıllar sonra ilk kez kendini güzel hissediyordu ve Arnold'un onu bu şekilde görmek için hayatta olmamasına üzülüyordu.

Saygılarını sunmak için sürekli bir insan akışı vardı ve birden fazla kişi ayrılırken kucığına bir zarf koymuştu. "Sadece fazladan küçük bir şey," derlerdi. Ya da "İyi yolculuklar" diye ekliyorlardı. Tek yapabildiği onlara teşekkür etmek ve ağlamamaya çalışmaktı.

Ruby yemeği başlatmak için geldiğinde Donna'nın kucığı zarflarla doluydu. Ruby onları arabasına kilitledi ve sonra çardağa geri döndü.

"Bu partiyi başlatmanın zamanı geldi," dedi. "Bunun için hazır mısınız?"

"Sanırım," dedi Donna ve sonra Ruby'nin onu mikrofona götürmesine izin verdi. Teşekkür etme ve veda etme şansı vardı ama gergindi.

"İyi olacaksın," dedi Ruby.

Donna derin bir nefes aldı, ardından mikrofona yaklaştı ve sessizce boğazını temizledi. "Her şeyden önce, teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim. Hayatımızın en kötü gününde, Arnold ve ben

Bu şehirde bir daha asla başımızı dik tutamayacağız. Çocuklarımızın yaptıklarından sonra o kadar

utandım ki ölmek istedim." Sesi titremeye başladı. "Ama Tanrı onun yerine Arnold'u aldı. Nedenini asla anlayamayacağım. Tek bildiğim, bu dünyada sevdiğim her şeyin ve herkesin yok olduğu ve tek tesellimin

Düşünebildiğim tek şey eve dönmek istediğimdi... doğup büyüdüğüm Bethlehem, Batı Virginia'ya. Ancak siz yardım teklif edip bana umut verene kadar bunun gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar azdı.

"Şimdi, cömertliğiniz sayesinde eve dönmeye çok daha yakınlım. Blessings'i çok seviyorum. Sonsuza dek burada yaşayacağımızı sanıyordum. Hatta buraya gömüleceğimizi. Ama sanırım Tanrı'nın başka planları varmış. Yardım edecek kadar ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Çok ama çok teşekkür ederim. Tanrı sizi korusun demekten başka ne diyebilirim bilmiyorum."

Alkışların ardından Metodist kilisesinden bir papaz ayağa kalkarak bir dua okudu ve "Amin" der demez kalabalıktan biri "Hadi yiyelim!" diye bağırdı.

Yemek ve kahkahalar birbirini izledi.

Birdie biletlerini teslim etmişti ama orada yemek yerine, biri kendisi, biri Hunt ve Ava için olmak üzere üç tabak ve içinde üç tatlı bulunan ayrı bir kutu aldı. Elindeki yükü arabaya doğru ilerlerken genç bir adam koşarak ona doğru geldi.

"Hey, Bridgette! Seni uzun zamandır görmemiştim. Görünüşe göre biraz yardıma ihtiyacın var."

Birdie durdu. En son ne zaman birinin ona kendi adıyla seslendiğini hatırlamıyordu ve adam gülümsediğinde hâlâ onu tanımaya çalışıyordu. Onu ele veren şey sağ yanağındaki gamzeydi.

Wade Montgomery!

Onu lise birinci sınıftan beri görmemişti. "Wade!

Blessings'e geri dönmüş ne yapıyorsun?" "Dub Amca'ya yardım etmek için döndüm."

Birdie bakakaldı. "Patronum Dub Truesdale senin amcan mı?" Şimdi o da en az Birdie kadar şaşırmış görünüyordu.

"Yem ve Tohum'da mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Liseyi bitirdiğimden beri."

"O zaman birbirimizi daha sık göreceğiz sanırım. Peki, bunları taşımaya yardım etmeme izin verir misin?" "Evet, çok makbule geçer," dedi Birdie ve kutu yığınının uzattı, sonra da daha küçük olan tatlıların olduğu kutuyu üstünden alıp taşıdı.

"Nereye gidiyoruz?" Wade sordu.

"Arabama. Kardeşim ve kız arkadaşıyla yemek yiyeceğim. Hastaneden yeni çıktı." "Hangi kardeşin?" diye sordu.

"Hunter, en yaşlı olan."

"İyi dostum," dedi Wade. "Sen önden git. Ben takip ederim," diye ekledi ve sonra kendi sözlerine itiraz ederek yol boyunca onun yanında yürüdü. Yemekler arabaya konur konmaz Wade'in omzuna hızlıca bir şaplak attı. "Afiyet olsun, yarın görüşürüz."

Birdie gözlerini kırptırdı. "Bekle. Ne?"

"İşte. İşte görüşürüz," dedi.

"Ah, doğru. Yarın görüşürüz. Evet, yarın görüşürüz," dedi ve sonra arabayı çalıştırmadan oturdu, sadece onun gidişini izleyebilmek için.

Uzun, esmer ve yakışıklı. Tamam.

Arkadaş canlısı ve cana yakın. Tamam.

Aynı işte çalışıyordu. Tamam.

Ama evli olup olmadığı gibi önemli şeyleri sormak aklına gelmemişti. Kız arkadaşı var mıydı? Nerede yaşıyordu? Ve Yem ve Tohum'daki iş tanımını tam olarak neydi?

O kalabalığın içinde kaybolduktan sonra Birdie arabasını çalıştırdı ve Ava'nın evine gitti. Elinde tatlılarla arabadan indi ve kapıyı çaldı.

Hunt gülümseyerek kapıyı açtı. "Hey, evlat, içeri gel."

"Yemekler hâlâ arabamda. Benimkini de buraya getirdim, sorun olur mu?"

"Elbette sorun olmaz. Ben yiyecekleri getireyim. Sen mutfığa giden yolu bulabilirsin." "Ava uyandı mı?" Birdie sordu.

"Uyanıyor. Arabayla geldiğini gördüm ve onu uyandırdım. Birazdan burada olur. İçeri gir."

Birkaç dakika sonra Ava'nın mutfak masasının etrafında oturmuş, Donna Hollis'in teşekkür konuşması, büyük katılım ve Wade Montgomery'nin Blessings'te aniden ortaya çıkması dışında her şey hakkında konuşuyorlardı. Birdie, Hunt'ın başka bir adam hakkında onunla alay etmeye başladığını duymak istemiyordu.

* * *

Peanut ve Ruby, yemek bittikten sonra Donna'yı eve götürdüler, sonra da Ruby onu eve kadar geçirdi.

"Seni yarın arayacağım. Yaklaşık altı bin dolar değerinde potluck bileti sattığımızı biliyorum, ayrıca birkaç bağış da eklendi. Bu para çoktan banka hesabınıza yatırıldı. Yarın akşam kulüpte sessiz müzayede var, o yüzden daha fazla olacak. Ve bugün size verilen zarflarda başka ne varsa. Bakalım nasıl bir toplam elde edeceksiniz. Umarım sizi eve götürmeye yeter ve yardımlarınız gelmeye başlayana kadar sizi idare edecek küçük bir birikim olur."

"Çok minnettarım," dedi Donna. "Bugün bana verdiklerini sayacağım ve sabah bankaya da götüreceğim. Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil şekerim," dedi Ruby. "Şimdi içeri gir ve ayakkabılarını çıkarıp rahatına bak."

"Öyle yapacağım ve tekrar teşekkür ederim," dedi Donna ve içeri girip eve getirdiği yiyecekleri yerleştirdikten sonra zarfları yatak odasına taşıdı ve üzerini değiştirene kadar bir kenara koydu. Ancak rahatladıktan sonra yatağa oturdu ve zarfları açmaya başladı.

İlk on iki zarfın hepsinde 20 dolardan başlayıp birkaç tanesinde 100 dolara kadar, birkaç tanesinde de daha fazla nakit para vardı. Eline aldığı bir sonraki zarfta 1.000 dolar nakit vardı. Nefes nefese kaldı. Daha önce hiç bu kadar çok nakit parayı aynı anda elinde tutmamıştı ve zarfı yığına ekledi.

Sonraki birkaç zarfta çekler vardı ve sonraki beş zarfta daha fazla nakit vardı. Yığın büyüyordu ve şimdi ağılıyordu.

"Arnie, bakar mısın? İnsanların bu kadar nazik ve verici olabileceğini hiç bilmezdim. Bunun olması için ölmek zorunda kalmama çok üzuldüm."

Sonunda yedi zarf kalmıştı ve Donna gözyaşlarından o kadar kör olmuştu ki içinde ne olduğunu görebilmek için gözlerini silip duruyordu.

Daha fazla nakit. Onluklar ve yirmilikler halinde yüz dolar. Birlikler halinde 50 dolar. İki tane 20 dolarlık banknot.

İki zarfı kalmıştı. Biri uzundu. Biri küçüktü. Önce uzun olanı açtı ve içinden 100 dolarlık bir banknot daha çıkardı.

"Tanrım," diye iç geçirdi Donna ve zarfı yığına ekledi. Sonra son zarfı açtı ve içinden bir çek çıkardı. Bir süre zarfa baktı, kendi kendine doğru okumadığını söyledi ve sonra yüksek sesle okudu.

"Donna Hollis'in emrine ödeyin. On bin dolar ve sent yok."

Duke ve Cathy Talbot'a ait ortak bir hesaba yazılmış ve Cathy Talbot tarafından imzalanmıştı. Donna bu ismi neden bildiğini hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı ve sonra aklına geldi. Bottoms'ı yeniden inşa eden kadındı bu! Ve az önce Donna'ya hayatını yeniden kurması için gereken son desteği vermişti.

Arkasını döndü, çeklerle birlikte destenin üzerine koydu ve sonra nakit parayı saymaya başladı. Toplam 6,720 dolar nakit vardı. Sonra çekleri aldı ve o miktarları da saymaya başladı. On üç bin yüz dolar.

"Aman Tanrım. Burada neredeyse yirmi bin dolar var ve Ruby şimdiden altı bin dolar yatırdığını söyledi ve daha sessiz müzayede var. Bu beni eve götürecektir, üstelik para da kalacak."

Parayı toplayıp iki zarf arasında paylaştırırken Donna'nın kalbi küt küt atıyordu. Sonra çekleri başka bir zarfa koydu, üçünü de çantasına koydu ve yastığının altına tıktırdı. Bu gece bununla uyuyacak ve sabah doğrudan bankaya götürecekti.

* * *

Ava'nın anne ve babası Pazar öğleden sonra geç saatlerde geldiler ve parktaki yemekle ilgili paylaşacak daha çok hikâyeleri vardı. Karen hiç sormadan ikisine de sabah Ava'yla kalacağını, böylece Hunt'ın Marjorie'nin evindeki işleri bitirebileceğini söyledi.

Hunt, "Bunu takdir ediyorum," dedi.

"O benim de bebeğim," dedi Karen ve Ava'nın elini okşadı. Hunt sırtıttı. "Anlaşıldı."

Ava Hunt'ın omzuna yaslandı. Onların konuşmalarını dinliyor ve ailesinin ne zaman uğrayamayacak kadar uzakta olacağını düşünüp gözlerini kapatıyordu.

Ne zaman ayrıldıklarını ya da Hunt'ın onu yatağına ne zaman taşıdığını bilmiyordu. Daha sonra uyandığında duş almış, geceliğini giymiş ve tekrar yatağa girmişti.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?" Hunt sordu. "Hayır. Şu anda tek yapmak istediğim uyumak."

Hunt yatağın kenarına oturdu. "Eve dönmeye karar verdiğinde ne kadar uzakta olduğunu düşünürsek, bence bu anlaşılabilir bir durum tatlım."

Ava kaşlarını çatı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Helikopter kazasından sonra iyileşirken de muhtemelen birkaç seyahat yapmışımdır." "Bütün bunları hatırlıyor musun?" Ava sordu.

"Sadece bir kısmı. Acıdan dolayı beni bir süre baygın tuttular. Ama o zaman da çok uyudum. Yani başına gelenlerden dolayı yorgun olman, vücudunun iyileşmeye çalıştığı için sana yavaşlamayı söylemesidir." Sonra eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu arada, hemşire olduğun için bunu sana hatırlatmama gerek yok."

Ava iç çekti. "Not edildi, Dr. Knox. Bana ihtiyacınız olursa, hemen burada olacağım."

Hunt onun gözlerini kapatmasını bekledi ve sonra oturma odasına geri döndü. Ama televizyonu açmak yerine, sessizliğin içine oturdu.

Nasıl hissettiğini anlaması birkaç dakika sürdü. Parmak eklemleri dövüşten dolayı acımış ve derisi soyulmuştu. Onu kaybetmeye bu kadar yaklaştığı olması onu derinden sarsmıştı ve bunun yaptığı tek şey onu bir tür TSSB'ye geri döndürmek olmuştu.

Birkaç temizleyici nefes aldı ve sonra gözlerini kapatıp her birini tanımlayana kadar her seferinde küçük bir sese odaklanmaya başladı. Bu, onu nihayet hastaneden taburcu ettikten ve dışarı çıkardıktan sonra sık sık yaptığı bir şeydi. Yalnızken ve hâlâ güç kazanmaya çalışırken. Şu anda sahip olduğu işi bulmadan önce. O zamanlar içindeki korku çok güçlüydü. Her şey onu tedirgin etmişti. Asla eskisi gibi olamayacağına ikna olmuştu.

Bu yüzden bir oyun yaratmıştı. Ne zaman bir ses duysa, tanımlayana kadar oturup tekrar tekrar dinlemek zorundaydı ve ne olduğunu öğrendiğinde, artık bir bilinmeyen değildi, bu yüzden artık bir düşmanı yenmiş gibi korkmuyordu.

Bilinçaltı ona, eğer ne olduğunu bilirse, artık onun üzerinde herhangi bir güce sahip olamayacağını hatırlatıyordu. Ve şimdi yeniden başladı, dinledi, tanımladı, bilinmeyeni yendi - ta ki içine yerleşen sükûneti hissedene kadar.

Ve iyiydi.

* * *

Karen ertesi sabah erkenden evdeydi. Hunt kapıyı açtığında elinde bir tabak sıcak tarçınlı çörek vardı.

"Günaydın Karen. Ava şimdi duşa giriyor. Biraz yavaş hareket ediyor."

"Bunlar onu canlandıracak," dedi Karen. "Bunlar onun en sevdikleri. Gitmeden önce bunlardan istemezsiniz herhalde?"

Hunt sırttı. "Eğer paylaşmaya istekliysen, reddetmeyeceğim."

Karen onları mutfağa götürdü, bir çiftini folyoya sardı ve kahvesini alırken ona uzattı.

"Bana ihtiyacın olursa ara... herhangi bir nedenle," dedi Hunt. "Numaram tezgahın üzerinde ve Ava'nın telefonunda var."

"Yapacağım, tatlım. Merak etme. Ben hallederim," dedi Karen.

"İkinizi kontrol etmek için öğlen buraya uğrayacağım. Getirmemi istediğiniz bir şey olursa haber verin."

"Kızımızı sevdiğin ve ona bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim," dedi Karen ve sonra ona sarıldı.

"Benim için büyük bir zevk," dedi Hunt. "Onun ve tarçınlı çörekler için teşekkür ederim." Ve sonra gitmişti.

Karen duşun sesini hâlâ duyabiliyordu ve geldiğini haber vermek için Ava'nın yatak odasına geri döndü.

* * *

Birdie bugüne kadar işe gitmeyi hiç dört gözle beklememişti. İş olduğu ve işini sevdiği için gidiyordu. Ama bugün Wade Montgomery orada olacaktı.

Dub'ın yangından sonra yeniden yapılanmasına yardım etmek için mi geldiğini yoksa burada kalmak için mi geldiğini bilmiyordu.

Ve meraklıydı.

Yem ve Tohum her zaman saat yedide açılmasına rağmen işe sabah sekizde gelmişti. Arabayla gelirken binanın bir ucunun eksik olduğunu görmek garip gelmişti. Ama artık sahada iki küçük portatif bina vardı ve Dub yeniden inşa edilene kadar yem ve tohum çuvallarının burada depolanacağını tahmin ediyordu.

Park etti ve her zaman olduğu gibi yan kapıdan girip doğruca ofisinin bulunduğu binanın sonuna gitti, giderken ışıkları yaktı.

Yanık odun kokusu her yere sinmişti. Bu kokunun kaybolması için uzun bir süre ve çok fazla havalandırma gerekecekti ve bir arkadaşın bu binada öldüğünü kabul etmek daha da uzun sürecekti.

Eşyalarını topladı ve bilgisayarı açtı, sonra Dub'ı bulmak için ön tarafa gitti. Dub genellikle tezgâhın arkasındaydı ve ödeme yapmak için gelen müşterilerle konuşuyordu. Ama bugün hem o hem de Wade tezgâhın arkasındaydı ve Dub belli ki yeğenine her şeyin nasıl işlediğini anlatıyordu.

Dub, Birdie'nin yaklaştığını gördü ve gülümsedi.

"Günaydın, Birdie. Yeğenim Wade'i hatırlıyor musun?"

"Günaydın, Dub. Evet, Wade'i tanıyorum ama dün onu parkta görene kadar senin yeğenin olduğunu bildiğimi sanmıyorum." Sonra Wade'e gülümsedi. "Sana da günaydın."

"Günaydın, Bridgette."

Dub ona baktı ve sırtıttı. "Kimse ona Birdie'den başka bir şey demesin."

"Ben ona hiç öyle demedim," dedi Wade. "Bridgette güzel bir isim. Bunu kullanacağım."

Birdie gülümsedi ve yanaklarının kızarmamış olmasını umdu, çünkü ona bakarken bile birden ateş basmıştı.

"Peki, bugün bilmem gereken yeni bir şey var mı?" Birdie sordu.

"Bir şey var. İtfaiye müdürü yangının elektrik kontağından çıktığını söyledi. Ortalığı temizlerken fare izleri bulduk. Lanet şeyler muhtemelen ham kabloyu kemirmiş ve bir şey kıvılcım çıkarmış. Asla bilemeyeceğiz. Ama Arnold sadece bir kurbandı, sebebi değildi. Ve siz sormadan söyleyeyim, canlı fare tuzakları yerleştirdik."

"Kedilere ihtiyacın var," dedi Birdie.

"Bu da öyle," dedi Dub. "Portatif binaları gördünüz. Yeniden inşa edene kadar birinde yem, diğerinde tohum olacak. Kedilere kapımız açık. Ama Wade'in burada olma nedenlerinden biri de yeniden inşa etmek. Dükkânın genel işlerini o yürütecek, böylece ben de zamanımı yeniden tasarlamaya ve inşa etmeye ayırabileceğim. Siparişleri ve müşteri hizmetlerinin çoğunu o yapacak, yani benimle çalıştığınız gibi onunla da çalışacaksınız."

Birdie başıyla onayladı. "Anladım, ilk sorum postaları nereye koyuyordunuz? Postalanacak faturalar ve ödenecek faturalar olacak."

"Oh... hepsi masamın üzerinde. Bir sorunuz olursa seslenin."

"Olur," dedi Birdie. "İşteki ilk günün kutlu olsun, Wade," diye ekledi, hızlı bir dönüş yaptı ve işe gitti.

Wade onun çıkışını biraz da takdirle izledi. Dub onun baktığını gördü ve sırıttı.

"Seni şimdiden uyarıyorum. O bir fişek." "Evli mi?" Wade sordu.

"Hayır. Erkek arkadaş da yok. O bir çapkın değil, Wade, bu yüzden işleri berbat edip onu incitme."

"Hadi ama Dub Amca. Ben de çapkın değilim. Üniversitede bir kız arkadaşım vardı ve son üç yıldır Boston'da bir apartman dairesinde tek başıma yaşıyordum, her yılın altı ayı gibi bir süre boyunca gözüme kadar kar içindeydim ve Güney'i özlüyordum. Aramanız beni kurtardı. Geri döndüğüm için çok mutluyum. Bir daha asla ayrılmak istemiyorum."

Dub, "Bu iş eskisi kadar rahat değil," diye uyardı.

"Bunu biliyorum. Ama nadiren kar yağar ve asla uzun sürmez. Blessings'i özledim. Geri döndüğüm için mutluyum. Şimdi Bridgette Knox için endişelenmeyi bırak ve bana bilmemi istediğin şeyi öğret."

Dub sırıttı. "O zaman beni takip et, evlat."

* * *

Donna Hollis yastığının altındaki onca parayı düşünmekten gözüne uyku girmiyordu ve gün ışıır ışımaz güne başlamak için ayağa kalkıyordu.

Bankaya para yatırdıktan sonra, çekmecelerden ve dolaplardan geri götüremeyeceği her şeyi

çıkarmaya başlayacak ve bahçe satışı yapacaktı.

İlerleyebilmesi için, ne kadar yorucu ya da acı verici olursa olsun, geçmişi geride bırakması gerekiyordu.

* * *

Hunt'ın eve girdiğindeki ilk izlenimi memnuniyetti. Soluk gri kiremitli yeni çatı, bembeyaz dış cephe ve kalaylı gri süslemelerle mükemmel bir uyum içindeydi. Evin görünümü, yazlık cazibesinden hiçbir şey kaybetmeden güncellenmişti ama evi blokta öne çıkaran pirinç aksesuarlı koyu mavi kapıydı.

İçeride beyaz tavanlar, soluk gri duvarlar ve beyaz süslemeler göz alıcıydı. Elektrikçi gelip gitmişti ve oturma odasındaki küçük avize, evin her yerindeki yeni aydınlatma armatürleri gibi biraz zarafet katıyordu.

Hunt tavan arasından başladı ve yukarıdan aşağıya, arkadan öne doğru yürüdü, yeni bir ailenin gelip burada yeni anılar -mutlu anılar- yarattığını hayal etti.

Eski tezgahlar gitmişti ve yeni, güçlendirilmiş çerçeve bugün kurulacak yenilerini bekliyordu. Dün gecikmeli olarak geldikleri için bugün burada olacaktı. Ancak bu, öğleden sonra yeni mutfak ve banyo lavabolarının ve armatürlerinin takılacağı anlamına geliyordu, bu nedenle tezgahların öğleden önce burada olması gerekiyordu.

Yarın yeni gazlı ocağı getirip kuracaklar, ertesi gün de eski parkeleri yenilemeye başlayacaklardı. Güzel görünecekti. Çok güzel.

Kamyonların geldiğini duyduğunda hâlâ mutfaktaydı. Tezgahlar gelmişti ve çok da erken değildi. Bugünden bir hafta sonra Marjorie'nin evi ve kamyonu açık artırmaya çıkacaktı.

* * *

Belli belirsiz gri ve gümüş ebruları olan parlak beyaz tezgahlar, mutfak ve banyo lavaboları ve bunlarla uyumlu yeni musluklar yerleştirilmişti.

Hunt evin içinde yürüdü, her şeyin gece için kilitlendiğinden emin olmak için kontrol etti ve sonra ön kapıdan çıkıp arkasından kilitledi. Kamyona binerken telefonuna bir mesaj geldi. Mesajda yarınki ocak teslimatı ve kurulumu teyit ediliyordu.

Bu gün sona ermişti ve artık dikkati başka yönler çekilmediği için tek düşünebildiği Ava'ya dönmekti.

Geldiğinde Larry'nin arabası da yol kenarındaydı ve bir aile yemeğinin onu beklediğini tahmin etti. İçeri girdiğinde acı biber ve mısır ekmeği kokuları ve seslerin alt tonunda küçük kahkaha patlamaları duydu.

Ava mutfak masasındaydı. Larry mutfak tezgâhında soğan doğruyor, Karen da ocağın başında büyük bir tenceredeki acılı biberi hızlıca karıştırıyordu.

Hunt eğildi ve Ava'yı ensesinden öptü. "Hey, bebeğim."

Ona baktı ve gülümsedi. "Hey, yakışıklı. Burada küçük bir acı biber partisi üzerinde çalışıyoruz." "Kulağa hoş geliyor ve güzel kokuyor," dedi Hunt. "Temizlenmem için bana birkaç dakika ver, hemen geliyorum.

geri."

"İyisin. Mısır ekmeğinin hâlâ on dakikası var," dedi Karen.

Hunt ona bir başparmak işareti yaptı ve adımlarını hızlandırdı. Kirli giysilerini çıkardı ve elini yüzünü yıkadı. Eve ve dolabındaki gardırobuna döndüğü için ne kadar mutlu olacağını düşündü. Burada giysi seçenekleri yanında getirdikleriyle sınırlıydı. Temiz olanları giydi ve mutfaka dönüp Ava'nın yanına oturdu.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Kendimi iyi hissediyorum. Bildiğin gibi bugün çok uyudum. Öğlen uğradığında seni görmeyi kaçırdım çünkü o zaman da hâlâ uyuyordum."

"Senin de yapman gereken buydu," dedi.

"Bugün evde işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Güzel. Çok şey tamamlandı. Neredeyse bitirdik ve açık artırma bugünden itibaren bir hafta içinde yapılacak. Patronum anlayışlı davranıyor ama bugün bana bir mesaj göndererek ne zaman dönmeyi düşündüğümü sordu. Ona birkaç gün içinde haber verebileceğimi söyledim."

"Engel olmayacağım," dedi Ava. "Birkaç gün içinde normal halime döneceğim." "Sana bir teslim tarihi koymuyoruz ve sen yüz yaşına gelene kadar Blessings'ten ayrılmayacağız. yüzde."

Ava başını salladı. "Annem ve babam üzerimdeki baskıyı ve evimle ne yapacağımı azaltacak çok cömert bir teklifte bulundular."

"Bununla ne yapmak istiyorsun?" Hunt sordu.

"Sat onu. Annem ve babam bunu benim için halletmeyi teklif ettiler."

"Peki ya eşyalarınız? Saklamak istediğin mobilyalardan ya da almak istediğin başka bir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin. Evimdeki hiçbir şeye bağlılığım yok. Sadece oradan buradan topladığım eşyalar. Hiçbir şey birbiriyle eşleşmiyor ya da uyumlu değil."

Güldü. "Bunların hiçbirisi önemli değil, ama bunu birlikte düzelteceğiz, tamam mı?"

Hunt onun yanağını okşadı. "Birlikte kulağa mükemmel geliyor. Saklamak istediğin eşyaları bir kamyonete yükleyip, benim Harley'i de içine atalım, onlar da bize getirsinler. Bu arada biz de arabayı Houston'a götürürüz. Hayatımın aşkını geri getireceğimi bilseydim Harley'i değil Hummer'ı kullanırdım."

Ava'nın gözleri büyüdü. "Bir Hummer mı? Benim bilmediğim başka neyiniz var?"

"Havuzlu bir ev mi?" dedi.

"Aman Tanrım! Bingo, Hunter Knox! Sürprizlerle dolusun, değil mi?" dedi Ava.

"Belki," dedi ve sonra sırtıttı.

"Mısır ekmeği hazır," dedi Karen. "Kaseni getir. Ocaktan aldığım acı biberle dolduracağım. Geri

kalan her şey masada olacak."

Ava ayağa kalkmaya başlamıştı ki Hunt bir dokunuşla onu durdurdu. "Sen otur. Ben seninkini getireyim."

Ava sandalyeye geri yaslandı ve tüm bunları kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşünerek bekledi. Birlikte oturdular ve yemeklerini yerlerken geleceklerine dair planlar da ortaya çıkmaya devam etti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ailesi gittikten ve Hunt onun yanında yatağa uzanıp televizyon izledikten sonra, Ava'yı helikopterlerden birine bindirmeyi düşünüp durdu, Ava'nın da kendisi kadar sevip sevmeyeceğini ya da korkup korkmayacağını merak ediyordu. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Sonunda uykuya daldığında, adam kolunu boynunun altından çekti ve yorganı yukarı çekti. Yan yatmak ona acı veriyordu, bu yüzden göğüs kafesindeki kırık iyileşene kadar sırt üstü yatacaktı. Bir yere çarpıp onu inciteceğinden korktuğu için çok yaklaşımdan çekiniyordu ama başka bir yerde uyumasını da istemiyordu. Bu yüzden aralarında bir yastık olacak şekilde yan yattı ve Tanrı'ya onun asla duymayacağı sessiz sözler verdi.

Hunt'ın hayatta tek istediği onu güvende tutmaktı ama bunu gerçekleştirmek için yardıma ihtiyacı olacaktı. Tanıdığı tüm pilotlar yardımcı pilot olarak Tanrı'ya sığınırdı, bu yüzden Adam'la kendisi yapamadığında Ava'ya göz kulak olması konusunda konuşuyordu.

Bölüm 20

Şehir kulübündeki sessiz müzayede ve danstan Donna Hollis için dört bin dolardan biraz fazla para toplanmıştı. Arnold'un cesedinin otopsi sonuçları nihayet açıklanmıştı. Şef Pittman onu arayarak Donna'ya Arnold'un boynunun kırıldığını, cesedi buldukları yere bakılırsa muhtemelen düşme sonucu öldüğünü ve yakıldığı sırada hayatta olmayacağını söyledi.

Donna'nın yaşadığı onca şey arasında Arnie'sinin o cehennemde acı çekmediğini bilmek en büyük hediye idi. Adli tabip cesedi bıraktığında, Blessings'teki cenaze evi onu teslim aldı. Yakılması planlanmıştı ama küllerin hazır olması için birkaç gün geçmesi gerekecekti. Bu yüzden Donna, Ruby Butterman'ın tavsiyesine uyarak külleri yeni adresine göndermelerini istedi. Onlar da hemen kabul etmişler ve Donna'nın kaybından duydukları üzüntüyü tekrar dile getirmişlerdi.

Şimdi Donna'nın tek ihtiyacı olan eve dönmekti. Yaptığı küçük bahçe satışından hesabına birkaç yüz dolar eklenmişti. Elden çıkarmak zorunda kaldığı en zor şeyler Arnold'un giysileriydi. Ama kendi kendine, onları bir tapınağa dönüştürmektense ihtiyacı olan birine vermenin daha iyi olacağını söyleyip duruyordu.

İki gün önce Ruby'den bir telefon almış ve ne zaman taşınmak istediğini sormuştu.

"Elimde olsa bugün giderdim," dedi Donna. "Gerçekte, eşyalarımı toplamam birkaç gün daha sürer."

"O zaman hazır ol," dedi

Ruby. "Ama nasıl olacak-"

"Sadece hazır ol," dedi Ruby. "Her şey ortaya çıkacak."

Böylece Donna yanına alacağı her şeyi topladı ve işte iki gün sonra biri kapıyı çaldığında mutfağında kutuların ve çantaların arasında oturuyordu.

Ruby'nin ona hazır olmasını söylediği şey bu muydu? Ama onu eve kim götürecekti ve bu nasıl olacaktı? Kapıyı açtı, kapı eşiğindeki çifte bir kez baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

Kız kardeşi Joy koşarak içeri girdi, kardeşini kucağına aldı ve ona sarılmaya başladı, kocası Burl ise eşikte durmuş sırtıyordu.

"İçeri gel, içeri gel!" Donna bağırdı ve onu elinden yakaladı. "Ne oluyor? Sen nasıl-" Burl onu kapıya doğru çekti ve yolda duran büyük U-Haul kamyonu işaret etti.

"Bunu Beytullahim'den buraya kadar sen mi getirdin?" Donna sordu.

"Hayır," dedi Burl. "Biri bize Savannah'ya uçak bileti gönderdi. Dün gece uçtuk, bir motelde kaldık ve bu sabah bu kamyonu kiraladık. Sizi yükleyip eve götürmeye hazırız."

"Kamyonun parasını sana geri ödeyebilirim," dedi Donna. "Buradaki arkadaşlarım beni eve götürmek için biraz para topladılar."

"Aynı arkadaşlardan bazıları kamyon kiralamadan da sorumlu olmalı, çünkü kamyon kiralama sözleşmesi biletlerle birlikte FedEx paketinin içindeydi. Tek yapmamız gereken sözleşmeyi, ehliyetimi ve araba sigortamı ibraz etmekte ve gitmeye hazırдық. U-Haul'dan Blessings'e nasıl gideceğimizi bile tarif ettiler. Vardığımızda Dub'ı aramanızı söylemem gerekiyordu, böylece o ve çocuklar eşyalarınızı kamyonu taşıyabileceklerdi. Dub kim?"

Donna gözlerini sildi, sonra burnunu sümkürdü. "Arnold'un patronu. Onu arayacağım."

Bir saat içinde beş yetişkin adam Donna'nın evine geldi ve kapıya dayandı. "Bayan Hollis? Yüklemenize yardım etmek için buradayız. Sadece ne yapmamız gerektiğini söyleyin."

Donna elini havada salladı. "Evde kalan her şey benimle birlikte gidecek, aletler hariç. Onlar mülkle birlikte kalacak. Bunlar kız kardeşim ve eniştem, Joy ve Burl Davis. Burl beni eve bırakacak, o yüzden eşyaları nasıl yükleyeceğinizi size bırakıyorum."

Burl evi zaten gözden geçirmişti ve ne yapılması gerektiğini biliyordu.

"Yataklarla başlamamız gerekiyor," dedi Burl. "Burada ikiz yataklar var, sonra da ebeveyn odasında bir kraliçe yatak. Onları indirip yükleyelim, sonra da oturma odası ve yemek masasını yapmadan önce şilteleri ve şifonyerleri."

Dub'ın adamları "Emredersiniz efendim," dediler ve işe koyuldular.

"Hadi gidip verandadaki salıncağa oturalım," dedi Joy. "Hem ne yaptıklarını izleriz hem de ayak altında olmayız."

Joy'la birlikte salıncağa otururken Donna, "Burada olmana çok sevindim," dedi.

Joy Donna'nın dizini okşadı. "Ben de burada olduğumuza memnunum şekerim. Aile bir arada kalmalı, değil mi?" "Evet, doğru ama Ruby'yi aramam gerek."

Joy gülümsedi. "Sen devam et ve konuş. Ben burada oturup ikimizi de sallayacağım."

Donna, Ruby'nin işine engel olmayacağını umarak telefonu açtı. Telefon birkaç kez çaldı ve sonra Ruby açtı.

"Merhaba."

"Ruby, benim, Donna. Kız kardeşim ve eniştemin burada olduğunu bilmeni istedim ve Dub eşyalarımı yüklemeleri için birkaç adam gönderdi. Sana binlerce kez teşekkür ettiğimi biliyorum ama yine edeceğim. Hayatımın en kötü günlerinde bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Arnold öldüğünden beri gördüğüm tüm iyilikleri ve nimetleri asla unutmayacağım. Sizi bir daha göremeyeceğim ama asla unutmayacağım."

"Rica ederim, Donna. Yardım edebildiğimize sevindim. İyi yolculuklar, fırsat bulduğunuzda bana mesaj atın ve sağ salim olduğınızı bildirin," dedi Ruby.

"Evet, öyle yapacağım," dedi Donna ve telefonu kapattı. Sonra kız kardeşine biraz daha yaklaştı, sevginin ve salıncağın kalbindeki acıyı dindirmesine izin verdi.

Altı adamın Hollis'in varlığını evden çıkarması sadece üç saat sürdü. Donna ev sahibi Dan Amos'u arayarak ayrılacağını haber verdi.

"Gitmene gerçekten çok üzüldük," dedi Dan. "Ama ihtiyacınızı anlıyoruz. İyi yolculuklar, Bayan. Hollis."

"Teşekkür ederim. Anahtarı mutfak tezgahının üzerine bırakacağım ve çıkarken kapının kilidini açacağım." Ve sonra Donna telefonu kapattı, Blessings'le olan son bağlantısını da bitirdiğini biliyordu.

"Her şeyi aldın mı?" Joy sordu.

Donna başını salladı. "Evet, evin içinde iki kez yürüdüm. Gitmeye hazırım." Burl, "O zaman atla da yolumuza gidelim," dedi.

"Sence eve gitmek ne kadar sürer?" Donna sordu.

"Savannah'dan kuzeye doğru I-77'ye girdiğimizde yaklaşık on bir saatlik bir yolculuk olacak. Muhtemelen yolun yarısında durup geceyi bir yerde geçireceğiz, sonra da yolun geri kalanını sabah eve döneceğiz. Böylesi daha güvenli," dedi Burl ve kamyonu çalıştırıp arabadan inerek caddeye çıktı. "Batı Virginia, işte geliyoruz," dedi.

Joy kız kardeşinin elini tuttu ve şehirden çıkarken yol boyunca onu bırakmadı. Donna'nın kaybettiği oğulları ve ölen kocası için acı çektiğini biliyordu. Olanlar için her zaman üzgün olacaktı, ama gelecek yıllarda belki de yeni bir normal ve halkının arasında yeni bir hayat bulacaktı. Bir şey öldüğünde, onun yerine yeni bir şey büyür. Hayat böyle işler.

* * *

Wade Montgomery günde en az üç kez iş yerinde Bridgette'in yanına gidebilmek için her türlü bahaneyi yaratıyordu. Ondan hoşlanıyordu. Her zaman hoşlanmıştı. Onu daha yakından tanımak istiyordu ama Bridgette onunla en ufak bir şekilde ilgileniyor gibi görünmüyordu. Hoş ve kibardı, hatta arkadaş canlısıydı. Ama ondan etkilendiğini hiç sanmıyordu. Kızın kendisinden hoşlanmadığına mı yoksa zoru mu oynadığına henüz karar verememişti ama kalbini kırma ihtimali de vardı.

Tesadüfen Marjorie Knox'un mülkünün açık artırma tabelasını gördü ve onu yem dükkanındaki ilan panosundan alıp Bridgette'in ofisine götürdü.

Wade kapıyı çalıp içeri girdiğinde Birdie faturaları bilgisayara giriyordu. "Hey, Bridgette, burada mı büyüdün?" Wade sordu.

Birdie Wade'in elinde tuttuğu şeye baktı.

"Evet, neden?"

"Annenizin vefat ettiğini bilmiyordum. Gerçekten çok üzgünüm."

Birdie iç çekti. Onu görmezden gelmeyi bırakmak zorunda kalacaktı. Bu konuda soğukkanlı olmak

giderek zorlaşıyordu çünkü adam onun dikkatini hiç dağıtmıyordu.

"Evet, teşekkür ederim. Çok yeniydi... Yeni Yıl Günü'nde."

"Oh. Vay canına. Yani mülkü, evi ve her şeyi satıyor musunuz?"

"Onun istediği de buydu," dedi Birdie. "Biz beş çocuğuz, bu yüzden satıştan ne elde edersek aramızda paylaşacağız. Hunt evi yeniden düzenliyor. Şimdi gerçekten güzel görünüyor."

"Bir göz atabilir miyim?" diye sordu.

"Yani içeri girip gerçekten bakmak gibi mi... müstakbel bir alıcı gibi mi?" diye sordu. "Evet. Blessings'i evim yapıyorum. Sonsuza kadar Dub Amca'yla kalamam."

"Daha önce neredeydin?" Birdie sordu.

"Boston. Üniversiteyi bitirir bitirmez oraya taşındım." Birdie kaşlarını çattı. "Orada ne yapıyordun?"

"Reklamcılık yapıyordum. Bu işte iyiyim. Ama özümde güneyliyim ve Boston'da çok fazla kar var," diyor Wade.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu.

Sırıttı. "Hayır. Evine bakmak için illa bir tane mi almam gerekiyor?"

"Ukalalık etme," dedi Birdie ve bir kâğıt parçasını buruşturup ona fırlattı.

Güldü. "Eğer bana karşı cinsten birinin eşlik etmesi gerekirse, gönüllü olur musun?"

Birdie gözlerini devirdi ve sonra saate baktı. "Hunt'ı arayayım. Eğer hâlâ oradaysa, öğle yemeği saatimde seni oraya götürebilirim."

"Teşekkürler," dedi Wade.

"Rica ederim," dedi Birdie. "Şimdi lütfen geçerken bunu tekrar ilan panosuna asın. Alabileceğimiz tüm alıcı adaylarına ihtiyacımız var."

"Peki hanımefendi. Randevumuz olduğunda bana haber vermeyi unutmayın."

"Oh, bir randevumuz olmayacak. Gezintiye çıkacağız, hepsi bu," dedi Birdie. "Şimdi kay bakalım. Kardeşimi aramam gerekiyor."

"Kayıyorum," dedi Wade, sonra da resepsiyona kadar gülümsedi.

* * *

Hunt'ın işi bitmek üzereydi. Yerler zımparalanmış ve boyanmıştı, yarın da dolgu macunu uygulanacaktı. Telefonu çaldığında ayak izlerinden kurtulmak için yerlerin üzerinde toz paspası gezdiriyordu. Arayanın Birdie olduğunu görünce gülümsedi.

"Hey, küçük kardeşim."

"Selam, Hunt. Evde misin?"

"Evet, neden?"

"Az önce müzayede tabelasını gören ve gelip bakmak isteyen belki de muhtemel bir alıcım var. Ona öğle yemeği saatimde onu getirebileceğimi söyledim, ama sadece sen oradaysan."

"Ben buradayım ve saat ona on iki var. Şimdi geliyor musun?" "Sanırım," dedi Birdie. "Onu alıp şu tarafa

gideceğim."

"Sesiniz pek heyecanlı gelmiyor," dedi Hunt. "Alıcı alıcıdır."

"Onun evle mi yoksa benimle mi ilgilendiğini bilmiyorum. İşte, söyledim. Sakın daha sonra bu konuda benimle dalga geçmeye kalkma."

Hunt yüksek sesle güldü. "Yine de onu buraya getir. Onu kontrol etmem gerekebilir." "Tanrım," diye mırıldandı Birdie. "Yakında görüşürüz."

"Oh... Alıcı kim?" Hunt sordu.

"Wade Montgomery. Patronumun yeğeni."

"Getir onu. Seninle ya da evle ilgili ciddi olup olmadığını onu gördüğümde anlayacağım."

Birdie telefonu kapattıktan sonra çantasını ve ceketini alıp mağazanın önüne doğru yürüdü. Tezgâha doğru yürüdüğünde son müşteri de kapıdan çıkmak üzereydi. "Hunt orada. Ya şimdi ya hiç," dedi Birdie.

"Şimdi," dedi Wade ve ardından rafları dolduran çalışanlardan birine seslendi. "Hey, Eddie. Ben dönene kadar kasa sende."

"Peki efendim," dedi Eddie ve masaya doğru yöneldi.

Wade onun arkasından çıktı ve merdivenlerden inmeye başladıklarında arabayı sürmeyi teklif etti. "Benim arabamla gidebiliriz eğer-"

"Benimle geliyorsun ya da beni takip edebilirsin. Karar senin," dedi.

Wade kaşlarını çatı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Henüz değil," dedi. "Ne olacak?" İçini çekti. "Seninle geliyorum."

Uzaktan kumandayı doğrulttu ve arabasının kilidini açtı. Arabaya bindiler ve sessizce eve doğru gittiler, sonra arabayı çekerlerken Birdie onun öne doğru eğilip gülümsediğini gördü.

"Şimdiye kadar çok iyi," dedi. "Boya renkleri güzelmiş." Birdie arabayı çekip park etti. "Onları Hunt seçti."

Dışarı çıktı, sonra Wade'i içeri götürdü ve onlar içeri girerken seslendi. "Hey, Hunt, geldik!"

Wade daha şimdiden odanın büyüklüğüne ve aydınlatma armatürlerine hayranlıkla bakıyordu ve taze boyanın kokusunu alabiliyordu. Sonra arkasından gelen ayak seslerini duydu ve döndü, sonra da şaşkınlığını gizleyebilmeyi umdu.

Lisenin oyun kurucusu Hunt Knox'u, bahçelerini biçen ve market alışverişlerini yapan çocuğu idol olarak büyümüştü. Ama şimdi onu asla tanıyamazdı.

Çok uzun boylu ve kaslıydı ve o karanlık, düşünceli yüz, güneşli mizaçlı genç çocuğa hiç benzemiyordu.

"Hunt, seni tekrar görmek güzel. Eskiden ailemin bahçesini biçerdin... Bill ve Bonnie Montgomery mi? Hatırladın mı onları?"

Ve aynı anda Wade'in yüzünde tanıdık bir ifade belirdi ve gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Evet, onları hatırlıyorum. Sen sadece küçük bir

çocuktun."

"Bridgette ile aynı yaştayım," dedi Wade. "Bu evle gerçekten ilgileniyorum. Bu evi almak istemiyorum.

"Çok fazla vaktinizi alıyorum ama bana etrafı gezdirebilir misiniz?"

Hunt Birdie'ye baktı ve göz kırptı. "Benim için hiç sakıncası yok. Yapmamız gereken tek şey zeminlere son kat dolgu macunu sürmek, o da yarın olacak. Ama tadilat için planladığımız diğer her şey tamamlandı."

"Sen konuş. Ben takip edip dinleyeceğim," dedi Wade, sonra Hunt ve Birdie'yi evin içinde takip ederek konuşmalarını dinledi ve Bridgette'in elini yeni tezgâhların üzerinde gezdirip küçük evin artık ne kadar güzel olduğunu söylerken gözlerinin nasıl parladığını izledi.

Tavan arasına kadar çıkıp tekrar aşağı indiler ve turu arka verandada sonlandırdılar.

"Buranın parka sırtını dayadığını unutmuşum," dedi Wade. "Aile kurmak için ne mükemmel bir yer." "Senin bir ailen var mı?" Hunt sordu.

"Kendime ait mi? Henüz değil," dedi Wade. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, 'o kişi' için bekliyorum."

Hunt Birdie'ye baktı. Gözleri uyarıcı bir şekilde kısılmıştı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi ama bu adam hakkında iyi hissediyordu.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi Hunt. "Yani, Blessings'i eviniz yapmayı mı planlıyorsunuz?" "Evet. Dub Amca'nın dükkânda yardıma ihtiyacı var. O yangın onu çok yıprattı ve ben burada büyüdüm. Burayı özledim. Bu benim için yeni kökler salma şansı. Bana burayı gezdirdiğin için minnettarım, ama izin versem iyi olacak. sen işine dön. Bridgette, sen hazır olduğunda ben de gitmeye hazırım."

"O zaman gidelim," dedi Birdie. "Açlıktan ölüyorum ve Dairy Freeze'den yiyecek bir şeyler almak için hâlâ vaktimiz var."

Hunt kapı aralığında durmuş onların gidişini izliyordu. Wade'in Birdie'ye attığı yan bakışlardan ve Birdie'nin omuzlarının sert duruşundan aralarında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. Ama bu her neyse, keşfetmek onlara kalmıştı.

İçeri girip yerleri düzelttikten sonra kapıyı kilitledi ve Ava'nın evine geri döndü.

Wade ve Birdie birkaç dakika içinde dükkâna geri döndüler. Birdie çalışırken masasında yemeğini yedi ve Wade de rıhtımda oturup içeri girmeden önce yemeğini mideye indirdi.

Evle ilgili kararını çoktan vermişti ama açık artırmayı beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

* * *

Açık artırma günüydü. Ava, sıcak Teksas günlerine ve daha da sıcak Teksas gecelerine hazır bir kadın gibi kendini iyi hissediyordu ve giyinip Hunt'la birlikte satışa gidiyordu. Bu, ölüm ve diriliş haberinden sonra halkın karşısına ilk çıkışı olacaktı. Nasıl görüldüğüne, "ışığı" görüp görmediğine, Tanrı'yla konuşup konuşmadığına ve yukarıdakilerin hepsinin varyasyonlarına dair yorumlar olacaktı ve onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Junior katılabilmek için iş yerinden biriyle günlerini değiştirdi. Ray ve Susie gidiyordu ve Gordon da Emma'yla birlikte olmak için işten izin almıştı.

Birdie müzayedeye katılmak için işten uzun bir süre izin alacaktı. Her ne kadar olanları kabullenmiş olsa da, kim alırsa alsın üzücü olacaktı çünkü artık

Eve.

Satış tam öğlen başlayacaktı. Önce eski siyah kamyonu, sonra da mülkü satacaklardı. Müzayedeyi düzenleyen kişi, mülkün doğru tanımına ve plaka numarasına sahip olduğunu doğrulamak için erkenden yerindeydi ve kardeşler de erkenden oradaydı çünkü ev, olası alıcıların yapılan güncellemeleri görmesi için açık olacaktı.

Satış başlayana kadar eve sürekli bir insan akışı oldu ve satış başladığında ilk olarak siyah kamyon geldi.

Açılış teklifi 2,000 dolardı ve daha sonra teklifler iki kişiye düşene kadar artarak devam etti. Biri ekstra bir çiftlik kamyonu için, diğeri ise genç oğlunun kullanması için istiyordu.

Hunt elleri cebinde durmuş, teklif verenlerin yüzlerini izliyordu. Tüm yol boyunca 3.500 dolar ve müzayedeci başka teklif veren olup olmadığını soruyordu... Gidiyordu, gidiyordu...

Birden, gencin yanındaki ebeveyn "Dört bin!" diye bağırdı ve kalabalığın nefesi kesildi. Tek teklifte 500 dolar daha arttırmıştı.

Diğeri teklif sahibi başını salladı. "Ben yokum," dedi.

"Satıldı!" diye bağırdı müzayedeci ve çekici indirdi. Ava

Hunt'a doğru eğildi ve elini onun kolunun altından geçirdi.

"Bak, tatlım. Sanırım bu çocuk ilk arabasını aldı."

Hunt gülümsedi. "Ve sanırım haklısın."

Sonra müzayedeci mikrofona dokunarak hala canlı olduğundan emin oldu ve tekrar başladı.

"Pekala, bayanlar ve baylar. Birazdan bu evi ve üzerinde bulunduğu araziye açık artırmaya çıkaracağız. Hepiniz güncellemeleri görme şansına sahip oldunuz. Önünüzde bu evin yasal tanımı ve Georgia eyaletinin Blessings kasabasındaki konumu var. Bu ev için açılış teklifi 180,000 dolar ve her kuruşuna ve daha fazlasına değer. Açılış teklifiniz var mı? Bir seksen, bir seksen, bir seksen duyuyor muyum?" diye seslendi.

"Bir seksen!" diye bağırdı birisi ve kayıt yaptırdığı numaranın yazılı olduğu kartı kaldırdı.

Bu açılış teklifinden sonra, her biri bir sonraki ve bir sonraki teklifi birkaç yüz dolar artıran bir teklif telaşı başladı.

Birdie, Wade Montgomery'nin kalabalığın arasında olup olmadığını merak etti ama onu görmemişti ve açık artırma devam ederken onun bu işten vazgeçtiğine ya da fikrini değiştirdiğine karar verdi. Bir yanı hayal kırıklığına uğramıştı ama nedenini bilmiyordu ve sonra bunu bir kenara bırakıp yeniden odaklandı ve açık artırmanın 200.000 doları geçtiğini fark etti. Bu Blessings için oldukça pahalıydı. Özellikle de bu civarda. Boynunu bükerek kimin teklif verdiğini görmeye çalıştı ama tek duyabildiği teklifler yükselmeye devam ederken müzayedecinin bağırışlarıydı.

Hunt şaşırmıştı ve Emma heyecanlanıyordu. Annesi küçük evinin bu kadar ilgi görmesinden gurur duyardı.

Daha önce olduğu gibi, açık artırma iki alıcının birbirlerine karşı 1.000 dolarlık artışlarla teklif vermesiyle sonuçlandı. İki yüz bin beş, iki altı, iki yedi ve sonra bir adam "İki on" diye bağırdı. Ve

diğer teklif sahibinin 210.000 dolarlık teklifi yükseltip yükseltmediğini görmek için sessiz kaldı.

Ama kimse yapmadı.

Müzayedeci seslenmeye başladı... "Bu küçük güzellik için iki yüz on bin dolar... arka bahçeniz için tüm şehir parkı ile birlikte. Ne pazarlık ama! Ne pazarlık ama! Bir kez gidiyor. İki kez satılıyor. Otuz bir numaraya *satıldı*," diye bağırdı.

İnsanlar alkışlamaya başladı ve sonra alıcının geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Birdie hareketleri görebiliyordu ama yine de kalabalığın arasından kimin geldiğini göremiyordu ve sonra adam gülümseyerek ortaya çıktı.

Yüzü kızardı... sonra kalbi hızla çarpmaya başladı. Wade'di.

Sadece onunla oynamıyordu. Evi gerçekten istiyordu. Ve aynı zamanda, şimdi ağlamak istiyordu. Yani sonuçta onunla ilgilenmiyordu. O sadece bir amaç için bir araçtı. Parlak zırhlı şövalyeler için çok fazla. Ne zaman öğrenecekti ki?

Çok daha üzgün ve bilge bir kadın olarak arabasına bindi ve işine geri döndü.

* * *

Aynı akşam geç saatlerde Hunt arka verandada oturmuş günü düşünüyordu. Annesini onurlandırmış ve verdiği sözü tutmuştu. Buradaki işi sona ermişti. Bu, vurulduğundan beri en uzun süreli cezalıydı ve havada olmayı özlemişti.

Ava dışarı çıkıp yanına oturdu ve başını onun omzuna koydu. "Yarın avukatın ofisine gidip mirasın son kararını vereceksin, değil mi?"

"Evet. Ve bilmeni isterim ki mirastan almam gereken fazladan sekiz bin dolar var ya? Daha fazla defibrilatör alınması için senin adına hastaneye bağışlıyorum. Eksiklik yüzünden neredeyse seni kaybediyordum. Bu seçimin bir başkasının elinden alınmasını istemem."

"Oh, Hunt. Bu benim için yapabileceğin en harika, en cömert şey! Teşekkür ederim," dedi Ava.

Onun eline uzandı ve parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçirdi, parmağına taktığı yüzüğü dalgınca ovuşturdu, sonra ona baktı. Yüzü gölgeler içindeydi ama gözlerindeki heyecanın parıltısını gördü.

"Houston'a gitmek için ne kadar çabuk hazır olabilirsin?" diye sordu.

"Sadece kıyafetlerimi alıyorum. Onları bir günde toplayabilirim. Yarından sonraki güne ne dersin?" "Gerçekten mi?" Hunt sordu.

"Evet, gerçekten," dedi Ava.

"Burada evlenmeyi hiç başaramadık," dedi.

"Sen ve yüzük zaten elimde. Bunu orada çözebiliriz."

"Büyük bir düğün istemiyor musun? Ve baban seninle koridorda yürüsün istemiyor musun?" Hunt sordu.

Ava güldü. "Neredeyse yirmi dokuz yaşımdayım. Annemin ve babamın evini yıllar önce terk ettim.

Tek ihtiyacım olan sensin."

Hunt döndü ve onu kollarının arasına aldı.

"Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum. Hayatımın en yalnız zamanları evden ayrıldıktan sonraydı. O zamanlar tek istediğim sevecek biriydi... beni de sevecek birini. Ve tüm bu zaman boyunca sen buradaydın, sadece geri dönüp seni almamı bekliyordun."

Ava iç çekti. "Birlikte yaşamaya başlamaya çok hazırım. Zor kısmı çoktan hallettik. Yarım kalan işleri daha sonra halledebiliriz. Yarından sonraki gün diyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Hunt. "Sadece bir şey var." "Neymiş o?" Ava sordu.

"Umarım uçmaktan korkmuyorsundur, çünkü her yukarı çıktığımda gördüklerimi sana göstermek istiyorum." Ava heyecandan titredi.

"Ne görüyorsun, Hunt?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra karanlığın içinde ona döndü.

"Gökleri görüyorum... ve uzayın sonsuzluğunu. Tanrı'yı görüyorum... ve O da beni görüyor."

Sonsöz

Hunt ve Ava Houston'a geleli bir hafta olmuştu ve nereye giderlerse gitsinler Ava hâlâ kayboluyordu. Şehir devasa ve canlıydı ve Hunt'ın hiç bilmediği bir yönünü görmüştü. O burada farklı bir adamdı. Geçmişinden kurtulmuş ve kendi derisinin içinde evinde bir adam.

Ona en sevdiği yerleri göstermiş, onu patronu ve arkadaşlarıyla tanıştırmış ve o da hiç çaba göstermeden hepsini Hunt'ı büyülediği kadar büyülemişti.

Artık Hunt'ın tanıdığı her erkek, o Bereket kasabasında onun gibi başka kızlar olup olmadığını sorup duruyordu. Sorduklarında da Ava sadece gülümsüyor ve konuşmaları duymazdan geliyordu. Bu erkek muhabbetiydi ve aralarındaki başıboş erkek kedileri nasıl uzak tutacağını biliyordu. Ama Hunt onunla gurur duyuyordu ve bu belli oluyordu.

Yeterince güçlü olduğundan emin olana kadar onu yukarı çıkarmayı erteliyordu. Yarın şirketteki normal programına geri dönecek, yeni bir ekibi körfezdeki bir sondaj kulesine götürecekti ve bir diğerini eve getirecekti. Ama bu sabah uçmak için mükemmel bir gündü.

Hunt anonsu yaptı ve Ava'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Biraz gergindi ama aynı zamanda çok heyecanlıydı. Bugün, Hunt'ın daha önce hiç görmediği o son yüzünü görecekti.

Onu Hummer'a bindirdi ve sonra şehrin güneyine doğru yola çıktılar. Şirketin helikopter pistine vardılar ve Hunt onu uçuş ekibinden bazılarıyla tanıştırdıktan sonra helikoptere yerleştirdi.

Kulaklığını ayarladı, ardından her zaman yaptığı gibi teknisyenlerle birlikte uçuş kontrolünden geçti.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra helikoptere tırmandı ve göğsüne çok sıkı gelmediğinden emin olmak için emniyet kemerlerini kontrol edip tekrar kontrol etti. Kadının rahat olduğundan ve korkmadığından emin olduktan sonra pilot koltuğuna tırmandı, kulaklığı ayarladı ve onunla konuşmak için tek yapması gerekenin mikrofona konuşmak olduğunu hatırlattı. Dışarıdaki mürettebata başıyla onay verdikten sonra hızı artırmaya başladı, ta ki bir uğultuya dönüşene ve pervaneler gözden kaybolacak kadar hızlı dönmeye başlayana kadar.

Bir an yerdeydiler ve sonra yukarı çıkıyorlardı. Altlarındaki her şey gittikçe küçülürken Ava önce nefes nefese kaldı, sonra sıırttı ve Hunt koluna dokunarak önlerindeki manzarayı işaret etti.

Ufukta göz alabildiğine su vardı, mavi bir yatakta elmaslar gibi parlıyordu ve üzerlerindeki gökyüzü çok berrak ve çok parlaktı. Ufuk aniden kaybolurken ve görebildiği tek şey gökyüzü olurken, dudakları huşu içinde aralanarak izledi.

Üstlerinde.

Etraflarında.

Altlarında.

"Oh, Hunt. Bu çok güzel...çok güzel."

Hunt onun sesindeki titremeyi duydu ve gülümsedi. Anlamıştı. Gerçekten anlamıştı.

Ava ne diyeceğini şaşırmıştı ve yüzündeki ifade Hunt'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Sessizce uçtular, konuşmadılar.

Sonunda, geri dönerlerken Hunt konuştu. "Sen de bağımlısın, değil mi?" dedi.

Ava kulağına gelen ani sesle irkildi ve sonra ona bakıp başını salladı.

"Burası Tanrı'nın diyarı," dedi. "Eskiden, ölmeden cennete en yakın olabileceğim yerin burası olduğunu söyledim. Ama artık bunu söyleyemiyorum."

"Neden?" Ava sordu.

"Senin sayende. Artık evden kaçtığım gibi dünyadan da kaçmama gerek yok. Sen benim evimsin. Sen benim cennetimsin. Tanrı sevgidir ve sana baktığımda sevgiden başka bir şey görmüyorum."

Ava'nın yanaklarında gözyaşları vardı.

"Burada her şeyin ne kadar berrak ve parlak olduğunu ilk gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?" "Hayır, ne?" Hunt sordu.

"Sana öldüğümde ne gördüğümü anlattığım zamanı hatırlıyor musun? Işık hakkında, ne kadar güzel olduğunu ve seni görene kadar ayrılmak istemediğimi? Bu da öyle hissettirdi... Beni o güzel yere geri getirdin. Bunun için teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi Hunt. "Artık eve gitmeye hazır mısın?" Yüzünde hâlâ gözyaşları vardı.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Eğer eve gidiyorsan, beni de yanında götür."

Son

Sharon Sala'nın Blessings, Georgia serisinin yeni kitabını sipariş edin

Noel Dileği

Eylül 2021'de satışta

[Buraya tıklayın!](#)

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı Sharon Sala'nın altı farklı türde (romans, genç yetişkin, Western, genel kurgu, kadın kurgusu ve kurgusal olmayan) basılmış 125 kitabı bulunmaktadır. İlk kez 1991 yılında yayımlanan ve bir zamanlar Amerika Romans Yazarları üyesi olan yazar, sekiz kez RITA finalistisi olmuştur. Sektördeki ödülleri arasında Janet Dailey Ödülü, RT Magazine'den beş kez Kariyer Başarı Ödülü, beş kez Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü, beş kez Colorado Romance Writers' Award of Excellence, Heart of Excellence ödülü, Booksellers Best Ödülü, RWA tarafından verilen Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü ve yayınlanan yüzüncü romanı için RWA'dan Centennial Ödülü bulunmaktadır. Doğduğu eyalet olan Oklahoma'da yaşamaktadır. Onu [Facebook](#)'ta ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.